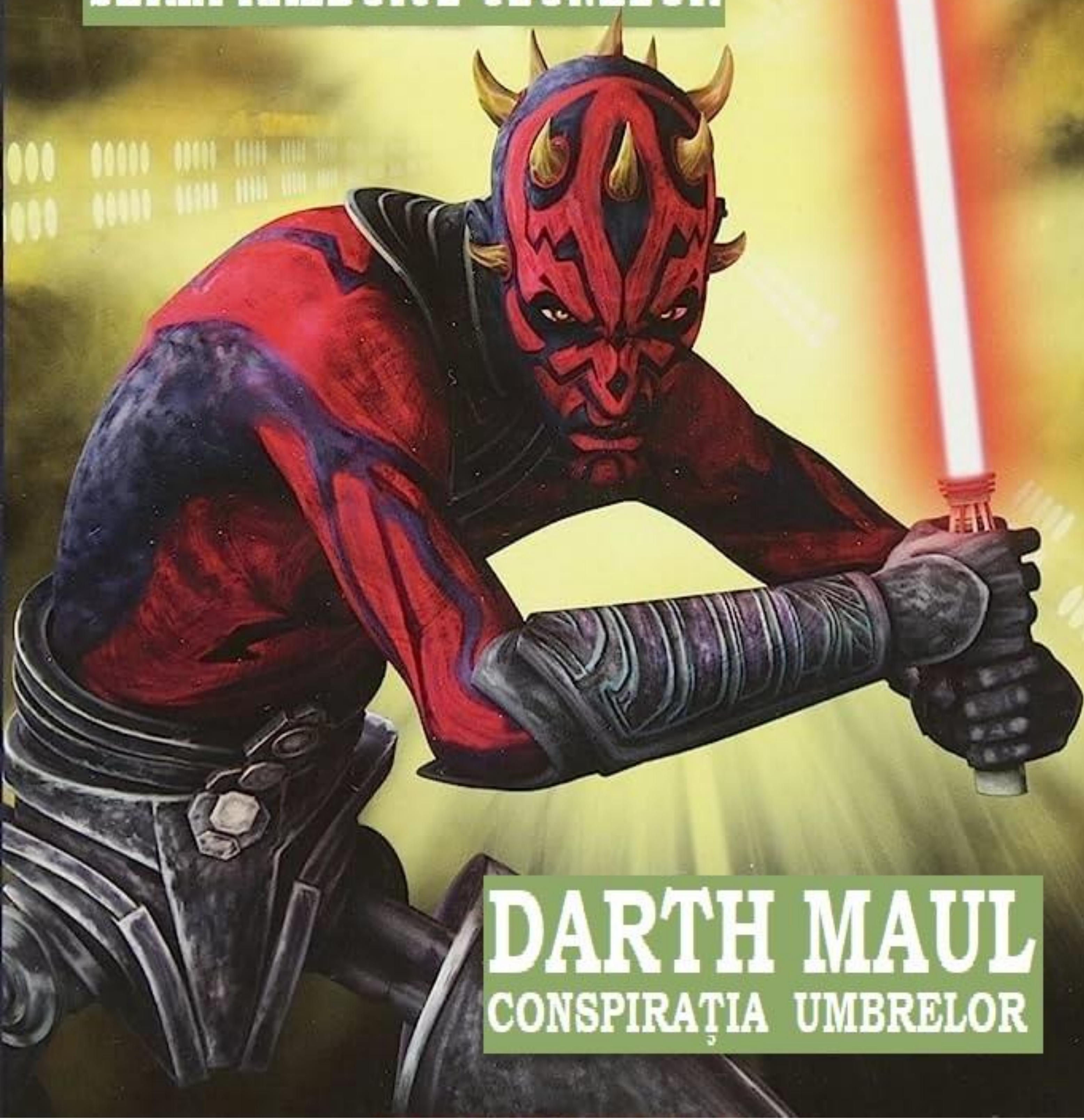
STAR WARS®

SERIA RĂZBOIUL CLONELOR

DARTH MAUL
CONSPIRAȚIA UMBRELOR

JASON FRY

STAR WARS

SERIA RĂZBOIUL CLONELOR
DARTH MAUL
CONSPIRAȚIA UMBRELOR

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jason Fry
The Clone Wars – Darth Maul: Shadow Conspiracy
2012

Jason Fry

Jason Fry (născut 1969) este autor, editor, consultant digital şi colaborator online. Lucrările lui scrise includ nuvela Star Wars: Ultimul Jedi, precum şi cam o duzină de alte cărţi şi povestiri scurte din universul Star Wars.

Locuieşte în Brooklyn alături de soţia şi fiul său, precum şi cam o tonă metrică de obiecte de colecţie *Star Wars*.

RENAŞTEREA

Cu mult timp în urmă, într-o galaxie departe, departe...

Capitolul 1

Spre deosebire de marea majoritate a ființelor în carne şi oase din galaxie, droizii de securitate nu se plictiseau şi nu se speriau. Erau mulțumiți să patruleze în Stația de Transfer Cybloc, ochii lor electronici supraveghind aceleaşi coridoare, depozite şi birouri pe care le vedeau în fiecare noapte.

În această noapte, curentul se întrerupse, aruncând stația în întuneric. Dar droizii de securitate nu erau îngrijorați. Creierele computerelor lor trecură calm la alertă maximă, ridicând cu o treaptă nivelul de amenințare aşteptat şi mărind sensibilitatea senzorilor de monitorizare.

Patru droizi intrară într-unul dintre numeroasele birouri ale depozitului. Iluminatul de urgență al stației strălucea pe placajul alb-negru care le învelea circuitele. Depozitul era gol.

— Desfăşurați-vă în evantai – vreau o scanare a întregului perimetru, ordonă adjunctul principal, a cărui indicativ era LD-112.

Placarea lui era aurie cu negru, astfel încât lucrătorii organici ai stației puteau să se uite la un grup de droizi şi să-şi dea seama cine era la conducere.

Droizii începură să scaneze zona, cu blasterele pregătite.

— SD-357, ai găsit ceva în pasajul sudic? întrebă LD-112, cu fotoreceptorii strălucind.

În timp ce aştepta răspunsul, îşi luă o clipă pentru a parcurge o listă cu posibilele motive ale întreruperii energiei electrice. Era o listă lungă. DEFECȚIUNE şi EXPLOZIE SOLARĂ se aflau în fruntea lor. INTRUZIUNE şi ACT DE RĂZBOI se aflau în partea de jos a listei. LD-112 întinse mâna pentru a deschide uşa de pe cealaltă parte a biroului gol. Aruncă o privire pe coridor şi văzu că şi acesta era gol.

— Trei-cinci-şapte, unde eşti? întrebă LD-112.

Brusc, un obiect zbură la vedere la capătul coridorului. Senzorii vizuali ai lui LD-112 avură nevoie de câteva milisecunde pentru a-l examina, apoi transmiseră analiza unității centrale de procesare, care concluzionă cu o încredere de 99,35% că obiectul era corpul unui droid de securitate. O analiză suplimentară determină că existau 91,21% şanse ca trupul să fie cel al lui SD-357.

În spatele droidului de securitate căzut se afla o siluetă întunecată. Picioarele erau mecanice, terminate în patru gheare, în timp ce restul corpului era aparent organic. Fața era neagră, cu tatuaje roşii, ochi galbeni ca focul şi o coroană de coarne curbate, cu aspect dur. În mână avea o sabie de lumină cu lama purpurie. Noul venit îl înjunghie pe droidul de securitate căzut, care *muri* într-o ploaie de scântei.

Un paznic în carne şi oase s-ar fi panicat în acel moment, dar creierul electronic al lui LD-112 îi permitea să îndeplinească mai multe sarcini în mai puțin de un sfert de secundă. În primul rând, notă că SD-357 avea nevoie de întreținere

serioasă şi probabil că nu mai era funcţional. Acest lucru îl făcu să emită o alertă către sediul central cu privire la necesitatea de a comanda piese noi de schimb şi, eventual, un droid nou.

În al doilea rând, senzorii săi scanară silueta întunecată, căutând o potrivire în mai multe baze de date. Căutările efectuate în rândul lucrătorilor de pe staţie, al echipajelor actuale ale navelor şi al criminalilor galactici cunoscuţi, toate dădură rezultate INSUFICIENTE.

În al treilea rând, şterse cea mai mare parte a listei de motive potenţiale ale întreruperii energiei electrice şi mută INTRUZIUNE pe primul loc.

În al patrulea rând, strigă: *INTRUSI!* şi porni pe hol, trăgând cu blasterul.

— Intraţi pe teritoriul intergalactic…, avertiză el.

LD-112 nu mai ajunse la intrus. Dintr-o dată, fu în aer, deşi senzorii săi nu reuşiră să determine de ce. Apoi, capul său metalic se prăbuşi în sine, strivit de o presiune nevăzută. Înregistră o cerere de întreţinere de urgenţă când se rupseră cablurile principale şi auxiliare de alimentare a creierului său şi modulele sale logice se deconectară.

Darth Maul intră în birou pe picioarele sale mecanice, încă ţinând droidul adjunct în aer cu ajutorul Forţei. În spatele lui veni un alt războinic cu coarne, cu muşchi groşi şi acoperit de tatuaje galbene. Ţinea în mână o sabie cu două lame.

Noul sosit, Savage Opress, îl tăie pe unul dintre droizii de securitate, apoi îşi ridică capul, săltându-i în aer pe cei doi droizi rămaşi. Picioarele lor se zbătură pentru scurt timp înainte ca el să invoce Forţa şi să-i trântească de perete.

Maul lăsă să cadă corpul nemişcat al lui LD-112 şi cei doi Zabraki începură să cerceteze biroul. Un seif se afla în colţ, iar Savage îşi înfipse sabia în mecanismul de închidere. Când carcasa metalică a seifului clocoti în jurul lamei de plasmă, Savage îşi dezactivă sabia şi deschise seiful. Înăuntru se aflau cipuri de credit – cu sutele.

Savage zâmbi.

— Uite, frate – o avere, spuse el, cu o voce joasă şi mârâită.

Maul nu fu impresionat.

— Adevărata avere va fi dispariţia lui Kenobi, spuse el.

Vocea lui era fină şi manierată. Părea un fiu bine educat dintr-o familie bogată din Lumile Centrale, nu un războinic cu ochi fioroşi care pătrundea în depozite din Inelul Exterior şi străpungea droizi cu sabia de lumină.

Maul dădu din cap spre cipurile de credit.

— Cipurile de credit sunt lipsite de sens fără un plan de supravieţuire, îi spuse el lui Savage. Jedii ne vor vâna. Vom fi forţaţi să luăm atitudine.

— Şi ne vom ocupa de ei, spuse Savage.

— Sunt prea mulţi, răspunse Maul. Pentru a continua, avem nevoie de o singură viziune. Viziunea mea.

Savage îşi trase umerii înapoi, cu pieptul masiv în faţă.

— Frate, hai să împărţim puterea, spuse el. Nu este nevoie de dominaţie între noi.

Cuvintele lui Savage părură calme şi rezonabile. Dar Maul observă limbajul trupului fratelui său. Era diferit de ceea ce spunea Savage. Îi spunea că Savage era pregătit să lupte. Ca răspuns, Maul se ridică şi el la înălţimea sa maximă, cu motoarele din picioarele sale mecanice vuind.

— Întotdeauna sunt doi, frate, spuse Maul. Un Maestru şi un ucenic. Iar tu eşti ucenicul.

Maul se întoarse, dar auzi şuieratul când Savage îşi aprinse sabia de lumină.

— Deci e timpul pentru o lecție, spuse Maul calm.

Sabia lui Savage urlă când se aruncă asupra fratelui său într-un atac brutal. Asaltul s-ar fi terminat cu majoritatea adversarilor tăiați în două şi zăcând pe podea în jumătăți fără viață. Dar Darth Maul nu era ca majoritatea adversarilor. El pară lovitura lui Savage fără efort, săbiile lor roşii scânteind şi trosnind acolo unde intrau în contact una cu cealaltă. Apoi, Maul îşi răsuci încheieturile şi îi smulse sabia lui Savage din mâini. O clipă mai târziu, Savage era întins pe podea, prins de piciorul metalic al lui Maul.

— Ai devenit atât de puternic, spuse Savage cu uimire, privindu-şi fratele.

Maul se opri o clipă, întrebându-se dacă era adevărat. Lăsă amintirile să-i revină în minte.

Antrenamentul său sub comanda Lordului Sith Darth Sidious, copilăria care fusese un amestec de frică şi durere, până când învățase să controleze frica şi nu mai observa durerea.

Euforia lui când Sidious îl eliberase în galaxie, ştiind că era nerăbdător să răzbune înfrângerea străveche a Ordinului Sith prin încrucişarea săbiilor cu duşmanii lor Jedi.

Satisfacția sa când îl văzu pe Jediul Qui-Gon Jinn căzând, rănit mortal de sabia Sith a lui Maul.

Consternarea şi neîncrederea sa când se trezi că se prăbuşeşte neajutorat în adâncurile planetei Naboo, tăiat în două de ucenicul lui Qui-Gon, Obi-Wan Kenobi.

Maul ar fi trebuit să moară în acea zi, dar furia şi ura lui i-au permis să lupte împotriva destinului, să invoce Forța şi să trăiască. Căzuse, dar supraviețuise. Supraviețuise cumva, făcându-şi drum prin Inelul Exterior până la mormanele de gunoi de pe Lotho Minor. Acolo, trăise printre gunoaie şi nebunie, amintindu-şi doar că fusese ruinat şi înşelat.

Şi acolo fusese găsit de Savage – un frate despre care nu ştia că există. Savage îl scosese din întuneric şi îl adusese înapoi pe Dathomir – lumea lui natală când era copil, înainte să-l ia Sidious. Vrăjitoarea Surorilor Nopții, Mama Talzin, îşi folosi artele pentru a-l vindeca. Îi redase amintirile, sau cel puțin pe cele care puteau fi recuperate. Îi înlocuise picioarele ruginite ca de păianjen cu altele mai bune, mai potrivite pentru războinicul Sith care ştia din nou că este.

Şi acum, Kenobi avea să plătească – Kenobi, şi apoi mulți alții. Savage avea dreptate. Puterea lui Maul creştea, pentru că avea din nou un scop şi o viziune.

Maul îşi ținu piciorul cu gheare pe pieptul lui Savage încă o clipă, pentru a se asigura că înțeleseseră amândoi cine era Maestrul şi cine ucenicul. Apoi îşi opri sabia şi se îndepărtă de fratele său căzut.

— Îți voi încheia antrenamentul, spuse Maul, întinzând mâna pentru a-l ajuta pe Savage să se ridice în picioare. Nu ca frate al tău, ci ca Maestru.

Capitolul 2

— Semnalul de ajutor vine de aici, din sectorul Meridian, îi spuse Obi-Wan Kenobi lui Adi Gallia. Sistemul Cybloc.

Naveta lor de clasă *Eta* cu trei aripi tocmai ieşise din hiperspaţiu, făcându-şi apariţia nu departe de Cybloc Prime, a treia planetă a sistemului. Adi stătea în scaunul pilotului – Obi-Wan fiind renumit în Ordinul Jedi pentru aversiunea sa faţă de zbor, pe care o considera o sarcină pe care mai bine o lăsa pentru droizi. Adi, la rândul ei, era printre cei mai buni piloţi ai Ordinului, după ce condusese în luptă o escadrilă de nave de luptă Jedi deasupra lui Geonosis sub indicativul *Steaua Căzătoare*.

Ochii căprui ai lui Adi se îngustară în timp ce trecea cu naveta prin colierul de luni al lui Cybloc, verificând dacă se aflau pe direcţia corectă spre Cybloc XII.

Apoi introduse naveta în atmosfera superioară a lunii, cu un ochi pe senzori, în timp ce se gândea la urmărirea lui Darth Maul şi a lui Savage Opress.

— Este destul de aproape de atacul anterior, spuse Adi.

— Am sentimentul că ei sunt, fu de acord Obi-Wan.

Maestrul Yoda fusese primul care simţise tulburarea în Forţă. Prin meditaţie, îi descoperise sursa – vechiul duşman al lui Obi-Wan se întorsese cumva din morţi. Obi-Wan fusese şocat şi era sigur că Yoda se înşelase. Nu-l tăiase literalmente pe Darth Maul în două, privind cum cele două jumătăţi ale trupului războinicului Sith se prăbuşeau în adâncurile lui Naboo? Dar evenimentele îi dădură curând dreptate lui Yoda. Mesajul holografic venise din îndepărtata lume Raydonia. Fusese groaznic de privit. În timp ce Jedii priveau îngroziţi, Maul măcelărea un sat întreg de oameni neajutoraţi şi promitea să facă lucruri mult mai rele dacă Obi-Wan nu venea să-l înfrunte – şi să o facă singur.

Obi-Wan fusese de acord să o facă, hotărât ca de data asta să termine ceea ce începuse. Încă îşi amintea prima dată când îl văzuse pe Maul pe Raydonia – de fapt, se îndoia că va putea uita vreodată. Războinicul Sith decăzut stătuse pe un acoperiş, înconjurat de clădirile în flăcări, şi se holba la el.

— Poate că tu m-ai uitat, dar eu nu te voi uita niciodată, spusese Maul cu acea voce ciudat de frumoasă care ar fi trebuit să aparţină unui diplomat sau unei vedete media de pe HoloNet. Nici nu-ţi poţi imagina până unde aş merge pentru a rămâne în viaţă, alimentat de ura mea deosebită pentru tine.

Apoi se luptaseră – şi Obi-Wan fusese prins într-o ambuscadă de un alt vechi duşman, războinicul Zabrak Savage Opress. Cei doi Zabraki îl înfrânseră pe Obi-Wan şi îl târâseră în nava lor. Doar intervenţia asasinei Asajj Ventress – fosta ucenică a Contelui Dooku şi duşmanul jurat al lui Obi-Wan – îl salvă de planurile întunecate pe care le avea Maul pentru el.

După aceea, Jedii căutaseră peste tot să afle veşti despre Maul şi Savage. Existau zvonuri că Maul se afla în lumea umbrelor de pe Umbara, urmărind un plan secret. Apoi începură să sosească rapoarte de pe tot Inelul Exterior – doi războinici cu coarne şi tatuaje, ucigând şi jefuind, lăsând haos şi teroare în urma lor. Şi acum, dacă rapoartele erau corecte, crimele lor îi aduseseră aici, pe Cybloc.

Învelişul verzui al Staţiei de Transfer Cybloc apăru în faţă, în vârful unui turn care se ridica de la suprafaţa lumii Cybloc, aflată mult mai jos. Adi andocă naveta şi

merseră pe coridoarele stației spre depozit, unde îi aştepta superintendentul Morlimur Snugg. Snugg era un Snivvian – un extraterestru cu dinți mari, cu ochi negri şi nări largi, de pe îndepărtata planetă Cadomai – şi purta o salopetă albastră. Îi conduse în biroul distrus, arătându-le droizii de securitate dezactivați şi seiful gol.

— Ar trebui să fie arşi – cipurile au fost toate deconectate, nu putem vedea nimic, spuse Snugg. Vorbirea lui avea accentul de frontieră al Inelului Exterior. Totul a fost făcut de către doi dintre cei mai ciudați Zabraki din partea asta a Căii Hydian.

— Erau singuri? întrebă Obi-Wan.

— Da, spuse Snugg. Ce au fost? Doi Jedi care au devenit hoți?

Obi-Wan şi Adi schimbară o privire.

— Nu sunt Jedi, spuse Obi-Wan.

Supraveghetorul se încruntă, iar ochii lui se opriră asupra sabiei lui Obi-Wan, unde îi atârna de centură.

— Aprinde sabia aia de lumină pentru mine, spuse el.

Nu e modul în care majoritatea civililor se adresează unui Jedi, gândi Obi-Wan cu un uşor amuzament. Dar îi plăcea felul de a fi al lui Snugg şi se gândi că trebuia să aibă vreun motiv pentru care voia să vadă de aproape o sabie aprinsă.

Îşi ridică mânerul sabiei şi activă lama. Aceasta prinse viață, desfăşurând un metru de energie albastră strălucitoare.

— Mm-hmm, spuse Snugg. Droizii care au fost atacați au spus că ale lor erau roşii.

Dacă se gândise că cei doi Jedi vor fi surprinşi de asta, se înşelase.

— Sunt Sith şi trebuie să-i găsim înainte să lovească din nou, spuse Obi-Wan cu gravitate.

— Ei bine, mi-au luat nava de marfă, răspunse Snugg. Droizii supraviețuitori au spus că au auzit ceva despre sectorul Sertar.

Adi se gândi la asta. Sectorul Sertar se afla mai departe, pe Inelul Exterior, spre marginea galactică. Lumile sale erau în mare parte planete sărace, înapoiate, pe rute comerciale puțin folosite. Părea o destinație ciudată pentru o pereche de războinici Sith plini de credite. Dar Obi-Wan nu era surprins.

— Ce se află în sectorul Sertar? îl întrebă Adi pe Obi-Wan, nedumerită.

— Acolo se află Florrum, răspunse Obi-Wan.

— Ai fost acolo? întrebă Adi. La ce ne putem aştepta?

Ochii albaştri ai lui Obi-Wan sclipiră de amuzament la un gând al său.

— Pirați, răspunse el.

Capitolul 3

Deasupra globului portocaliu mat al planetei Florrum, o fregată armată din clasa *Corona* zbura prin spaţiu. În cabina de pilotaj a navei în formă de farfurie, piratul Jiro – un Weequay – privea pe fereastră, uitându-se la nava-cargo care plutea în derivă în faţă. Era un cargobot cu laturile plate şi cu motoare decalate. Marcajele de pe partea laterală indicau ALC-9.

Un cargobot de clasă Aurora, gândi Jiro. *Curios*.

Dar apoi, îşi aminti Jiro, multe lucruri ciudate i se pot întâmpla unei nave care traversează distanţele inimaginabile dintre stele. Hipermotoare defecte, sistemele de susţinere a vieţii defecte, membri răzvrătiţi ai echipajului. Navele pierdute erau găsite zeci de ani sau secole mai târziu, sau nu se mai auzea niciodată de ele.

Oricare ar fi fost motivul pentru care cargoul plutea în derivă, echipajul ei avusese ghinionul de a ajunge tocmai aici. Florrum era teritoriul şefului lui Jiro, piratul Weequay Hondo Ohnaka, iar banda lui Hondo o ducea bine din interceptarea navelor comerciale şi a navetelor care călătoreau prin acea parte a galaxiei.

Încărcăturile erau revândute sau împărţite între piraţii lui Hondo ca pradă. Pasagerii erau ţinuţi pentru răscumpărare – dacă păreau suficient de valoroşi încât cineva să plătească pentru întoarcerea lor în siguranţă.

Şi dacă nu o făceau? Ei bine, asta însemna mult ghinion pentru ei.

— Dă-mi o citire a navei, ordonă Jiro restului echipajului său Weequay.

Piraţii erau îmbrăcaţi în piese de armură disparate, cu părul legat în noduri deasupra feţelor lor aspre, care erau străpunse de bijuterii şi marcate cu tatuaje.

— Există forme de viaţă la bord, spuse unul dintre Weequay.

— Reactorul principal şi generatorul de hiperpropulsie sunt oprite, spuse un alt pirat, ridicând privirea de pe consola sa. Cred că sunt blocaţi.

Jiro râse. Cu sistemele critice ale cargobotului funcţionând defectuos, oricine de la bord ar fi fost disperat. Ei bine, era păcat pentru ei. În curând aveau să afle că existau lucruri mai rele decât să fie rătăciţi.

— Şi comunicaţiile? întrebă Jiro.

— Operaţionale, dar reduse la tăcere, spuse un pirat.

Interesant, gândi Jiro. Poate că echipajul era deja inconştient, sau îşi pierduse speranţa şi încetase să mai ceară ajutor. Oricum ar fi fost, nu conta.

— Vom ucide pe oricine de la bord şi vom lua nava, spuse Jiro cu un zâmbet. Să sperăm că au o încărcătură bogată.

Ceilalţi Weequay zâmbiră la rândul lor. Hondo insista că luarea de prizonieri era o afacere mai bună decât împuşcarea lor, dar piraţilor săi nu le plăcea asta. Prizonierii erau enervanţi. Intrau în panică, implorau şi trebuiau păziţi, iar toate astea le răpeau din timpul mai bine petrecut cu activităţi piratereşti, cum ar fi să bea grog şi să spună minciuni.

Nava pirat încetini, andocând la cargobotul schilodit. Jiro şi piraţii săi porniră prin sas în cala care era plină de lăzi ordonate cu grijă. Jiro deschise una. Era plină cu pistoale blaster. Un alt pirat se uită nerăbdător într-o ladă pe care o deschisese.

— Mirodenii pure de sansanna, spuse el cu un zâmbet.

— Hondo va fi mulţumit, spuse Jiro.

Se temuse că nava ar fi putut fi a unui negustor de sclavi: Zygerrienii şi

Thalassienii, printre alții, preferau *Aurorele* pentru a vinde sclavi. Dar blasterele şi mirodeniile erau uşor de transportat şi valorau mai mult decât îndrăznise el să-şi imagineze.

— În seara asta bem! strigă Jiro fericit. Acum găseşte-mi formele alea de viață.

Două şuierături răsunară la celălalt capăt al calei de marfă. Speriat, Jiro se întoarse şi văzu doi războinici cu coarne, strălucirea roşie a săbiilor făcându-i să arate ca nişte creaturi ieşite dintr-un coşmar.

— Jedi! strigă Jiro.

Focurile de armă răsunară prin cală. Cei doi războinici deviară fulgerele fără efort. În câteva secunde, cel cu tatuaje roşii îl prinsese pe Jiro de gât, în timp ce cel cu tatuaje galbene stătea deasupra celorlalți pirați, cu sabia cu două lame ținută amenințător.

— Vrei să trăieşti? îl întrebă Darth Maul pe Jiro.

Dintr-o dată, Jiro nu mai putu respira. Traheea îi era strivită. Se uită fix în ochii arzători ai războinicului Sith.

— Da, gâfâi Jiro. Foarte mult.

Maul făcu un gest şi presiunea teribilă asupra gâtului lui Jiro dispăru.

Savage Opress deschisese un seif, întorcându-l astfel încât pirații să poată vedea înăuntru. Era plin cu cipuri de credit.

— Vă vom îmbogăți, mârâi Savage.

— Abilitățile şi talentele voastre ne-ar putea fi de folos, adăugă Maul. Alegerea vă aparține.

Pirații se priviră unii pe alții cu neîncredere. În urmă cu câteva momente fuseseră pregătiți să moară. Acum nu erau prea siguri de ceea ce se întâmpla.

— Ne... angajați? întrebă Jiro, gândindu-se că trebuia să fie un truc. Ce fel de Jedi sunteți voi?

Ochii lui Maul părură să ardă şi mai intens.

— Noi nu suntem Jedi, spuse el. Suntem Lorzi... Lorzi Criminali.

Jiro aruncă o privire spre seif, gândindu-se în sinea lui că oricine arăta cu dezinvoltură atâtea credite avea probabil mult mai multe. Şi oricum, dacă cei doi războinici ar fi avut de gând să-i ucidă, s-ar fi întâmplat deja. Asta însemna că putea să negocieze un pic.

— Lucrăm pentru Hondo, spuse Jiro. Va trebui să ne plăteşti foarte bine ca să ne convingi să-l trădăm.

— Banii nu sunt o problemă pentru noi, spuse Maul. Veți avea tot ceea ce vă doriți şi chiar mai mult – dacă vă veți angaja față de mine.

Jiro se gândi la asta. *S-a vorbit de multe ori despre forțarea norocului*, decise el. *Iar unele alegeri nu sunt chiar alegeri.*

— În regulă, spuse Jiro. Oricum m-am săturat să lucrez pentru Hondo. O să apelez pe câțiva dintre băieți să văd dacă vor să ni se alăture.

Maul zâmbi.

Capitolul 4

Câteva ore mai târziu, alte două nave pirat din clasa *Corona* andocară cu nava lui Jiro şi cu cargobotul. Căpitanii pe care îi convocase Jiro murmurară şi schimbară priviri nervoase când îi văzură pe temutul Maul, pe jumătate mecanic, şi pe uriaşul Savage. Dar văzură şi lăzile cu blastere şi mirodenii, precum şi grămezile de cipuri de credit.

— Sunt convins că Hondo nu va veni niciodată cu voi, spuse un pirat Weequay pe nume Sabo, aruncând o privire spre locul unde stătea Savage cu sabia stinsă, dar pregătită.

Jiro se încruntă. Sabo fusese întotdeauna încăpăţânat.

— Baza lui Hondo va fi în curând a noastră, îi avertiză Maul. Şi el nu va supravieţui – dacă nu va îmbrăţişa aceeaşi alegere pe care v-o ofer acum.

— Ha, eu mă bag, zise Jiro, sperând să convingă câţiva dintre piraţi să accepte.

— Şi eu, rosti Goru, un Weequay uriaş care purta o vestă cu guler înalt.

— Eu nu sunt sigur, spuse Sabo, Să vedem ce spune Hondo despre asta.

* * *

Hondo Ohnaka tocmai lucra la biroul său dezordonat din camera sa când sosi transmisia de pe orbită. Îi privi pe cei doi războinici tatuaţi, mulţumit pe moment că se aflau sus, în spaţiu, şi nu aici jos, pe câmpiile lui Florrum, cu el. Dacă trebuia să vorbească cu unii care fluturau săbii de lumină, prefera să o facă de la o distanţă de cel puţin câteva mii de kilometri.

— Doi dintre locotenenţii tăi mi-au jurat deja credinţă, spuse holograma lui Maul.

Hondo se gândi la asta. Putea vedea că Jiro, Goru, Parsel şi ceilalţi piraţi le acordau celor doi războinici un respect sănătos, ceea ce era înţelept. Dar semenii lui nu păreau nerăbdători să se îndepărteze de cei doi Zabraki, aşa cum ar fi încercat să facă Hondo. *Dar stai*, medită Hondo. *Nu cumva nava lui Jiro a interceptat cargoul înainte să-i cheme pe ceilalţi?*

Aha, gândi Hondo. Nu frica era ceea ce vedea pe feţele piraţilor săi. Era *lăcomia*. Cei doi războinici le promiseseră ceva – şi piraţii nu prea puneau preţ pe vorbe goale. Ei preferau creditele sau bunurile care erau la îndemână sau care urmau să el parvină foarte curând. Punând cap la cap toate dovezile, Hondo deduse că nava trebuia să fie plină de chestii *bune* – şi dacă avea răbdare, putea pune mâna pe acele *bunătăţi*.

Pilf Mukmuk, maimuţa-şopârlă Kowakiană cu pielea roşie a lui Hondo, sări pe umărul stăpânului său. Hondo aruncă o privire către ceilalţi piraţi din biroul său. Îi priveau fascinaţi pe războinicii tatuaţi şi aşteptau să vadă ce va spune şeful lor.

— Trădători! îi spuse Hondo lui Maul. Scursuri! Sunt atât de mândru… dar atât de trădat!

Războinicul cu picioare mecanice deveni tot mai nerăbdător. *Picioarele îl fac să arate ca o pasăre terifiantă ce nu poate să zboare*, gândi Hondo.

Jiro şi Goru îl conduseră pe Sabo spre războinicul cyborg.

— Există o pedeapsă pentru rezistenţă, spuse Maul cu vocea sa calmă şi cultă.

Apoi îşi aprinse sabia şi lovi în pieptul lui Sabo. Hondo rămase rece. Acolo sus, în spațiu, pirații lui nu mai păreau să numere creditele în gând. Acum erau speriați.

Lucrurile s-au schimbat, gândi Hondo. Războinicul cu coarne nu negocia – cerea. Ceea ce era păcat pentru el – pentru că nimeni nu-i spunea lui Hondo Ohnaka ce să facă.

Hondo se aplecă mai aproape de holoînregistratorul care îi transmitea imaginea în spațiu.

— Permite-mi să te avertizez, nu sunteți primii maniaci cu săbii de lumină cu care am avut de-a face, spuse el. Şi Hondo Ohnaka supraviețuieşte de fiecare dată!

Hondo aproape că simți acei ochi teribili arzând prin el.

— Vom vedea, spuse Maul sumbru.

Capitolul 5

Naveta Jedi ieşi din hiperspaţiu la o distanţă precaută de Florrum. Aşezată la comenzi, Adi Gallia aruncă o privire pe senzori şi văzu un cargobot însoţit de trei nave de atac în formă de farfurie.

Senzorii identificară cargobotul: unul de clasă *Aurora* cu indicativul ALC-9.

— Avem o potrivire cu nava de marfă, spuse Adi.

Obi-Wan aprobă, mulţumit de veste. El şi Adi se apropiaseră de Florrum pe rutele mai bine circulate ale galaxiei, urmând marea *Rută Comercială Perlemiană* spre *Tunelurile Shaltin* până la Lianna, apoi părăsind tunelurile pentru rutele de lângă Brachi. Sperau ca fraţii Sith să aleagă rute mai lente şi mai puţin folosite spre Florrum, pentru a-şi maximiza şansele de a trece neobservaţi, permiţându-le astfel celor doi Jedi să îi ajungă din urmă. Ceea ce şi făcuseră.

Dar veştile nu erau numai bune. Obi-Wan înţelese asta după o privire aruncată la senzori.

— Se pare că Maul şi Savage au o escortă de piraţi, spuse el.

— Poate pentru a descărca încărcătura furată, spuse Adi.

— Nu sunt sigur că Hondo ar face o alianţă cu Maul şi fratele său, spuse Obi-Wan cu prudenţă.

Adi se uită la celălalt Jedi, curioasă. Abilităţile de negociator ale lui Obi-Wan îl purtaseră dintr-o parte în alta a galaxiei şi întâlnise o mulţime de fiinţe ciudate – inclusiv genul cu care Cavalerii Jedi nu-şi petreceau în mod normal timpul. Totuşi, o astfel de companie nu părea să-l stânjenească pe Obi-Wan. De fapt, părea să se bucure să cunoască partea mai ciudată a societăţii galactice.

— Deci îl cunoşti personal pe acest Hondo? întrebă Adi cu îndoială.

Întrebarea păru să-l amuze pe Obi-Wan. Dar Adi se gândi că părea şi puţin obosit.

— Din păcate, da, spuse el.

* * *

Hondo tocmai se întreba ce trebuia să facă atunci când unul dintre locotenenţii săi băgă capul în biroul său.

— Hei, Hondo – te contactează un Jedi, spuse el. Zice că-l cheamă Kenobi.

— Kenobi? întrebă Hondo. Ha! Doamne, ce populari suntem astăzi. Fă-mi legătura cu el.

O clipă mai târziu, imaginea lui Obi-Wan străluci pe biroul lui Hondo.

— Salutări, Hondo, spuse politicos Obi-Wan.

Jediul a fost întotdeauna politicos, gândi Hondo. Păcat pentru Obi-Wan că Hondo nu avea chef de o discuţie plăcută.

— Ce fel de ameninţare ai adus acum pe planeta mea? întrebă Hondo. Mai întâi pierzi acest sistem, iar Grievous vine şi îmi distruge întreaga fortăreaţă, lăsându-mă aici să scormonesc printre rămăşiţele Imperiului meu cândva măreţ. Şi acum apar aceşti doi tipi cu coarne. Cine sunt maniacii ăştia încornoraţi? Nu par a fi nişte Jedi normali…

Obi-Wan aşteptase răbdător în timpul acestei tirade, dar acum îl întrerupse pe

Hondo.

— Nu sunt Jedi, Hondo, ci Sith, spuse Obi-Wan. I-am urmărit până aici.

— Tocmai au amenințat că mă vor ataca cu un grup de pirați de-ai mei, spuse Hondo. Părea rănit în sentimente. Proprii mei pirați!

— Da, îi vedem chiar acum, spuse Obi-Wan. O navă de marfă şi trei dintre navele voastre. Se îndreaptă spre tine, Hondo.

— Da-da-da, spuse Hondo nerăbdător. Mai exact, ai de gând să mă ajuți când ajungi aici? Mă va costa ceva?

Asta îi stă în fire lui Hondo, gândi Obi-Wan – *două dintre cele mai periculoase ființe din galaxie sunt pe cale să-l înfrunte şi foarte posibil să-l ucidă, iar el e îngrijorat pentru credite*.

— Nu putem face nimic în legătură cu pirații tăi, dar cu siguranță putem face ceva în legătură cu cei doi Sith, spuse Obi-Wan.

— Bine! spuse Hondo. Mă ocup eu de pirații mei. Tu ocupă-te de nebunii ăia tatuați.

* * *

Navele piraților coborâră în formație prin atmosfera lui Florrum, cu nava de marfă în centru, protejată de armele celorlalte nave de luptă care zburau în escortă. Navele de luptă traseră rafale de rachete spre avanpostul lui Hondo de jos, ferindu-se de rachetele trimise ca represalii. Exploziile înfloriră la sol, aruncând în aer cadavre de pirați şi echipamente sparte.

— Ei bine, asta rezolvă totul, murmură Hondo. Trădătorii ăia nu mai sunt ai mei.

Flota de pirați ateriză în fața bazei lui Hondo şi pirații loiali lui Hondo porniră să le iasă în întâmpinare, strigând sfidător înjurături pirateşti impresionant de creative şi total josnice.

— Le vreau limbile! răcni Hondo, cu sângele înfierbântat.

Navele piraților îşi coborâră pasarelele şi aceştia debarcară în fugă, trăgând cu blasterele în foştii lor camarazi. Pirații din ambele tabere țipau în agonie din cauza atingerilor proiectilelor sau cădeau, doborâți pe loc de focul laser.

În vârful rampei cargobotului se aflau Maul şi Savage, privind bătălia care se desfăşura în jurul lor. Cei doi Sith îşi dădură seama că mai era o navă care venea să aterizeze – o navetă Jedi. Trecu de peretele canionului şi ateriză cu grijă pe creastă.

— Jedii, frate! strigă Savage. Ne-au găsit!

— Nu, spuse Maul, cu dinții scoşi de furie. E prea devreme – planul meu încă nu e terminat. Prea devreme.

Zabrakii alergară spre creastă, cele două bande de pirați care se luptau fiind momentan uitate. Sosiră chiar când cobora rampa navetei – dar nu avură nicio şansă să-i ia prin surprindere pe cei doi Jedi. Obi-Wan şi Adi simțiseră deja tulburarea din Forță, valul de furie şi răutate rostogolindu-se înaintea lui Maul şi Savage ca şi cum o piatră ar fi fost aruncată într-un piscină liniştită. Adi şi Obi-Wan se întoarseră pentru a-i înfrunta pe Sith, cu săbiile strălucind albastre.

— Acum te aliezi cu pirații? întrebă Obi-Wan în timp ce adopta o poziție defensivă. Oh, cât au decăzut puternicii Sith.

Maul îşi aduse sabia în jos, prăbuşind-o pe cea a lui Obi-Wan, încercând să-şi transforme furia într-un berbece pentru a demola apărarea Jediului. Obi-Wan pară,

întorcând lama purpurie într-o parte, iar cei doi schimbară lovituri rapide, cu săbiile urlând, şi lamele trosnind. Savage încrucişă săbiile cu Adi, ale cărei filamente Tholothiene biciuiră încoace şi încolo în timp ce para şi contraataca.

Obi-Wan şi Adi se retraseră într-o poziție defensivă, mişcându-se cu uşurința exersată a războinicilor obişnuiți să opereze în echipă şi devenind o unitate ale cărei forțe erau mai mari împreună decât puteau fi separat. Împotriva lor, atacurile celor doi Sith erau brutale şi vicioase – furia animalică fiind amplificată şi concentrată de partea întunecată a Forței.

Luptătorii coborâră de pe creastă şi îşi continuară lupta în canionul de jos. Flancul drept al lui Hondo se prăbuşise, iar şeful piraților şi cei credincioşi lui se retraseră spre uşile principale ale bârlogului lor. Obi-Wan îl împinse pe Maul înapoi, picioarele sale mecanice scâțâind, iar cei doi săriră pe una dintre navete piratereşti, continuându-şi duelul.

— Am planuri, Kenobi – şi de data asta nu-mi vei mai sta în cale, spuse Maul.

Îşi învârti sabia cu răutate. Obi-Wan o prinse în lama sa şi cei doi continuară să schimbe lovituri, mormăind de efort.

În apropiere, Savage şi Adi se priveau prin X-ul săbiilor lor încrucişate. Cu dinții încleştați, Savage făcu să plouă cu lovituri asupra micuței Jedi, răcnind în timp ce încerca să treacă de apărarea ei. Încetul cu încetul, Adi se retrase, toată îndemânarea neputându-se compara cu forța lui uriaşă.

Apelând la Forță, Savage o aruncă pe Adi în partea laterală a unei navete distruse, lăsând-o momentan amețită. Înainte ca ea să-şi revină, îşi coborî capul şi atacă, înfigându-şi coarnele adânc în corpul ei şi dându-i capul pe spate. Adi icni şi mâinile îi tremurară.

Obi-Wan îi auzi icnetul de surpriză şi îi simți chinul sfâşietor prin Forță. Îl împinse pe Maul la distanță, sărind să-l înfrunte pe Savage, dezechilibrându-l în timp ce Adi cădea la pământ, nemişcată. Maul sări după Obi-Wan, țintindu-l din spate cu o lovitură mortală, în speranța de a-şi prinde inamicul într-un moment de distragere a atenției. Obi-Wan îl simți că vine şi se învârti cu o viteză orbitoare, parând atacul lui Maul. Apoi sări într-o parte, ştiind că ar fi fost o greşeală fatală să fie prins între doi Sith.

— Kenobi, pe aici! strigă cineva.

Obi-Wan îşi dădu seama că era Hondo.

Apelă la Forță, împingându-i pe Maul şi pe Savage la o parte. Sabia lui Adi îi sări în mână în timp ce alerga spre avanpost, apoi se retrase împreună cu Hondo şi pirații lui în siguranța bârlogului lor.

Capitolul 6

Obi-Wan era obosit atunci când îi găsi pe Hondo şi pe piraţii săi loiali În interiorul avanpostului Florrum, aşteptând la o intersecţie în formă de T, printre grămezi de cutii cu prăzi, o statuie mare şi alte bunuri obţinute ilicit.

— Duceţi tunul ăla pe hol, lătră Hondo. O să le întindem o ambuscadă trădătorilor ălora.

O gaşcă de piraţi ridică pe umeri un tun antipersonal greu şi îl duseră pe hol.

— Unde sunt restul băieţilor tăi? întrebă Obi-Wan, alarmat să vadă cât de puţini erau alături de căpetenia piraţilor.

— Pregătesc o ambuscadă, spuse Hondo, dând din cap în direcţia în care plecaseră piraţii lui. Avem nevoie de ajutorul tău. Unde este celălalt Jedi?

Obi-Wan îşi întoarse privirea, momentan copleşit de durere. Adi Gallia fusese prietenă cu Qui-Gon Jinn, iar investigaţiile ei fuseseră cele care duseseră la misiunea lor pe Naboo pentru a sparge blocada Federaţiei Comerţului. Adi îl instruise pe Obi-Wan când acesta fusese ucenic alături de propria ei Padawană, Siri Tachi, apoi îi fusese prietenă lui Anakin Skywalker când atât de mulţi din Ordin se îndoiseră de el. Şi ajutase la salvarea vieţii lui Obi-Wan pe Geonosis, Saleucami şi Lola Sayu. Părea imposibil ca ea să fi trecut în Forţă, fără să lupte sau să mai predea vreodată.

Reuşi să-şi controleze emoţiile şi se uită înapoi la Hondo.

— E moartă, spuse Obi-Wan.

Hondo păru şocat.

— Sunt prea puternici chiar şi pentru voi? întrebă el. Uau. Hei, am rămas fără cuvinte.

Auziră voci care se apropiau, o grămadă de voci de piraţi agitaţi. Vocile aveau ecou în limitele coridorului, făcând ca vorbitorii să pară mai aproape decât spera Obi-Wan că erau de fapt.

— Cred că au luat-o pe aici, strigă unul dintre piraţii care îl serveau pe Maul.

Obi-Wan îşi aprinse sabia, iar piraţii lui Hondo îşi pregătiră blasterele.

— Dacă îi pot separa pe Maul şi Savage de piraţii tăi, te poţi ocupa de ei? îl întrebă Obi-Wan pe Hondo.

— Dacă tu poţi să te ocupi de diavolii cu coarne, te asigur că eu mă pot ocupa de ai mei, răspunse Hondo.

Obi-Wan aprobă din cap, uitându-se în ambele direcţii pe coridorul care forma partea superioară a T-ului.

— Îi voi îndepărta pe fraţi, spuse el. Odată ce am făcut asta, închide pasajul cu explozibil.

Hondo zâmbi.

— Să te las singur cu cei doi nebuni? întrebă el. OK. Bun plan!

Terminară de vobit chiar la timp – Maul veni în fugă de după colţ, cu Savage chiar în spatele lui, urmat de banda de piraţi renegaţi. Obi-Wan fugi pe culoar, asigurându-se că fusese reperat. Hondo dădu ordin de retragere în direcţia opusă, în timp ce piraţii renegaţi încercau să-i prindă din urmă pe cei doi Zabraki.

Maul îi văzu pe Hondo şi pe piraţii săi şi îşi arătă dinţii.

— Nu-i lăsaţi să scape! îşi avertiză Maul piraţii.

Piraţii se luptară să ţină pasul cu rapiditatea celor doi Sith. Hondo se retrase

pe coridor, încercând să-i determine pe Zabraki să se grăbească, să apeleze la Forța lor, sau cum îi spuneau ei, să le dea un plus de viteză. Nu voia ca Sithul să simtă surpriza pe care o plănuise.

Cei doi Sith ajunseră la intersecție şi alergară după Obi-Wan, în timp ce pirații rebeli alergară în cealaltă direcție, dornici să îi prindă pe Hondo şi pe cei loiali lui.

Perfect, gândi Hondo, apoi le strigă piraților săi să deschidă focul. Exploziile laser sfâşiară roca, prăbuşind tavanul coridorului şi lăsând pasajul plin de pietre şi resturi. Renegații erau acum separați de stăpânii lor Sith. Hondo le făcu semn din cap alor săi, care întoarseră tunurile laser grele, astfel încât să fie cu fața spre foştii lor camarazi. Pirații renegați priviră consternați țevile mari ale tunurilor grele. Erau surclasați la armament şi ştiau asta. Rămaseră pe loc clipă, cu fețele posomorâte, apoi îşi aruncară armele.

— Mai sunteți dispuşi să luptați cu mine? întrebă Hondo. Încornorații ăia nu sunt interesați să vă ajute – sunt interesați doar de Kenobi.

Jiro îşi croi drum prin mulțime, cu brațele deschise, implorând.

— Ne-au promis bogăție şi putere, şefu', spuse el. Te rog să ne ierți! Te rog, nu ne ucide! Te implorăm!

Hondo ridică o sprânceană.

— Să vă omor? întrebă el. Nu v-aş ucide.

Hondo se întoarse să vorbească cu ambele grupuri de pirați – atât cu cei care îl trădaseră, cât şi cu cei care îi rămăseseră loiali.

— Băieți, nava încornoraților este plină de lucruri de valoare, spuse el.

Câțiva dintre pirații capturați dădură din cap cu entuziasm, după ce văzuseră cu ochii lor acele bogății. Pirații lui Hondo schimbară priviri interesate.

— În calitate de lider reinstaurat al vostru, spuse Hondo, eu zic să sărbătorim reunificarea noastră!

Pirații care îl urmaseră pe Jiro începură să rânjească, gândindu-se că o sărbătoare suna mult mai bine decât propriile lor execuții. Între timp, pirații care trăseseră în ei cu o clipă înainte se gândeau la cât de bogați erau probabil cei doi războinici Sith tatuați. Cele două grupuri de pirați începură să rânjească unul la celălalt, ostilitățile fiind alungate din capul lor de ideea unor credite obținute uşor şi a unei petreceri bune şi zgomotoase, ca între pirați.

— La pista de aterizare! strigă Hondo.

Pirații urlară urale furtunoase şi îl urmară, strigând şi hohotind, iar Hondo fu atât de fericit să fie din nou înconjurat de zgomotul vesel al piraților încât se trezi râzând în timp ce alergau să ajungă la nava celor doi războinici Sith.

Capitolul 7

Maul şi Savage mergeau pe coridorul lung care ducea spre pista de aterizare, cu săbiile strălucind roşii. Obi-Wan stătea la jumătatea coridorului, aşteptându-i.

Obi-Wan fusese doar un Padawan când luptase cu Maul pe Naboo, cu mai bine de zece ani în urmă. Pe atunci încă învăța să simtă voința Forței şi să nu se lase distras şi copleşit de emoții. Acum, Obi-Wan era un luptător experimentat şi găsise de mult timp centrul calmului pe care Qui-Gon încercase să-l învețe să-l caute.

Maul fusese un războinic bine antrenat şi disciplinat pe Naboo – dar adevăratul său avantaj fusese puterea brută şi intensitatea sălbatică cu care lupta. Obi-Wan nu ştia unde îşi petrecuse Sithul anii lungi de când căzuse în puțul generatorului Theed, şi nici nu-şi putea imagina ce făcuse Maul. Dar orice ar fi fost, Maul era mai puternic în Forță decât fusese înainte – mai puternic, dar şi mai rece şi mai hotărât. Celălalt Zabrak – Savage, creatura Mamei Talzin – era cel care lupta cu o furie animalică.

Obi-Wan ştia că Sithul se va aştepta ca el să adopte o poziție defensivă în încercarea de a-i ține la distanță. Dar ştia şi că această tactică nu-i va da nicio speranță de a învinge – va fi epuizat până când va coborî garda şi apoi va muri, aşa cum făcuse Adi. Surpriza era cel mai bun pariu pentru supraviețuire – şi poate singura lui şansă.

— Predă-te, spuse Maul calm. Suntem doi, iar tu nu poți lupta cu amândoi.

Obi-Wan aprinse atât sabia lui Adi, cât şi pe a lui.

— Te înşeli, spuse el şi apoi se aruncă spre cei doi Sith, cu ambele săbii fulgerând în mâinile sale.

Cei doi Sith se dădură înapoi, speriați să-l găsească pe Obi-Wan în ofensivă şi surprinşi de ferocitatea atacului său. Săbiile şuierau, lamele făcând să iasă scântei din pereți, lăsând în urma lor zgârieturi pe jumătate topite şi arsuri sfârâitoare.

Cei doi Sith manevrară pentru a-l prinde pe Obi-Wan la perete – dar era atât de puțin loc pe coridor, încât se încurcau unul pe celălalt. Savage se năpusti să lovească, lăsându-şi brațul stâng expus pentru o fracțiune de secundă. Fu tot timpul de care Obi-Wan avu nevoie. Se năpusti şi tăie brațul galben-negru al Zabrakului de la umăr. Savage urlă în agonie, retrăgându-se spre Maul în timp ce fratele său îl împingea pe Obi-Wan înapoi cu o explozie de putere a Forței. Maul se holbă la Obi-Wan, cu ochii arzând şi cu ura clocotind în el. Dar apoi îşi recăpătă controlul emoțiilor şi opri valul de furie animalică. Acum avea planuri mai mari decât simpla răzbunare, iar reglarea conturilor cu Obi-Wan Kenobi mai putea aştepta.

— Vino, ucenicul meu, îi spuse Maul lui Savage. Acest plan a eşuat, dar vom avea o altă ocazie.

El şi fratele său rănit alergară spre pista de aterizare. În spatele lor, în întuneric, epuizatul Obi-Wan îşi aduna energia pentru a-i urmări.

* * *

Pirații aşteptau atunci când Maul şi Savage apărură la lumina zilei. Cei doi Sith se opriră, uitându-se la banda pestriță de tâlhari care se afla între ei şi nava lor.

— Jiro, pregăteşte-ți amicii, ordonă Maul. Plecăm.

Dar Hondo Ohnaka fu cel care făcu un pas înainte.

— Pirații mei nu pleacă nicăieri cu tine, rânji el. Uitați-vă la ei, băieți! Cât de puternici pot fi? Fug de Kenobi!

Pirații rânjiră, chicotiră şi arătară cu degetul.

— Ticăloşii, scuipă Maul. Veți plăti pentru insolența voastră.

— Insolență? râse Hondo, în timp ce Obi-Wan ajungea lângă el. Suntem pirați – nici măcar nu ştim ce înseamnă asta.

Se întoarse spre băieții lui.

— Deschideți focul! strigă Hondo. Dacă îi omorâm pe cei doi, bogățiile lor vor fi ale noastre!

Maul şi Savage se treziră înconjurați de rafale laser care zburau din toate unghiurile. Pirații trăgeau din plin, dornici să se laude cu ziua în care doborâseră doi războinici Sith. Maul şi Savage îşi învârtiră săbiile în arcuri continue, deviind proiectilele în toate direcțiile. Dar erau prea mulți pirați, prea multe blastere. Nu puteau să le blocheze pe toate. Un fulger trecu prin apărarea lui Maul, zdrobindu-i un picior mecanic.

Maul mârâi, apoi se întinse disperat în Forță, transformându-şi furia într-o comandă. Naveta Jedi căzu de pe creastă cu un geamăt, prăbuşindu-se pe pista de aterizare şi împrăştiind pirații. Cei doi frați alergară pe rampa navei lor, decolând câteva momente mai târziu. În timp ce se micşorau pe cer, un pirat ținti cu un lansator de rachete, trimițând o linie de foc în urma navei care fugea. Racheta se izbi de unul dintre motoarele cargobotului, făcând nava să se prăbuşească din cer.

Obi-Wan şi Hondo priviră cum cargobotul se prăbuşeşte la pământ, în depărtare. Piratul arătă câteva motociclete speeder Starhawk parcate în apropiere.

— Ei bine, Kenobi, spuse Hondo. Hai să mergem acolo şi să vedem ce bogății au căzut din cer pentru noi doi. Ce zici?

— Foarte bine, zise Obi-Wan, aruncând o privire în direcția locului prăbuşirii.

* * *

Impactul lăsase un crater adânc şi împrăştiase pe suprafața lui Florrum metale contorsionate şi componente de navă. Pirații lui Hondo scotociră prin epavă, luând orice bunuri intacte pe care le puteau găsi. Dar nu erau prea multe.

— Nici urmă de cei doi, şefu', spuse Jiro.

Hondo se uită peste epavă, în acelaşi timp enervat de absența bogățiilor şi mulțumit că nu va trebui să aibă din nou de-a face cu doi Sith periculoşi.

— Ei bine, dacă starea acestor resturi este un indiciu, prietenii tăi au fost vaporizați, spuse Hondo.

Asta e o veste bună, gândi şeful piraților – cu cât erau fluturate mai puține săbii în preajma lui, cu atât mai bine.

Dar Obi-Wan părea departe de a fi convins.

— Eu n-aş fi atât de sigur, spuse el. L-am tăiat pe unul dintre ei în două o dată, şi a supraviețuit.

— Ei bine, nu-i aşa că e interesant, spuse Hondo, în timp ce Obi-Wan îşi ridica bărbia şi se uita în sus, spre cer.

Capitolul 8

Cancelarul Suprem Palpatine era în biroul său împreună cu Obi-Wan Kenobi, Mace Windu şi Yoda, privind peisajul nesfârşit al Coruscantului, lumea capitală a Republicii. Se întrebă când va înceta Obi-Wan să îl mai bată la cap cu cei doi bandiți cu săbii care supraviețuiseră, sau nu, unei prăbuşiri pe o planetă oribilă, o minge de praf, cât se poate de departe de turnurile şi luminile Coruscantului.

Palpatine decise că Obi-Wan nu va termina prea curând şi că auzise destul.

— Cred că am încheiat această chestiune, Maestre Kenobi, spuse el pe tonul politicos, dar ferm, pe care îl folosea atunci când dorea să pună capăt uneia dintre dezbaterile interminabile ale Senatului.

Spre supărarea sa, Kenobi refuză să înțeleagă aluzia.

— Nu sunt de acord, domnule Cancelar, spuse Jediul. Din tot ce am aflat despre ei, cei doi Sith sunt perseverenți. Nu vor muri.

— Îți înțeleg rezervele, Maestre Kenobi, spuse Palpatine, mai ferm acum. Dar mă tem că nu mai putem permite ca această problemă personală a ta să fie o preocupare a Republicii. Acest Darth Maul nu pare să fie o amenințare directă la adresa Republicii. Trebuie să redirecționăm eforturile către cauza care ne interesează – oprirea Contelui Dooku şi, astfel, încheierea Războiului Clonelor.

— Maul încerca să adune o armată de pirați, insistă Kenobi.

— Atunci lasă-l, spuse Palpatine cu dispreț. Lasă-l să se joace cu gloata. Nu are nicio relevanță pentru Senat în comparație cu amenințarea Separatistă. O zi bună, domnilor.

Cei trei Jedi se întoarseră să plece, dar Palpatine încă îl mai putea auzi pe Kenobi vorbind. Acum încerca să-l convingă pe Yoda.

— Ceva se agită în lumea interlopă, îi spuse Kenobi pe un ton urgent Marelui Maestru cu pielea verde al Ordinului Jedi. Familiile criminale au avut prea multă libertate de când Jedii au fost distraşi de Războiul Clonelor. Mă tem că este un loc fertil pentru ca Maul să înflorească, dacă într-adevăr a supraviețuit.

— Dreptate, poate că ai, Obi-Wan – dar, de cuvintele Cancelarului, să ținem cont trebuie, răspunse Yoda, mergând cu bastonul său. O chestiune personală, pentru tine este. Tulburată, judecata ta poate fi. În timp, dacă va trăi, Maul se va dezvălui din nou. Şi atunci, rapid vom acționa.

În spatele lor, Palpatine stătea singur la biroul său. Îşi împreună degetele şi îşi permise un zâmbet discret, satisfăcut.

RIDICAREA

Capitolul 9

O navă cu corpul alb aluneca prin vid, cu aripile sale cu unghiuri ascuțite strălucind în lumina nefiltrată a soarelui din spațiul cosmic. Sub nava elegantă era planeta Florrum, bârlogul piratului Hondo Ohnaka şi al bandei sale.

Dar nicio navă pirat nu ieşi din atmosfera planetei pentru a ataca acea navă. Acesta nu era vreo *burtoasă* comercială lentă sau o navă civilă luxoasă, dar slab înarmată. Această navă era *Mănuşa*, un transportor Kom'rk – lungă de aproape şaptezeci de metri, plină de tunuri blaster şi cu un echipaj format din războinici Mandalorieni experimentați în luptă. Dacă pirații lui Hondo văzuseră *Mănuşa* pe senzorii lor, deciseseră că era mai înțelept să o lase să-şi vadă de treaba ei.

A fost o decizie bună.

Senzorii *Mănuşii* se fixară o altă navă – o capsulă de salvare care plutea pe o orbită joasă în jurul lui Florrum. Umbra transportorului Mandalorian căzu peste micuța capsulă în timp ce echipajul acesteia o aducea la andocare, aliniind ecluzele de aer. Ecluzele care făceau legătura între transportor şi capsulă se deschiseră cu un şuierat de egalizare a atmosferei.

Era frig în capsula îngustă. Un grup de războinici Mandalorieni în armură intră înăuntru. Fiecare dintre ei era un arsenal ambulant, înarmat cu blastere, rachete, aruncătoare de flăcări, grenade şi cuțite – ca să nu mai vorbim de reputația de a fi gata să le folosească. Căştile lor aveau viziere în formă de T şi purtau însemnele *Gărzii Morții*[1]. În spatele lor veneau alte două persoane, de asemenea în armuri Mandaloriene. Primul era un bărbat mare, cu pas încrezător şi nerăbdător. Casca lui avea două tunuri deasupra fiecărei urechi, înclinate în sus, astfel încât să pară coarne. Alături de el se afla o femeie în armură. Era mai mică şi mai subțire decât ceilalți războinici. Fața căştii ei era albă, iar liniile ei erau mai moi şi mai puțin dure. Dar mersul ei eficient şi privirea atentă nu lăsau nicio îndoială că era la fel de mortală ca oricare dintre ei – şi poate chiar mai mult.

Doi Zabraki zăceau în capsula întunecată, cu trupurile lor tatuate acoperite de gheață. Liderul Mandalorian îl apucă pe unul dintre ei de față, inspectând tatuajele roşii şi negre şi coroana de țepi care îi ieşea din craniu. Războinicul se agită greoi, abia conştient. Privirea liderului sări la celălalt Zabrak. Şi el abia dacă mai trăia, tatuajele sale gălbui fiind opacizate de un strat de gheață. Apoi privirea i se îndreptă spre săbiile de lumină de la centurile lor.

— Nu sunteți Jedi, nu-i aşa? murmură Pre Vizsla. Atunci, ce sunteți?

— Îi jefuim? întrebă femeia al cărei nume era Bo-Katan.

Vizsla îşi dădu seama din vocea ei că i se părea o idee excelentă. Dar aşa era ea de obicei.

— Nu, spuse Vizsla. Vreau să le aud povestea. Dacă sunt duşmani ai Jedilor, atunci sunt prieteni de-ai mei.

Se întoarse spre războinicii săi şi arătă spre cei doi Zabraki înghețați.

— Luați-i! ordonă Vizsla.

---

[1] Garda Morții – Death Watch – grup Mandalorian rebel, care se opunea guvernului pacifist de pe Mandalore.

* * *

Pre Vizsla se scufundă într-un scaun în cabina sa de la bordul *Mănuşii* şi îşi scoase casca, dezvăluind un cap chel cu o cicatrice cu aspect urât. Ținea în mână săbiile pe care le luase de la cei doi Zabraki, uitându-se fix la armele mortale în timp ce le întorcea şi le răsucea în mâini. Chiar şi prin mănuşi, simțea că frigul din capsula de salvare înghețată încă se agăța mânerele de metal. Apoi puse armele jos şi se întinse, extrăgând un cilindru negru dintr-un buzunar al salopetei. Vizsla apăsă un buton şi din capătul dispozitivului se materializă o lamă plată, lungă de un metru. Lama energetică era neagră – în loc să producă lumină, părea să o absoarbă. Lama neagră era în acelaşi timp fascinantă de privit şi rănea ochii. Vizsla ținu arma în fața lui şi o legănă leneş. Lama scoase un sunet asemănător unui fluierat, sau precum un țipăt. Greutatea ei se simțea reconfortantă în mâna lui.

Arma se numea *Sabia Întunecată*, iar strămoşii lui Vizsla o furaseră cu mult timp în urmă din Templul Jedi de pe Coruscant. Vizsla nu ştia nimic despre originile *Sabiei Întunecate* sau despre istoria ei înainte să cadă în mâinile Mandalorienilor. Şi nici nu-i păsa – chestii de genul acesta existau pentru ca să vorbească istoricii despre ele. Lui Vizsla îi păsa doar că lama simboliza dreptul său de a conduce *Garda Morții* – şi că mulți Jedi muriseră de lama sa de-a lungul secolelor. Spera ca mulți alți Jedi să aibă aceeaşi soartă în viitor.

Jedi, gândi Vizsla, arătându-şi dinții şi tăind cu cruzime duşmanii pe care îi vedea în imaginația sa.

Clanurile Mandaloriene invadaseră Republica cu mii de ani în urmă, doar pentru ca Jedii să-l învingă pe şeful clanului lor, cunoscut în fiecare generație sub numele de *Mand'alor*. În dorința lor de răzbunare, Mandalorienii căzuseră sub dominația Sith, care erau doar nişte Jedi cu săbii de culori diferite. Asta dusese la înfrângerea şi ruinarea Mandalorienilor. Clanurile fuseseră împrăştiate, vechile coduri ale războinicilor fiind neglijate, iar titlul de *Mand'alor* ajunse să fie deținut de tâlhari şi proscrişi.

Şi apoi, cu şapte secole în urmă, Jedii conduseseră navele de război ale Republicii spre Mandalore, bombardând planeta până când zone imense de pe suprafața ei fuseseră reduse la întinderi fără viață de nisip alb şi fin. Apoi, Republica pusese trădători la putere – nimicuri care distruseseră armele lui *Mand'alor* şi respinseră codurile războinicilor săi.

Garda Morții lucrase în secret timp de secole pentru a-i răsturna pe Noii Mandalorieni iubitori de pace şi pentru a restabili onoarea clanurilor, o campanie care culminase cu *Marile Războaie ale Clanurilor* cu mai bine de un deceniu în urmă. Acel conflict vicios întorsese războinicul împotriva războinicului, divizând clanurile şi şi chiar familiile. Bătăliile din *Marile Războaie ale Clanurilor* lăsaseră noi cicatrici teribile pe suprafața planetei şi se încheiaseră nu cu victoria *Gărzii Morții*, ci cu a Noilor Mandalorieni, mai puternici ca niciodată. Câțiva războinici nepocăiți acceptaseră exilul pe Concordia, luna lui Mandalore. Dar cei mai mulți îi susținuseră pe pacifişti şi aleseseră un nou *Mand'alor* chiar din rândurile lor – Ducesa Satine Kryze.

Vizsla mârâi la acest gând, apoi ridică *Sabia Întunecată* şi scrijeli o cifră 8 în aer în fața lui.

Lasă-mă pe mine să fiu cel care va repara nedreptatea care a fost făcută, gândi el.

Clanul Vizsla primise conducerea Concordiei şi a exilaţilor săi, iar Pre Vizsla însuşi devenise guvernatorul lunii – în timp ce complota în secret împotriva Ducesei şi lucra pentru a restabili *Garda Morţii*. Dar nesuferiţii de Jedi interveniseră şi distruseseră acele planuri. Mai întâi, Obi-Wan Kenobi descoperise fabricile de arme ale *Gărzii Morţii* şi o salvase pe Satine. Apoi Contele Dooku, Jediul trădător care conducea Separatiştii, trădase *Garda Morţii*. Dar asta nu fusese o insultă suficientă – Dooku îl însemnase pe Vizsla cu sabia sa, lăsând cicatricea care îi şerpuia pe partea dreaptă a feţei. Pe Carlac, Ahsoka Tano – adusă acolo de trădătorul Lux Bonteri – luase viaţa câtorva dintre războinicii lui Vizsla.

Şi acum încă doi mânuitori de săbii se aflau în mâinile Mandalorienilor. *Poate că Bo-Katan a avut dreptate*, gândi Vizsla. *Poate că trebuia să-i las pe cei doi Zabraki să moară în spaţiu.*

Dar dacă cei doi Zabraki aveau săbii de lumină, asta însemna că puteau comanda acea putere ciudată pe care atât Jedii cât şi Sithul o numeau *Forţa*. Iar duşmanii puternici ai Jedilor ar fi putut ajuta *Garda Morţii* să-şi atingă obiectivele.

Vizsla ţinu *Sabia Întunecată* în faţa ochilor, privind în neantul lamei sale.

În curând, îşi promise lui însuşi. *În curând, Garda Morţii se va declara activă. În curând ne vom răzbuna.*

Dezactivă arma. Poate că cei doi refugiaţi Zabraki se vor dovedi folositori. În caz contrar, îi va arunca – ca pe orice unealtă considerată nepotrivită.

* * *

Darth Maul se trezi şi găsi droizii medicali îngrijindu-i picioarele avariate. În apropiere, fratele său, Savage Opress, zăcea inconştient, fiind îngrijit de alţi droizi.

Maul nu recunoscu împrejurimile, dar se întinse cu Forţa şi simţi pulsul fierbinte al vieţilor din jurul său. Iradiau ură, invidie şi răutate. Putea simţi că nu erau utilizatori ai Forţei – în compania lor, cel mai umil ucenic Sith ar fi fost ca un foc de tabără printre lumânări – dar putea, de asemenea, să simtă că erau brutali şi capabili în ciuda lipsei abilităţii.

Interesant, gândi Maul. *Unde mă aflu?*

Când îi revenise cunoştinţa, Maul se temuse pentru o clipă că uitase din nou totul, că scăpase încă o dată de moarte, dar se pierduse în acest efort. Dar de data asta, amintirile au reveniră imediat. El şi fratele său se duelaseră cu Obi-Wan Kenobi pe Florrum, dar blestematul de Jedi îi tăiase braţul lui Savage. Maul îl condusese pe fratele său la cargobot, doar pentru a-i găsi pe piraţii lui Hondo Ohnaka aşteptându-i cu o ambuscadă. Unul dintre piraţi avusese noroc şi avariase piciorul mecanic al lui Maul. Cei doi Sith scăpaseră cu cargobotul, dar imediat după decolare, o rachetă trasă de la sol distrusese unul dintre motoarele navei, făcând-o să scape de sub control. Maul îndreptă nava spre spaţiu, blocă acceleraţia la putere maximă şi setă pilotul automat pentru a menţine nava pe curs. Apoi îl condusese pe Savage către o capsulă de salvare, ejectând-o în partea superioară a traiectoriei cargobotului condamnat. Ajunseseră la o înălţime suficientă în atmosferă pentru ca motoarele capsulei de salvare să-i împingă restul drumului până pe orbită, dar apoi bateriile capsulei se descărcaseră, lăsându-i pe cei doi Zabraki fără oxigen şi căldură. Savage cedase primul şi, în cele din urmă, chiar şi Maul simţise cum vederea lui devine cenuşie, apoi se estompează în negru.

Uşa de la infirmeria medicală se deschise, lăsând să intre un bărbat cu

cicatrice, cu aspect dur, în armură Mandaloriană, urmat de o femeie şi de mai mulţi războinici. Războinicii îşi păstrară atenţia fixată pe Maul şi Savage, cu blasterele pregătite. Femeia îşi scoase casca. Avea ochii verzi şi părul roşcat ţinut la locul lui de o bentiţă gri. Ochii ei erau reci şi calculaţi în timp ce îl studiau.

Mandalorieni, gândi Maul. Erau un popor dur, care încă mai mocnea din cauza înfrângerilor şi resentimentelor vechi. Asta le dădea concentrare şi îi făcea puternici. Dar în loc să folosească această putere, o iroseau – majoritatea Mandalorienilor erau mercenari, vânători de recompense sau bătăuşi. Dar, totuşi, erau războinici demni de respect. Cu mult timp în urmă, la Academia de pe Orsis, un Mandalorian pe nume Meltch Krakko îl ajutase pe Maul să se antreneze în artele războinice, învăţându-l să urmărească, să facă tactici şi numeroase tehnici de luptă. Krakko era mort – Maul îi rupsese gâtul în aceeaşi zi în care îi omorâse pe toţi ceilalţi de la academie.

Bărbatul cu înfăţişare dură ţinea în mână cele două săbii de lumină.

— Voi nu sunteţi Jedi, spuse Pre Vizsla. Atunci cine sunteţi?

Maul doar mârâi la el. Bo-Katan, neimpresionată, îşi ridică blasterul – dar nu spre Maul. În schimb, îl îndreptă spre neajutoratul Savage.

— Suntem Sith, spuse Maul, aprobând cruzimea femeii Mandaloriene.

Acum blasterul lui Bo-Katan era îndreptat spre Maul.

— Îl slujeşti pe Contele Dooku? întrebă Vizsla.

— Nu servesc pe nimeni, spuse Maul.

Vizsla se uită la Savage şi înapoi la Maul. Maul putu vedea creierul bărbatului lucrând în spatele ochilor săi.

— Credeam că nu pot fi decât doi Sith, spuse Vizsla. Un Maestru şi un ucenic

— Suntem fraţi, spuse Maul. Adevăraţii Lorzi Sith.

Bo-Katan îşi coborî blasterul. Vizsla se uită cu scepticism la picioarele deteriorate ale lui Maul şi la ciotul de braţ al lui Savage. Maul putu ghici la ce se gândea: *Pentru nişte Lorzi ai Sith, sigur le lipsesc o mulţime de piese.*

— Ce s-a întâmplat cu nava voastră? întrebă Vizsla.

— Distrusă de Jedi, spuse Maul.

Vizsla se aplecă mai aproape.

— Ştii care Jedi? întrebă el, iar Maul simţi cum curiozitatea lui se aprinde în Forţă.

— Kenobi, mârâi Maul, cuvântul fiind ca un blestem.

Vizsla şi Bo-Katan se priviră unul pe celălalt.

— Şi ce cauţi acum, Sith? întrebă Vizsla.

— Noroc şi putere, spuse Maul.

Vizsla rânji, cu dinţii dezveliţi ca un prădător care prinde un miros, apoi se întoarse spre droidul medical.

— Repară-i picioarele, ordonă el. Fă tot ce poţi pentru celălalt.

Droidul medical confirmă ordinul.

Vizsla ieşi apoi din compartimentul medical, urmat de Bo-Katan.

Capitolul 10

Trimiseră un războinic din *Garda Morții* să-l aducă pe Maul în cortul lui Pre Vizsla. Mergând fără probleme pe noile sale picioare protetice umanoide, Maul ieşi din cortul care adăpostea infirmeria medicală şi trecu prin centrul taberei Mandaloriene, ochii lui galbeni sărind printre corturile şi adăposturile pe care le instalaseră războinicii. Un gard circular înconjura tabăra. În spatele acestuia erau parcate două transportoare Kom'rk, cu aripile ridicate în configurație de aterizare. Planeta era mlăştinoasă şi învăluită în ceață, iar cerul era de un gri plumburiu.

— Bine ai venit pe Zanbar, zise Mandalorianul cu voce aspră prin difuzoarele căştii.

Maul traversă spațiul dintre cortul medical şi cortul principal, războinicul fiind la un pas în urma lui. Se opri în fața cortului principal, iar războinicul îl împunse în spate cu un blaster.

— Continuă, spuse Mandalorianul cu asprime. Mişcă-te.

Ar fi fost cel mai uşor lucru din galaxie să-l ucidă pe om. Maul ar fi putut chiar s-o facă fără să se întoarcă. Mai întâi ar fi folosit Forța pentru a-i zdrobi traheea. Apoi blasterul ar fi zburat din mâinile slăbite şi ar fi ajuns în cele ale lui Maul.

Dar trebuia să se gândească la Savage, inconştient şi neajutorat în infirmeria medicală. Iar el avea timp. Avea să dea deoparte insulta şi să o răzbune mai târziu, când avea timp să facă treaba aşa cum trebuie şi să demonstreze eficient soarta care îi aştepta pe toți cei care îndrăzneau să atingă un Lord Sith. Maul îşi permise un scurt zâmbet la acest gând. Războinicul era deja mort. Doar că încă nu ştia asta.

Intră în cort şi îl găsi pe Vizsla aşezat pe un scaun, cu războinicii în picioare în spatele lui. În fața liderului Mandalorian se aflau o oală şi două căni.

— Chiar la timp pentru ceai, spuse Vizsla. Vino alături de mine.

Maul se aşeză pe un taburet. Vizsla turnă ceai în două ceşti şi îi oferi una lui Maul.

— Făcut cu flori de copac Cassius, spuse Vizsla. Este bun pentru sănătate.

Maul luă ceaşca, adulmecă aburul care se încolăcea deasupra ei, apoi bău.

Ceai cu un Mandalorian, gândi el. *Galaxia este cu siguranță plină de surprize.*

Războinicul Sith privi simbolul de pe armura lui Vizsla.

— Semnul tău? întrebă Maul.

— Semnul Clanului Vizsla, răspunse celălalt bărbat. Eu sunt Pre Vizsla. Noi suntem *Garda Morții*, urmaşii adevăratei credințe războinice pe care o cunoşteau odată toți Mandalorienii.

Vizsla dădu din cap către Mandalorienii care îi priveau.

— Acum, poporul meu trăieşte în exil pentru că nu ne abandonăm moştenirea, spuse el. Poporul nostru a fost războinic. Puternic. Temut. Acum este condus de Noii Mandalorieni, care cred că este un lucru bun să fii pacifist. Au renunțat la onoarea şi tradiția noastră pentru pace.

Agitat, Vizsla începu să se plimbe prin cort, cu casca într-o mână.

— Ducesa Satine şi conducerea ei coruptă ne zdrobesc sufletele, distrugându-ne identitatea, spuse el. Aceasta este lupta noastră.

Vizsla îşi trânti casca pe jos, uitându-se în jur la ceilalți războinici.

Maul îşi sorbi ceaiul.

— Dacă sunt slabi, ce aşteptaţi? întrebă el.

Vizsla refuză să muşte momeala.

— Ducesa are aliaţi puternici, spuse el. Inclusiv pe prietenul tău Jedi, Kenobi. El este responsabil şi pentru exilul nostru. Poate că norocul ne-a adus împreună.

Maul îi privi pe războinici. Erau Mandalorieni, dar ceva mai mult decât nişte mercenari obişnuiţi. Aveau un scop. Un plan. Iar duşmanul lor, această Ducesă Satine, era cineva pe care Obi-Wan o preţuia, poate chiar ar fi apărat-o cu preţul vieţii. Dacă va fi aşa, asta ar însemna distrugerea Jediului.

Maul dădu din cap către Vizsla.

— Aceasta este voinţa Forţei, zise el. Te putem ajuta să recuperezi Mandalore...

— ...şi să-l pedepsim pe Kenobi pentru fărădelegile sale, încheie Vizsla.

Maul putea simţi ura războinicilor faţă de duşmanii lor pulsând în Forţă, precum şi entuziasmul lor la ideea de a-i vedea pe acei duşmani doborâţi şi ruinaţi.

Dar Bo-Katan rămase calmă, cu faţa sceptică.

— Ne-am mai aliat cu Sithul înainte, le reaminti ea camarazilor ei. Contele Dooku. Iar el ne-a trădat. Sithul nu este mai bun decât Jedii. Ei pretind că sunt puternici, dar noi i-am reîntregit pe aceştia doi după ce Jediul s-a jucat cu ei.

Maul se uită prin aburii ceaiului său la femeia Mandaloriană. Aceasta nu era o împingere în spate, la care nu asista nimeni. Aceasta era o provocare publică, iar dacă o primea în tăcere ar fi fost o demonstraţie fatală de slăbiciune. Îşi mişcă mâna, simţind că Forţa îi aştepta comanda, iar Bo-Katan începu să icnească.

— Îndoiala nu va duce decât la eşec, spuse Maul.

Mandalorienii îşi scoaseră armele şi le îndreptară spre Maul. Dar Vizsla le ordonă cu calm să nu tragă, în timp ce Bo-Katan continua să lupte pentru aer.

— Forţa noastră combinată va fi răsplătită, spuse Maul. Mandalore va fi a voastră – iar Kenobi, acest pretendent Sith, Dooku, şi toţi duşmanii noştri vor cădea.

Îşi eliberă strânsoarea asupra lui Bo-Katan cu o întoarcere dispreţuitoare a degetelor. Ea căzu la pământ, gâfâind după aer.

— Ai grijă de fratele tău, îi spuse Vizsla lui Maul. Noi vom supune propunerea la vot.

Maul se ridică în picioare şi îşi croi drum afară din cort. O clipă mai târziu, Bo-Katan se ridică şi ea, zâmbindu-i lui Vizsla. Războinicul Sith trecuse testul.

Capitolul 11

Savage se trezi şi găsi un droid medical care îl împungea cu brațele sale metalice ca nişte ace. Surprins, zdrobi cu pumnul aparatul ofensator, răsturnându-l. Nu ştia unde se afla şi, brusc, mintea îi sări înapoi la momentul în care se afla pe o masă, înconjurat de Surorile Nopții, pe planeta sa natală, Dathomir. Simțise cum vrăjile lor îi invadau corpul în timp ce el zăcea acolo neajutorat. Vrăjitoria lor se târâse prin el ca un vierme, ronțăindu-i măruntaiele, schimbându-i trupul şi mintea.

Savage ridică din nou pumnul, cu furia străbătându-l şi cerând să se elibereze – dar înainte să mai poată face alte pagube, cineva îi prinse brațul într-o strânsoare puternică şi când îşi ridică privirea, văzu fața fratelui său.

— Odihneşte-te, ucenic, spuse Maul. Suntem în siguranță. Capsula noastră a fost descoperită de duşmanii Jedilor şi suntem în grija lor.

Savage se scutură de amintiri. Acesta era fratele său – Maestrul său. Îşi dădu seama că brațul tăiat fusese înlocuit cu unul mecanic în timp ce dormea – o colecție de tije, plăci şi pistoane argintii, împletite cu fire multicolore. Se uită mirat la maşinărie, deschizându-şi şi închizându-şi degetele artificiale.

— Suntem prizonieri? îl întrebă Savage pe Maul.

— Nu – aliați, spuse Maul. Ei au multe de oferit, inclusiv planeta lor. Sunt puternici – şi, spre deosebire de pirați, posedă onoare.

— O altă slăbiciune, rosti Savage.

Maul îşi permise un moment de satisfacție. Ucenicul lui se debarasa de emoțiile slabe ale creşteri printre Frații Nopții de pe Dathomir, sentimente pe care nici măcar vrăjitoria Mamei Talzin nu reuşise să le ardă în întregime. Aşa era mai bine. Savage era mai puternic fără astfel de limitări prosteşti.

— Ei nu ştiu nimic despre intențiile noastre, spuse Maul. Acele revelații vor veni prea târziu.

Frații auziră paşi care se apropiau. Savage aprobă din cap spre Maul în timp ce Vizsla intra în cortul medical, urmat de Bo-Katan. Mandalorianul se uită la grămada jalnică care fusese cândva un droid medical.

— Văd că ți-ai recăpătat puterile, spuse Vizsla.

Savage se ridică, stând lângă fratele său. În timpul serviciului ei în *Garda Morții*, Bo-Katan văzuse multe specii extraterestre şi nu puțini războinici impunători, dar cel care stătea în fața ei era totuşi impresionant. Zabrakul galben cu negru era enorm. Cel roşu cu negru – fratele lui, auzise ea – nu era la fel de mare, dar ochii lui erau vigilenți şi străluceau de răutate, şi chiar şi cu picioarele mecanice tot avea grația unei pisici de junglă. Şi bineînțeles că mai era şi puterea lui în Forță, îşi aminti Bo-Katan, revăzând în minte strânsoarea invizibilă care îi strivise căile respiratorii, lăsând-o neputincioasă.

— Nu ți-am reținut numele, spuse Vizsla.

— Eu sunt Savage.

Vizsla aprobă din cap.

— Frații noştri sunt de acord cu o alianță care să elibereze Mandalore, zise el.

Maul putu simți satisfacția bărbatului, oglindind-o pe a lui.

— Această Ducesă a voastră va descoperi în curând adevărata povară a păcii, le spuse el celor doi Mandalorieni.

Capitolul 12

Acum că erau aliaţi, Pre Vizsla decise că Maul şi Savage meritau un tur al taberei pe care *Garda Morții* o instalase pe Zanbar. În timp ce Vizsla le arăta împrejurimile, Maul observă cât de bine erau organizaţi luptătorii şi cât de pricepuţi erau cu armele. Dar organizarea şi îndemânarea, deşi vitale, nu erau totul când venea vorba de război.

— Oamenii tăi sunt puternici şi pricepuți, îi spuse el lui Vizsla, în timp ce mergeau sub cerul cenuşiu şi mohorât. Dar veți avea nevoie de o armată pentru a elibera Mandalore.

— Sunt mai mulți pe Mandalore care ni se vor alătura, spuse Vizsla cu dispreț.

Maul mai auzise astfel de vorbe înainte, de obicei de la lideri cărora li se spusese de atâtea ori că sunt măreți încât începuseră să creadă asta. Asta era o prostie şi era periculos – la el ca orice plan care presupunea că ceva se va întâmpla, în loc să se asigure că se va întâmpla.

— Ajutorul lor va veni prea târziu, spuse Maul. Putem aduna o armată – începând cu *Soarele Negru.*

Vizsla păru şocat.

— Este un sindicat al crimei – cu greu o forță pe care să o mobilizezi, spuse el.

— Ne pot oferi resursele de care avem nevoie pentru a susține un război fără a fi supravegheaţi de Republică, spuse Maul.

* * *

Mănuşa ieşi din hiperspațiu în apropierea sferei roşii incandescente care era planeta vulcanică Mustafar. Câteva clipe mai târziu, alte transportoare Kom'rk şi nave Mandaloriene începură să apară în jurul ei. Maul aprobă din cap, apreciind precizia manevrelor Mandalorienilor. Anii de practică îi făcuseră pe războinicii din *Garda Morții* să fie excelenți în coordonare, fie că pilotau nave sau luau cu asalt o poziție inamică pe suprafața unei planete.

Vor avea nevoie de o astfel de coordonare în curând.

Maul privi Mustafar în timp ce grupul operativ se apropia de planeta care acum umplea fereastra *Mănuşii*. Destinaţia lor era acolo jos, printre stâncile de bazalt negru şi curgerile de lavă incandescentă – o fortăreață aparținând organizației interlope cunoscute sub numele de *Soarele Negru*.

Când Savage îl salvase din exilul de pe Lotho Minor, Maul fusese surprins să descopere că Forța era dezechilibrată şi că galaxia era în război. Darth Sidious nu-i spusese niciodată lui Maul toate dimensiunile complotului său de a lua galaxia pentru Sith, dar ştia că Naboo fusese unul dintre jocurile de deschidere ale planului Maestrului său, la fel cum ştia că acel plan presupunea, în cele din urmă, aruncarea galaxiei într-un conflict teribil. Se părea că acel conflict începuse fără el, opunând pe mii şi mii de lumi, clonele Republicii împotriva soldaților mecanici ai Separatiştilor.

Dar lui Maul îi păsa prea puțin de aşa-numitul Război ale Clonelor sau de maşinaţiunile pe care Sidious le folosise pentru a-l pune în mişcare. În loc să servească ideile altora, el avea propria sa viziune, iar succesul ei depindea de alți jucători – nu Amirali sau Generali, ci criminali care încercaseră întotdeauna să evite

ochii autorităților galactice şi care prosperau, acum că ochii acelor autorități erau ațintiți în altă parte. *Soarele Negru* exista de secole, controlând şi profitând de pe urma unui număr enorm de infracțiuni galactice. Sindicatul crimei conducea, printre altele, bande de pirați, rețele de contrabandă, case de jocuri de noroc şi bande de sclavagişti. Cu promisiuni de recompense şi amenințări cu ruina, obținuse loialitatea a miliarde de ființe, de la micii escroci de pe lumi izolate până la importanți miniştri guvernamentali de pe cele mai bogate planete ale Republicii. Unii se supuneau Soarelui Negru pentru că doreau să obțină puterea. Alții o făceau pentru că se temeau să nu o piardă. Oricum ar fi fost, *Soarele Negru* îi deținea.

Puterea *Soarelui Negru* era în cea mai mare parte invizibilă – credite deturnate în conturi bancare misterioase şi mesaje care ajungeau de la expeditori anonimi, apoi se autodistrugeau. Dar sindicatul avea membri a căror afiliere era mai deschisă. Avea zeci de mii de soldați şi sute de lideri, iar uneori, liderii şi soldații puteau fi găsiți împreună în case conspirative bogate şi în cetăți ascunse.

Maul fusese odată într-una dintre aceste case conspirative – cu ani în urmă, Sidious îl trimisese pe Ralltiir în Nucleu, cu ordinul de a arunca *Soarele Negru* în confuzie, ucigând pe mulți dintre liderii săi. Maul zâmbi la amintiri – sabia lui fusese ca o roată de foc, lăsând moarte şi teroare în urma ei, canalizând puterea părții întunecate în el până când puterea pe care o deținea în el însuşi era intoxicantă. *Soarele Negru* supraviețuise atacului – Sidious dorise doar să îl împiedice pentru o vreme, nu să îl distrugă. Organizația criminală se refăcuse apoi rapid, cu noi lideri care se luptau pentru dominație şi revendicau pozițiile celor care fuseseră ucişi, până când grupul fu la fel de puternic ca înainte. Acum, unul dintre aceşti noi lideri deținea o fortăreață aici, pe Mustafar.

Mustafar, gândi Maul în timp ce navele coborau în spirală spre faleza neagră de dedesubt. Mai fusese şi aici, înainte – *Soarele Negru* nu era singurul grup cu facilități pe lumea de lavă. Darth Sidious însuşi păstrase o redută secretă în altă parte pe planetă, şi poate că încă o mai avea. Maul fusese un copil atunci – primele amintiri erau despre lupte cu droizii, despre teste, despre frică şi singurătate, înainte să învețe să se curețe de acele emoții slabe şi să umple golurile lăsate în urmă cu furie.

Mănuşa ateriză cu o bufnitură, iar Maul îşi alungă din cap toate gândurile despre Mustafar. Era aproape timpul pentru următoarea sarcină pe care trebuia să o îndeplinească pentru a-şi transforma viziunea în realitate. Pentru a reuşi, avea nevoie să se concentreze pe *aici şi acum*, nu pe trecutul inutil şi aruncat la gunoi.

Maul se ridică de pe scaun. Era pregătit.

* * *

Soldații din *Garda Morții* aleşi pentru misiune mărşăluiau în spatele lui Maul, Savage, Vizsla şi Bo-Katan, cele patru nave aşteptând în spatele lor pe o stâncă înconjurată de lavă strălucitoare. Mandalorienii erau îmbrăcați în combinezoane şi armuri, dar nu dădeau semne că temperaturile toride îi deranjau.

— Un batalion, frate, spuse Savage cu admirație.

— Ne vor servi bine, spuse Maul.

Îşi ridică vocea pentru a i se adresa lui Vizsla.

— Acum îmi veți urma exemplul, spuse Maul.

În fața lor, un pod îngust traversa un râu de lavă. Dincolo de el, poziții de tunuri protejau o fortăreață care fusese sculptată în peretele stâncii. Intrarea era

plină de războinici – soldații ai *Soarelui Negru*. Căştile lor aveau plăcuțe de aur în care ocularele străluceau ca nişte bijuterii.

Maul văzu că soldații erau Falleeni – o specie reptiliană cu pielea verde, de pe planeta cu acelaşi nume, din Inelul Mijlociu. Spinii de pe spatele lor ieşeau din armura de piele, dându-le un aspect sinistru. Prin intermediul Forței, Maul putu simți neliniştea luptătorilor *Gărzii Morții* din spatele lui. Erau alarmați de numărul mare de soldați care îi aşteptau.

Vizsla o putea simți şi el – nu avea talent în Forța, dar îşi cunoştea trupele. Îşi întoarse capul cu casca pe el ca să-şi privească oamenii. Aceştia nu-i puteau vedea ochii în spatele căştii Mandaloriene, dar înțeleseseră mesajul, iar murmurul şi mişcarea picioarelor încetară la fel de repede cum începuseră.

Unul dintre soldații *Soarelui Negru* înaintă, cu pasul arogant al cuiva obişnuit să fie ascultat. Era un Falleen îmbrăcat în haine bogate de culoare purpurie, cu un nod în creştet şi un cioc negru.

— Solicităm audiență la liderii voştri, spuse Maul, pe un ton formal, chiar politicos.

Falleenul în robe luxoase păru amuzat.

— Va fi înmormântarea voastră, spuse el, apoi mârâi şi îi conduse înăuntru.

* * *

Locotenentul, al cărui nume era Ziton Moj, îi conduse în adâncul fortăreței. În inima clădirii se afla o sală a tronului cu o fereastră înaltă care mergea de la podea până la tavan, cu vedere spre curgerile de lavă de un roşu aprins de dincolo. În centrul sălii se afla un cerc cu cinci tronuri ridicate în jurul unei mese. În aceste tronuri stăteau cinci Falleeni îmbrăcați în robe lungi purpurii, purtând coifuri de aur – liderii acelei ramuri a *Soarelui Negru*.

Cei cinci Falleeni îi priviră pe cei doi Sith şi pe Mandalorieni cu un amestec de curiozitate şi amuzament. Stând în centrul cercului, Maul se întinse în Forță, ca un *nashtah*[2] care adulmecă o potențială masă. Simțea că liderii *Soarelui Negru* erau cruzi şi corupți, ființe care credeau că pot umple golul din sufletele lor cu credite, plăceri sau putere. Dar deveniseră, de asemenea, neglijenți şi suficient de aroganți încât să lase o bandă de războinici să intre în fortăreața lor fără să le cunoască puterile.

Maul ştia – aşa cum nu ştiau cei cinci Falleen – că ceea ce se va întâmpla în următoarele câteva minute va determina dacă acea nepăsare şi aroganță îi va ucide.

— De ce ați venit aici? întrebă Xomit Grunseit, Falleenul aşezat în capul mesei.

— Căutăm o armată, spuse simplu Maul.

— Proştilor, scuipă Xomit. Noi nu suntem mercenari.

Maul zâmbi. Se părea că liderii *Soarelui Negru* nu-l recunoscuseră şi nici nu făcuseră legătura cu masacrul de demult de pe Ralltiir. Dar Maul înțelesese asta de la început. Dacă ar fi avut vreo bănuială despre cine era sau ce făcuse, s-ar fi luptat cu el în afara cetății lor.

---

[2] Nashtah – cunoscut şi sub numele de *câine de vânătoare Dravian* – reptilă prădătoare cu şase picioare din munții de pe Dra III. Aceste animale de haită inteligente şi însetate de sânge au fost singurele din acea lume care au fost vreodată domesticite. Ghearele şi dinții lor erau tari ca diamantul, ceea ce le permitea să smulgă prada din formațiunile de rocă bazaltică. Cozile lor ghimpate şi saliva lor conțineau un venin care le marca prada, permițându-le să o urmărească neabătuți până la o lună după contact. Colorația lor varia de la maro închis la verde.

Xomit se întoarse spre Moj.

— Scapă de ei, ordonă el. Păstrează-le navele şi armele.

Maul îl văzu pe Moj înghițind în sec. Locotenentul *Soarelui Negru* ştia că ordinul însemna o luptă până la moarte şi, deşi nu se temea să înceapă o astfel de bătălie, ştia că va fi o afacere sângeroasă.

Maul arhivă observația. Spre deosebire de ființele pe care le slujea, Moj nu era un prost. Ar fi putut să se dovedească util.

Înainte ca Moj să poată da ordin, un alt Lord al crimei Falleen vorbi, cu ochii fixați cu lăcomie pe mânerul *Sabiei Întunecate* a lui Vizsla.

— Dă-mi sabia ăluia, spuse el.

Moj îşi întinse degetele lungi şi verzi pentru a lua *Sabia Întunecată*, dar găsi blasterul lui Vizsla îndreptat spre fața lui. Un paznic se apropie de Savage cu blasterul scos. Sithul îl apucă de încheietura mâinii şi Maul auzi oasele rupându-se, iar arma căzu pe podea în timp ce Falleenul țipa. Savage îl apucă de cap, răsucind gâtul Falleenului până când se rupse, apoi îl trânti pe soldatul ghinionist pe podea.

Maul îşi ridică privirea de la corpul soldatului şi îl privi pe Xomit.

— Aceasta este ultima ta şansă de a ni te alătura, spuse el.

— Linişte! urlă Xomit. Noi suntem *Soarele Negru*!

Cei cinci lideri se ridicară de pe tronuri. Maul se întinse pentru a simți curenții şi unduirile Forței, luând în considerare direcțiile pe care le puteau lua evenimentele. Totul arăta în aceeaşi direcție.

— Foarte bine, atunci, spuse Maul.

Se uită înapoi la Savage, apoi îşi coborî capul. Înainte ca cineva să poată reacționa, Savage aprinse ambele lame ale sabiei sale şi aruncă arma, trimițând-o într-o rotire de plasmă stacojie care străbătu sala întunecată. Sabia se întoarse în mâna lui Savage, circuitul său prin cameră fiind complet, iar el dezactivă lamele. Soldații *Soarelui Negru* şi ai *Gărzii Morții* rămaseră pe loc, momentan uluiți. Apoi, auziră cu toții cinci bufnituri din spatele tronurilor, iar cele cinci trupuri fără cap ale liderilor *Soarelui Negru* se prăbuşiră acolo unde se aflau.

Maul îi oferi lui Savage un zâmbet aprobator. Ucenicul său se descurcase perfect. Apoi se întoarse spre Moj, cu ochii strălucitori.

— Se pare că decizia dacă ni te alături sau nu este acum a ta, spuse Maul.

Ochii lui Moj săriră la încâlceala de Falleeni morți, apoi iar la Maul şi Savage.

— După o analiză atentă, vă vom însoți, spuse el.

Capitolul 13

În mai puțin de o oră, Ziton Moj avea escadroane de soldați care încărcau lăzi cu provizii în fregatele *Soarelui Negru* şi în transportoarele *Gărzii Morții*, în timp ce Maul stătea lângă rampa *Mănuşii* şi privea.

Locotenentul Soarelui Negru are abilități excelente de organizare, gândi Maul.

Era timpul să se întoarcă pe Zanbar şi să treacă în revistă următoarea fază a planului. Dar Vizsla părea să aibă alte idei.

— Acum avem o armată, spuse Comandantul *Gărzii Morții.* Am un plan de subminare a Satinei…

Maul îl întrerupse, iritat.

— Armata este slabă, spuse el. Nu suntem pregătiți pentru Ducesă.

— Cu planul meu, nu vom avea nevoie de o forță mai mare, insistă Vizsla.

Maul putea auzi furia şi nerăbdarea din vocea lui.

Ajunge cu asta. gândi el. *Lucrurile vor merge mai bine când acest Mandalorian îşi va cunoaşte locul.*

— Există un singur plan, îi spuse el lui Vizsla. O singură viziune.

— Şi aparține *Gărzii Morții*, spuse Vizsla.

Maul îşi permise o clipă în care îşi imagină casca lui Pre Vizsla zdrăngănind pe stânca neagră de pe Mustafar cu capul înăuntru, după care o lovitură de picior bine țintită ar fi trimis atât casca cât şi capul în râul de lavă topită. Dar, din nefericire, planul lui avea nevoie de Vizsla pentru mai mult timp – Comandantul *Gărzii Morții* urma să fie necesar când vor ajunge pe Mandalore.

— Viziunea ta este lipsită de claritate, spuse Maul, ținându-şi furia în frâu. Fără noi, nu ai nici armată şi nici vreun motiv să o înlocuieşti pe Ducesă.

Savage simțise frustrarea Maestrului său în Forță şi se apropie de Maul şi de Vizsla, privindu-l fix pe Mandalorian. Maul îl lăsă să se apropie, suficient de mult pentru ca Vizsla să se întrebe dacă nu cumva uriaşul Zabrak va continua să vină şi să-i rupă gâtul, aşa cum făcuse cu nefericitul Falleen în interiorul fortăreței. Când văzu că spatele şi umerii lui Vizsla înțepeniră, Maul ştiu că acesta înțelesese ideea şi făcu un pas înainte pentru a-l opri pe Savage.

— Profunzimea acestei oportunități îți scapă, îi spuse Maul lui Vizsla, rânjind ca un craniu. Vei privi şi vei învăța.

* * *

Tabăra de pe Zanbar era acum mai mare şi mai aglomerată, umflată de sosirea armatei de Falleeni a *Soarelui Negru*. Stând alături de Vizsla şi Bo-Katan, Maul îi privea pe soldații din *Garda Morții* şi *Soarele Negru* în timp ce aşteptau la coadă pentru ca bucătarii să servească masa de prânz. Maul ştia că nu se plăceau unii pe alții – Mandalorienii credeau că soldații *Soarelui* erau nişte criminali dezonorați, în timp ce bătăuşii Falleeni îi considerau pe Mandalorieni nişte fanatici. Dar ambele tabere îşi țineau nervii sub control. Deocamdată, Maul ştia că se abțineau de la violență pentru că se temeau de pedepse. Mai târziu, când aveau să înțeleagă oportunitatea pe care o aveau, aveau să coopereze de bunăvoie. Până atunci, instructorii ambelor tabere îi vor învăța cum să lupte unul alături de celălalt.

Maul, Vizsla şi Bo-Katan îşi ridicară privirea când mai multe nave de luptă din clasa *Sarisa* zburară la joasă altitudine deasupra taberei, încetinind pentru a ateriza în apropiere. Navele de luptă erau rapide, cu un post pentru doi artilerişti situat în mijlocul navei.

— Mai mulţi infractori, spuse Bo-Katan dezgustată.

— Traficanţi de mirodenii cu legături în toate familiile criminale de pe Coruscant, spuse Vizsla.

Maul aprobă din cap.

— *Sindicatul Pyke*, spuse el. Ei vor fi următorii care ni se vor alătura.

Într-adevăr, Lom Pyke traversă în curând tabăra, urmat de gărzile familiei sale şi însoţit de războinicii precauţi ai *Gărzii Morţii.* Pyke era atât numele familiei, cât şi al speciei: aveau feţe mici aşezate pe cranii mari, braţe şi picioare lungi şi ochelari de protecţie care le acopereau ochii. Lumea lor natală, îşi aminti Maul, era Oba Diah, lângă Kessel şi infamele sale mine de mirodenii.

Lom Pyke trecu direct la treabă.

— Ştim că aţi format o armată, spuse el.

— Ne aşteptai? întrebă Maul.

Lom Pyke aprobă din cap, ceafa lui supradimensionată legănându-se ca o contragreutate.

— *Sindicatul* este o comunitate mică, spuse el. Nu am nicio dorinţă să mă opun vouă. Am venit ca să ne alăturăm armatei voastre.

— Foarte bine, spuse Vizsla. Atunci pregăteşte trupele. Plecăm imediat spre Nal Hutta.

* * *

Melcii Hutti conduceau mii şi mii de lumi de pe Inelul Exterior încă din zorii istoriei galactice. Clanurile Hutte se certau şi se luptau în mod constant, făcând şi rupând alianţe după cum le convenea – pentru un Hutt, trădările erau evenimente zilnice, iar o trădare bună era apreciată ca orice altă formă de artă.

Dar Huttii fuseseră întotdeauna atenţi să nu lase ca înjunghierile pe la spate şi jocurile duble să scape prea mult de sub control. Huttii de seamă din cele mai importante clanuri făceau pe rând parte din Marele Consiliu Hutt, care avea autoritatea de a rezolva disputele, de a declara sfârşitul duşmăniei şi de a lua măsuri în numele întregii specii. Marele Consiliu se întrunea pe Nal Hutta, în inima regiunii galactice cunoscute sub numele de Spaţiul Hutt. Nal Hutta era fierbinte şi lipicioasă, remarcându-se prin ploaia mohorâtă care cădea, mirosul de vegetaţie în putrefacţie şi norii de insecte mereu prezente – cu alte cuvinte, toate ingredientele unui paradis Hutt.

Gărzile îmbrăcate în livreaua pestriţă a clanurilor Hutte îi escortară pe Maul, Savage şi Vizsla printr-un complex bogat şi intrară în camera de consiliu întunecată. Era un fel de sărbătoare prelungită a Huttilor, în timpul căreia melcii se retrăseseră în lumile ascunse ale clanurilor, interzise străinilor. Asta însemna că doar trei Hutti participau la şedinţă – şi nu toţi erau acolo în carne şi oase.

Huttul Oruba era de o paloare fantomatică şi purta şapcă şi o cămaşă largă făcută din metri de ţesătură întunecată scumpă. Huttul Gorga îi privea pe vizitatori printr-un monoclu masiv care îi lăsa ochiul să pară gigantic şi distorsionat. Huttul Jabba, o hologramă albastră pâlpâitoare, se uita la cei doi Sith cu o privire vicleană

şi un zâmbet complice.

— Da wanga oo Stuka Crispo, pa ranna hi dopa, mormăi Jabba.

Maul ştia limba Huttă. Jabba recunoştea că auzise de *Garda Morții* şi cerea să ştie ce vor.

— Sunt multe lucruri pe care Huttii le influențează şi le posedă şi care ne-ar fi utile, spuse Maul.

Faptul că un non-Hutt vorbea despre moduri în care un Hutt putea fi util, era cel puțin insolent – vizitatori ai Consiliului Hutt muriseră pentru mult mai puțin. Dar lui Maul nu-i păsa. Galaxia se schimba, iar el era agentul acelei schimbări. Huttii puteau profita de asta sau puteau fi distruşi. În plus, ştia că Jabba era mult prea isteț ca să lase o greşeală de etichetă să se interpună între el şi un potențial câştig.

— Pentru un preț corect, spuse Jabba în Huttă.

— Nu avem credite, spuse Maul pur şi simplu.

Asta trecea de la insolență la grosolănie, pur şi simplu, iar Oruba şi Gorga se arătară jigniți.

— Ei bine, aveți ceva la schimb? întrebă Huttul cel palid.

Maul se uită la trioul de gangsteri.

— Viețile voastre, spuse el. În schimbul Spațiului Hutt şi a tot ceea ce se află în granițele sale.

Cei trei Hutti chicotiră. Insulta era atât de evidentă şi atât de uimitoare, încât nu mai conta. Aveau să râdă ani de zile de cei doi Zabraki tatuați şi de Mandalorian şi de lucrul uimitor pe care îl spusese unul dintre ei înainte ca Huttii să-i prindă pe toți şi să-i trimită în cele mai adânci temnițe de pe Nal Hutta, pentru a testa creativitatea celor mai buni torționari.

— O mişcare prostească, spuse Jabba, în timp ce un cvartet de vânători de recompense ieşi din umbră, cu blasterele scoase.

Huttii se aşteptară ca schimbul de focuri să se termine repede, cu vizitatorii insolenți rămaşi nemişcați pe podea. De aceea îi angajaseră pe cei patru vânători – Embo, Sugi, Latts Razzi şi Dengar – şi îi plătiseră cu suficiente credite pentru a-i ține aproape. Dar noii veniți dădură dovadă de şi mai multă insolență, refuzând să cadă.

Într-o clipită, Maul şi Savage îşi scoseseră şi aprinseseră săbiile şi trimiseră rafale laser ricoşând prin toată camera, în timp ce Vizsla îşi scoase blasterele gemene din tocuri şi trăgea cât de repede putea. Oruba urlă de furie, apoi dispăru când îşi dădu seama că atât el cât şi Gorga erau într-un pericol real.

Maul se bucură de expresia de indignare de pe fețele grase ale Huttilor, dar vânătorii de recompense angajați erau de fapt destul de capabili – şi luptau în împrejurimi pe care le cunoşteau bine. Alături de Latts – o Theelină cu pielea roz şi codițe – stătea Dengar, un om grăsuț al cărui cap era acoperit cu cearşafuri albe.

Dengar rânjea în timp ce trăgea în ei.

Frații Sith şi Vizsla începură să se retragă spre uşa camerei. În timp ce făceau asta, vânătorul Kyuzo cu pielea verde, numit Embo, îşi aruncă pălăria – un disc circular de metal cu boruri largi – spre Maul.

Darth Maul nu-şi imaginase niciodată că cineva l-ar putea ataca cu o pălărie, darămite să se întâmple asta cu adevărat. Discul metalic rotitor îl luă prin surprindere, lovindu-i picioarele mecanice şi doborându-l la pământ. Savage se întinse spre fratele său, scoțând un urlet în timp ce Kyuzoul trăgea cu arcul, zgâriind brațul colorat în negru şi galben al Fratelui Nopții.

Vizsla se ascunse în spatele celor doi Sith şi trase de uşile care duceau afară

din camera Marelui Consiliu. Două gărzi de pe partea cealaltă se holbară la el cu neîncredere. Vizsla îi împuşcă pe amândoi, apoi se întoarse şi îşi activă aruncătorul de flăcări, trimiţând un jet uriaş de foc care acoperi întreaga încăpere. Vânătorii de recompense se retraseră în faţa zidului de căldură, în timp ce cei trei invadatori fugeau.

— Killya hooha! răcni holograma lui Jabba, care încă privea scena prin flăcări.

Cei patru vânători cunoşteau limba Huttă, dar chiar şi dacă nu ar fi ştiut-o, probabil că şi-ar fi putut da seama care fusese comanda lui Jabba.

Omorâţi-i!

Capitolul 14

Mănuşa era parcată pe o platformă de aterizare lângă camera Marelui Consiliu. Părea destul de aproape atunci când veniseră pentru întâlnirea cu Huttii, dar acum nava i se părea lui Pre Vizsla mult prea departe. Continuă să tragă cu blasterele sale în vânătorii de recompense care îi urmăreau, conducând o hoardă de servitori înarmați cu blastere, electro-jabbere[3] şi alte arme.

Maul şi Savage continuau să-şi învârtă săbiile roşii cu o îndemânare uimitoare, lovind fiecare proiectil laser care se apropia de ei înapoi în mulțime. Dar erau prea mulți urmăritori – extratereştrii şi oamenii cu aspect sordid se revărsau pe platformă. Mai întâi fuseseră câțiva huligani între ei şi *Mănuşă*, apoi veniră mai mulți, şi în cele din urmă fură înconjurați.

Ar fi bine să nu întârzii, Bo-Katan, gândi Vizsla.

Din fericire, nu întârzie. O explozie masivă sfâşie mulțimea de brute, aruncând corpuri în toate direcțiile. Tâlharii rămaseră încremeniți, privind nedumeriți spre cer.

Prin intermediul comunicatorului din cască, o auzi pe Bo-Katan chicotind.

— Văd că negocierile au decurs conform planului, spuse ea.

Locotenentul său zbură pe deasupra, cu focul izbucnind din pachetul ei propulsor, urmată de luptătorii aleşi cu grijă pe care ea îi numise *Bufnițele Nopții*. Aceştia traseră cu rachete în bătăuşii Huttilor, făcându-i să se împrăştie.

— Asigurați platforma, ordonă Vizsla prin comunicatorul său.

Câteva clipe mai târziu, vânătorii de recompense şi soldații Huttilor erau cei care se retrăgeau disperați, fugind de rachetele *Bufnițelor Nopții* şi de blasterele războinicilor din *Garda Morții*. Mandalorienii stabiliră un perimetru, apoi începură să meargă spre complexul Hutt, aşezând în fața lor un zid de focuri de rachete şi de fulgere de blaster. Gangsterii urlară în timp ce fugeau pe coridoarele întunecate.

Dintr-o dată, o formă palidă căzu din umbrele de lângă tavan, făcându-l pe Maul să cadă din picioare. Vizsla se întoarse exact la timp pentru a vedea patul unei puşti venind direct spre ochii lui. Îl izbi în cască, aruncându-l pe spate, cu urechile țiuind. Savage văzu că atacatorul era o femelă Zabrak – Sugi, conducătoarea vânătorilor de recompense care îi alungase din camera consiliului. Îşi îndreptă sabia spre ea, ratând-o, apoi fu trântit la pământ de pălăria metalică a Kyuzoului.

Maul îndreptă o lovitură spre Sugi, care se prăbuşi pe podea. Lovi cu sabia, aşteptându-se să o taie în două, dar ea se feri şi lama roşie lăsă doar o ruptură pe podea. Continuă să o lovească pe vânătoarea de recompense, mârâind de furie când ea se feri de fiecare lovitură. Apoi, un anooba[4] cu blană albă sări pe Maul, cu picioarele cu gheare mişcându-se ca o ceață, iar lui Maul îi scăpă sabia din mână.

Vizsla se ridică în picioare, scuturându-şi capul în încercarea de a-şi limpezi simțurile, şi îl găsi pe Savage luptându-se cu vânătorul de recompense cu pielea verde, în timp ce Maul încerca să-l smulgă pe anooba de pe el. Erau prea înghesuiți pentru ca blasterele să fie de mare folos, aşa că Vizsla căută *Sabia Întunecată*. O

---

[3] Electro-jabber – dispozitiv de neutralizare portabil. Era asemănător cu un baston cu electroşocuri, doar că era mai vechi şi mai simplu. Îi provoca victimei un şoc violent şi foarte dureros

[4] Anooba – patrupede vicioase care puteau avea până la 2,7 metri lungime. Posedau o falcă inferioară pronunțată, dinți ascuțiți, o coadă lungă şi pete groase de blană de-a lungul coloanei vertebrale şi erau capabili să scoată un mârâit înfricoşător. Picioarele lor posterioare erau mai mici decât cele din față. Anooba aveau un colț de bărbie care ieşea în afară pe maxilarul inferior şi gheare şi colți lungi.

activă, iar lama neagră țipă şi se tângui în timp ce îi tăia pe huliganii Huttilor care încercau să se alăture luptei.

Maul aruncă anooba deoparte şi se întinse cu Forța. Mâinile lui Sugi săriră spre gâtul ei când începu să o sugrume. Dintr-o dată, coridorul se umplu de o lumină orbitoare, şi toți cei care se aflau în luptă se clătinară, momentan orbiți şi amețiți. Era Latts Razzi, femela Theelin. Încercând să-şi limpezească vederea, Maul îşi dădu seama că ea aruncase grenadele luminoase explozive în luptă.

— Hai să plecăm de aici! strigă Latts către colegii ei vânători de recompense.

Sugi şi Embo se repeziră după Latts, anooba săltând alături de ei. Savage şi Vizsla începură să îi urmărească, dar Maul ridică mâna. Vânătorii de recompense nu contau. Cu puțin noroc, adevăratele ținte se aflau încă în camera Marelui Consiliu.

Gorga scăpase, dar Bo-Katan şi războinicii îl încolțiseră pe rănitul Oruba. Huttul cel palid se holba cu groază la Vizsla şi la cei doi Sith.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Maul.

Oruba strigă după ajutor în Huttă, iar Maul flutură mâna în semn de dispreț.

— Omoară-l, ordonă el.

Savage făcu un pas înainte, iar Oruba începu să bâiguiască ca ei să aştepte.

— Dă-mi o locație, spuse Maul.

— Tatooine, oftă Oruba. Tatooine.

— Palatul lui Jabba, spuse Vizsla cu satisfacție.

— Mulțumesc pentru cooperare, spuse Maul, dând din cap spre fratele său.

Savage făcu un pas înainte, cu sabia ridicată, şi apoi o coborî.

* * *

Sorii gemeni ai lui Tatooine – cunoscuți sub numele de *Gi Dopa Gasha* în Huttă – erau sus pe cer când au sosiră invadatorii.

Huttul Jabba stătea în sala tronului său, alături de Gorga, ascultând sunetul luptelor din ce în ce mai apropiate. Vâjâitul focurilor de armă era continuu, la fel ca şi zgomotul săbiilor de lumină şi țipetele celor răniți şi muribunzi.

Ca de obicei, sala tronului lui Jabba era plină de sclavi, gărzi şi scursuri galactice. Unii sperau să muncească, în timp ce alții profitau de ospitalitatea sa, golindu-i cămara şi dulapul cu băuturi alcoolice şi deranjându-i dansatoarele. Când intruşii intraseră pentru prima dată în palatul lui Jabba, curtenii Huttului fură amuzați de întreruperea rutinei, aşteptându-se ca gărzile să îi ucidă foarte repede. Dar, pe măsură ce sunetele luptei se apropiau, curtenii înghețară de frică. Acum căutau o cale de scăpare, doar pentru a constata că nu exista niciuna. Jabba rămase aşezat pe tronul său şi aşteptă, curios să vadă ce se va întâmpla.

Sunetele de arme şi săbii încetară în cele din urmă. O clipă mai târziu, doi Sith cu ochii arzând intrară în sala tronului, cu săbiile aprinse, urmați de o pereche de războinici Mandalorieni. Jabba ştia cine erau. Ştia încă dinainte de incursiunea lor îndrăzneață pe Nal Hutta, pentru că era treaba lui să ştie astfel de lucruri. Pre Vizsla şi Bo-Katan, doi lideri ai *Gărzii Morții*. Savage Opress, creatura Contelui Dooku – pe care îl bănuia că era de fapt un pion al vrăjitoarei Mama Talzin. Şi, cel mai intrigant, Darth Maul – războinicul Sith care se presupunea că fusese ucis de Obi-Wan Kenobi cu atâția ani în urmă pe Naboo.

Interesant, gândi Jabba. *Foarte interesant.*

Una dintre gărzile Gamorreane ale lui Jabba veni pentru a-şi pune trupul şi

securea între intruşi şi stăpânul său. Paznicul cu chip de porc era fie mai curajos decât majoritatea celor din specia sa, fie mai prost, deşi era greu de crezut că era prima variantă. Savage îl doborî într-o clipă, iar Maul făcu un pas în față în timp ce membrii curții lui Jabba încercau să pătrundă în pereții sălii tronului.

Jabba râse.

— Reputația voastră vă precede, spuse el în Huttă.

Ultimul său droid traducător, un model alb-albastru cu cap cilindric, traduse ezitant cuvintele în Bazică.

— Renunță, Jabba! spuse Vizsla. Eşti singurul care a mai rămas.

— Supune-te sau suferă, spuse Maul.

Jabba se uită la Gorga, care ridică din umeri şi aprobă din cap. Discutaseră despre asta înainte, când deciseseră să aştepte pur şi simplu ca intruşii să-l urmeze pe Gorga pe Tatooine, deşi Jabba îl ascunsese pe fiul său Rotta ca să se asigure că micuțul va fi în siguranță. Cei doi Sith şi *Garda Morții* aruncaseră lumea interlopă galactică în agitație. Dacă Huttii ar fi avut răbdare, ar fi putut să-şi reafirme dominația după ce furtuna s-ar fi dezlănțuit, punând stăpânire pe piețele şi pe afacerile criminale care ar fi fost puse la bătaie. Clanurile Hutte ar fi fost chiar mai puternice decât fuseseră înainte. Ce însemnau câteva insulte, în comparație cu o asemenea oportunitate?

— Cred că am ajuns la o majoritate, spuse Jabba în Huttă, dând din cap către droid.

Acesta făcu un pas înainte, timid, evident nervos în privința siguranței sale.

— Puternicul Jabba şi familiile Hutte au decis să vi se alăture, îi spuse droidul lui Maul.

Capitolul 15

Maul şi Vizsla traversară palatul lui Jabba, fiind ocoliți de gărzile Nikto cu pielea roşie ale Lordului Hutt şi ceilalți servitori ai săi – care acum erau cu toții la comanda lor.

— Cu Huttii, *Soarele Negru* şi *Pyke*, vom avea o rezervă mare de muşchi şi provizii, spuse Vizsla.

— Da, spuse Maul.

— Atunci Mandalore şi Kenobi sunt în continuare prioritatea noastră? întrebă Vizsla.

— Sunt vitali, spuse Maul.

— Sunt curios să aud restul planului tău, spuse Vizsla.

Maul se opri, uitându-se în ochii albaştri reci ai liderului Mandalorian.

— Viziunea s-a extins, spuse el. Tu vei conduce în continuare Mandalore – şi sub protecția ta, eu voi comanda o nouă lume interlopă galactică.

Vizsla păru uimit pentru o clipă, dar îşi păstră expresia impasibilă. După o pauză lungă, aprobă din cap.

— Mandalore influențează o ligă de două mii de sisteme neutre, spuse Mandalorianul. Asta oferă o mulțime de opțiuni pentru afacerea ta.

— Ai învățat din greşelile tale anterioare, spuse Maul. Cu forțele lor combinate, Republica şi Separatiştii vor fi irelevanți.

— Atunci suntem pregătiți? întrebă Vizsla.

— Mobilizați armata, spuse Maul. Trimite o gardă avansată în capitală. Vreau o listă cu țintele vitale pentru securitatea planetei.

Maul putu simți nerăbdarea care se umfla în Vizsla, bucuria sălbatică şi pofta de răzbunare şi îi aruncă Mandalorianului o privire severă de avertizare.

— Alege cu înțelepciune, spuse Maul. Nu va exista o a doua şansă.

Maul se îndepărtă. Vizsla îl privi pentru o clipă plecând, apoi se întoarse, alăturându-se lui Bo-Katan acolo unde îl aştepta la mică distanță.

— Rămâi concentrată, îi spuse el locotenentului său. Mandalore va fi în curând a noastră, iar Maul şi fratele său vor fi morți – alături de Ducesă.

MOTIVE ŞI MOTIVE

Capitolul 16

Nu cu mult timp în urmă, tabăra de pe Zanbar fusese o mică colecție de corturi care adăpostea soldații din *Garda Morții*. Acum, tabăra era înconjurată de nave – transportoarele *Gărzii Morții* aşteptând alături de crucişătoarele Gozanti, navele de transport ale mirodeniilor şi navele contrabandiştilor. În interiorul inelului, tabăra se transformase într-o colecție de corturi, terenuri de antrenament şi depozite de echipament. Războinicii Mandalorieni lătrau ordine la grupurile mixte de soldați ai *Gărzii Morții*, *Soarelui Negru*, *Sindicatului Pyke* şi ai Huttilor. Toate acele grupuri diferite răspundeau acum la un singur nume – *Colectivul Umbrelor*.

În cortul principal al taberei, liderii *Colectivului Umbrelor* erau adunați în jurul unei hărți holografice a lui Mandalore. Pre Vizsla, Comandantul *Gărzii Morții*, stătea alături de locotenentul său, Bo-Katan. Falleenul Ziton Moj, Căpitanul gărzii *Soarelui Negru*, schimba priviri cu negustorul de mirodenii Lom Pyke. Luptătorii Nikto angajați de Hutti se înghesuiseră în cort, murmurând între ei în Huttă. Toți îi acordau un spațiu respectuos războinicului Zabrak Savage Opress. Dar cel spre care erau ațintite toate privirile era Stăpânul lui Savage – Lordul Sith Darth Maul.

Maul se uita fix la planeta care strălucea în fața lor: Mandalore, capitala Spațiului Mandalorian şi domeniul Ducesei Satine, lidera Noilor Mandalorieni şi purtătoarea de cuvânt a unui grup de aproximativ două mii de sisteme hotărâte să rămână neutre în războiul dintre Republică şi Separatişti. Mandalore era presărată cu păduri, jungle şi dealuri, dar o mare parte a planetei fusese redusă la dâre singuratice de nisip alb – rămăşița unui război teribil cu Republica şi a unui conflict ulterior între clanurile certate ale sistemului. Noii Mandalorieni locuiau în mari oraşe acoperite cu domuri care se ridicau din pustietăți – vitrine ale stăpânirii lor asupra tehnologiei şi a dedicării pentru pace.

La o comandă a lui Vizsla, harta îngheță. Unul dintre oraşe clipi. Apoi se extinse până când umplu harta. Acesta era Sundari, noua capitală Mandaloriană – şi cheia următoarei părți a planului lui Maul de a-şi stabili imperiul criminal.

— Unde sunt țintele? întrebă Maul, uitându-se fix la holograma oraşului din fața lui.

— Le-am identificat în aceste locații, spuse Vizsla, arătând spre hartă. Totuşi, aşa cum am mai spus, dacă încercăm să cucerim Mandalore cu forța, poporul se va întoarce împotriva noastră.

Maul analiză oraşul şi cercurile care indicau țintele *Colectivului Umbrelor*. Simțea ochii sălii ațintiți asupra lui, aşteptând să vorbească.

— Îmi voi folosi armata pentru a ataca diferite ținte din Sundari şi voi semăna haos pentru a submina domnia Ducesei, spuse Maul. Îi vom face să pară prea slabi pentru a avea controlul. Apoi, *Garda Morții* va aduce pacea acolo unde pacificatoarea Satine nu va putea.

— Noi vom fi salvatorii, spuse Vizsla.

— Exact, spuse Maul.

* * *

Întâlnirea se termină, iar Bo-Katan porni prin tabără pentru a pregăti trupele,

păşind alături de Vizsla. Se uită în jur pentru a se asigura că niciunul dintre cei doi Sith sau alți lideri ai *Colectivului Umbrelor* nu erau în apropiere, apoi vorbi pe un ton urgent cu colegul ei Mandalorian.

— Este riscant să ai încredere în aceşti monştri, spuse Bo-Katan. De unde ştim că îşi vor respecta partea lor de înțelegere?

— Avem nevoie ca Sithul să provoace durere şi să arate cât de slabă este Satine cu adevărat, spuse Vizsla. După ce se va face asta, nimeni nu se va mai îndoi de ce suntem la putere. Cei mai mulți ne vor saluta.

— Şi apoi ce facem? întrebă Bo-Katan cu îndoială.

— Apoi îi vom executa pe Maul şi pe fratele său, spuse Vizsla. Armata lor se va împrăştia, iar Mandalore va fi a noastră.

* * *

În spatele lor, în cort, Maul şi Savage studiară harta. Maul privea cercurile roşii ale țintelor, cu mintea lucrând, dar ucenicul său era tulburat. În cele din urmă, Savage nu mai putu să tacă.

— Cred că Vizsla ne va trăda, spuse el.

Savage se întrebase dacă Maul va fi surprins, sau dacă îl va contrazice. Dar expresia Maestrului său abia dacă se schimbă.

— Nu avem altă alegere, zise Maul. Nu putem guverna deschis fără să atragem atenția Jedilor. Deocamdată avem nevoie de el ca paravan al domniei noastre.

Savage se gândi la asta.

— Promisiunea de bogăție ne va arăta o nouă față pe Mandalore, spuse el.

Maul se uită aprobator la Savage.

— Ai învățat bine, ucenic, spuse el. Lăcomia nu eşuează niciodată să motiveze.

Capitolul 17

Vechii poeți ai clanurilor de pe Mandalore scriseseră odinioară ode la lumina soarelui pe dealurile ondulate ale planetei, dar astfel de cântece erau acum demult uitate. Vastele pustietăți albe reflectau lumina soarelui şi făceau ca planeta să fie aspră şi orbitoare. Cupola capitalei Sundari filtra şi îndulcea lumina, dar afară, pe docurile de încărcare, nu exista nicio cupolă care să protejeze ochii. Era un loc al umbrelor ascuțite şi al liniştii sinistre, un loc care îi punea pe ofițerii de poliție şi pe vameşi într-o dispoziție proastă şi îi făcea pe căpitanii de nave să se grăbească cu listele de verificare a livrărilor, nerăbdători să plece. Un droid din seria RA cu ochi ca de gândac şi un ofițer de poliție în uniformă verde se apropiară de unul dintre numeroasele containere de marfă care fuseseră descărcate recent şi care acum aşteptau să fie aprobate pentru import, apoi transferate într-un depozit de pe docuri sau expediate chiar în Sundari. În timp ce ofițerul aştepta nerăbdător, droidul aruncă o privire la scanerul portabil, îl scutură şi apoi scană din nou containerul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ofițerul, cu gura întoarsă în jos sub ocularele căştii sale.

— Scanez forme de viață, spuse droidul. Cred că acest transport de mirodenii este infestat.

— Înapoi, spuse ofițerul, iritat de turnura nefericită pe care tocmai o luase ziua lui.

Dintr-o dată, uşa containerului explodă în afară şi focurile de blaster izbucniră din interior. Droidul se prăbuşi, perforat de un proiectil laser. Ofițerul de poliție reuşi să riposteze înainte ca Lom Pyke să-i pună un antebraț spre bărbie, lăsându-l inconştient.

— Găsiți-mi pe cineva aflat la conducere, strigă Pyke spre contrabandiştii săi în timp ce se grăbeau să iasă din container şi se împrăştiau prin docuri.

* * *

În Parcul Păcii din Sundari, un droid argintiu din seria RIC conducea un grup de turişti spre Altarul Memorial, trecând pe lângă arbuştii îngrijiți şi pietrele aşezate cu grijă. Ofițerii de poliție stăteau de o parte şi de alta a altarului memorial, iar alții erau la post. Stăteau fără să facă nimic, privind rândurile de speedere care treceau pe benzile de trafic mereu aglomerate din Sundari şi mulțimile de Mandalorieni blonzi şi roşcați care se bucurau de acea zi.

— Sanctuarul Memorial a fost atacat de terorişti, explică droidul turistic, arătând secțiunea înnegrită a podelei, în timp ce un ecran montat pe capul său reda scene din parc aşa cum arăta înainte de atac. Ducesa l-a lăsat spart ca o amintire a acțiunii agresive.

Droidul scoase un geamăt electronic şi se răsturnă în față, cu capul metalic fumegând.

— Vom încerca să fim mai atenți, spuse Ziton Moj în timp ce-şi ridica blasterul pentru o nouă lovitură.

Dintr-o dată, siluetele în mantii părură să fie peste tot prin parc, afişând blasterele pe care le țինuseră ascunse. Blasterele vuiră şi razele laser zburară prin

mulțime, găsindu-şi țintele. Cei doi ofițeri care păzeau memorialul căzură, iar Mandalorienii din parc începură să țipe.

Tâlharii *Colectivului Umbrelor* trăgeau în poliție din toate direcțiile, fără să le pese de civilii care aveau ghinionul să fie prinşi în focul încrucişat. Moj văzu un ofițer cu însemne de căpitan care încerca să-i organizeze pe ofițerii rămaşi, strigându-le să se retragă. Trimise un fulger blaster în direcția lui pentru a-l grăbi, apoi dădu din cap spre soldații săi în timp ce poliția abandona parcul.

Mandalorienii erau un popor mare şi robust, care încă arătau ca războinicii care fuseseră cândva. Dar Moj văzu panică în ochii lor şi în felul în care îşi fluturau brațele fără folos la vederea străinilor cu arme. Erau ca o turmă de nerfi speriați, iar el era ca un lup-mistreț printre ei.

O haită întreagă de lupi-mistreți, gândi Moj în timp ce bătăuşii lui începură să înşface civili la întâmplare pentru a-i jefui sau bate. *Colectivul Umbrelor* avea ordine clare: să provoace cât mai multă panică şi haos. Şi, după zile lungi în care fuseseră antrenați de războinicii din *Garda Morții*, abia aşteptau ocazia să facă exact asta.

* * *

Poliția fu în curând copleşită de rapoartele primite. Aproape instantaneu, o zi liniştită se transformase într-un coşmar, cu bandiții înarmați care terorizau lumea în toate punctele din oraş. Maşinile de poliție fulgerau pe benzile de circulație cu alarmele pornite şi luminile aprinse, în timp ce comandanții se străduiau să găsească un model al haosului şi să elaboreze un plan pentru a-l opri.

În piața principală, sub crenelurile Palatului Regal Sundari, se adunase o mare mulțime. Ducesa Satine Kryze, conducătoarea planetei şi lidera Noilor Mandalorieni, ieşi pe un balcon care dădea spre piață, urmată de Prim-Ministrul Armatan şi de consilierii ei. Mulțimea strigă, iar Satine îşi ridică brațele în semn de apel, cu fața Regală încadrată de părul blond atent coafat şi de bentița cu bijuterii, şi începu să vorbească.

— Am nevoie să rămâneți calmi cu toții, spuse Ducesa. Să ne păstrăm idealurile este singurul mod în care vom învinge. Aceşti atacatori sunt doar nişte huligani aduşi aici de elemente criminale.

Dar relatările adevărate, exagerate şi false continuau să circule prin mulțime, iar strigătele de furie nu făcură decât să se amplifice.

— Ascultați-mă, îi imploră Satine. Nu violența este calea! Este ceea ce ne va duce mai aproape de ruină.

Unii dintre Mandalorienii de jos arătară cu degetul în sus, spre cer, sub cupola protectoare. Nu arătau spre ea, îşi dădu seama Satine – altceva le atrăsese atenția. Îşi întoarse capul să se uite, întrebându-se ce nouă grozăvie rezervase ziua pentru planeta şi poporul ei.

* * *

Lom Pyke şi adepții lui îşi opriră sania speeder în fața unuia dintre centrele bancare de pe Sundari. Lom Pyke rânji în timp ce poliția alerga pentru a-i intercepta.

— Suntem aici pentru a face o retragere, anunță el.

— Acum! strigă un ofițer, apăsând un buton de pe comunicatorul de la încheietura mâinii.

Uşile băncii săriră în afară şi mai mulţi poliţişti ieşiră în grabă, ţinând în mână blastere şi scuturi suficient de groase pentru a devia salvele de proiectile laser.

Gărzile îşi îndreptară armele spre trupa lui Pyke.

— Asaltul vostru asupra planetei se termină aici, spuse ofiţerul principal. Suntem pregătiţi pentru voi.

Lom Pyke doar râse.

Ofiţerii priviră cum rândurile de bătăuşi *Pyke* se agitară, apoi se despărţiră. O siluetă cu umeri uriaşi îşi croi drum în fruntea bandei, cu faţa spre ofiţeri. Ochii lor alunecară nervoşi pe pieptul său masiv, observându-i tatuajele galbene, braţul mecanic, coarnele şi ochii arzători, înainte să se oprească pe sabia cu două lame pe care o aprinse şi începu să o agite înainte şi înapoi.

Savage Opress lăsă să iasă un mârâit jos, răguşit, iar poliţiştii ridicară armele.

— Prindeţi-l! strigă ofiţerul principal, simţind că oamenii săi erau nervoşi şi temându-se că nu vor rezista dacă uriaşul Zabrak ataca primul.

Poliţiştii deschiseră focul, iar fulgere laser strălucitoare se îndreptară spre uriaşul războinic Sith. Sabia lui Savage se învârti şi cântă, ţintind fulgerele laser înapoi spre oamenii care le lansaseră. O clipă mai târziu, focurile de armă se opriră.

Doar doi ofiţeri mai erau în picioare.

Savage înaintă, cu un zâmbet teribil pe faţă.

* * *

În timp ce Satine privea, războinicii în armuri albastre şi gri coborâră din cer, cu flăcări scuipând din propulsoarele lor, pentru a ateriza în formaţie în piaţa dintre mulţime şi balconul ei Regal. Erau din *Garda Morţii*, îşi dădu seama Satine.

Ducesa se trezi întrebându-se de câte ori încercaseră teroriştii din *Garda Morţii* să o ucidă. Pierduse numărătoarea, iar la un moment dat acceptase că încercările nu se vor opri niciodată. Fanaticii rătăciţi încercaseră să-i curme viaţa aici, în Sundari, şi pe Concordia, şi o vânaseră până pe Coruscant, iar acum erau din nou aici. Nu îşi pierduse niciodată speranţa că ar putea ajunge la ei, că i-ar putea face să asculte. Dar ideea unui Mandalore care credea în pace şi progres era prea înfiorătoare pentru ei ca să o accepte. Pentru ei, nu conta deloc faptul că Noii Mandalorieni construiseră acest oraş şi altele asemenea pe toată planeta sau că făcuseră din navele şi speederele rapide construite cu viclenie invidia a mii de lumi. Nu le păsa că un mare Lord războinic, precum propriul tată al lui Satine, respinsese în cele din urmă războiul şi acceptase că numai pacea putea fi salvarea lor. În loc să accepte o civilizaţie construită pe pace, *Garda Morţii* ar fi ars tot ce creaseră Satine şi predecesorii ei. Ar fi preferat să trăiască în sărăcie, în pustietăţile fără urme care aminteau unde aduseseră planeta codurile lor războinice prosteşti.

Satine acceptase cu mult timp în urmă că ar putea fi nevoită să moară pentru convingerile ei. Dar nu acceptase niciodată că poporul ei ar putea fi nevoit să facă acelaşi lucru. Nu i-ar fi lăsat să moară pentru Republică sau pentru Separatişti, prinşi nebunia războiului lor actual, şi cu siguranţă nu i-ar fi sacrificat pentru că o mână de fanatici voiau să se întoarcă la nebunia din timpul Marilor Războaie dintre Clanuri.

Satine făcu un pas înainte pentru a încerca să rupă vraja, dar liderul *Gărzii Morţii* vorbi primul.

— Oameni de pe Mandalore, eu sunt Pre Vizsla din Clanul Vizsla, spuse el, iar

Satine dădu din cap sumbru.

Îl cunoştea pe Vizsla de o viață întreagă – o slujise ca Guvernator al Concordiei, în timp ce transformase în secret luna în tabăra armată a *Gărzii Morții*. Acum, el era cel mai hotărât duşman al ei. Satine se întrebă când va veni focul de blaster în direcția ei să îi curmee viața. Dar Vizsla continuă să vorbească.

— Am dus mai departe căile noastre străvechi şi este timpul să ne ridicăm şi să ne revendicăm dreptul nostru din naştere ca războinici, spuse Vizsla. Este timpul să ne revendicăm inimile!

Mulțimea izbucni în urale.

— Alăturați-vă mie şi haideți să apărăm Mandalore împotriva criminalilor, îi îndemnă Vizsla. Ducesa nu poate răspunde violenței lor cu convingerile ei pasive! Avem nevoie de acțiune, nu de pacifism…

Satine făcu un pas înainte, disperată.

— Nu-l ascultați! îi îndemnă ea. Acest lucru va cauza sfârşitul lumii noastre aşa cum o cunoaşteți!

— Aceasta nu este Mandalore pe care vrem să o cunoaştem! strigă Vizsla. Simplul nostru nume ar trebui să provoace teamă în toată galaxia!

Aplauzele se rostogoliră din nou prin mulțime. Şi apoi începură scandările, la început de la câteva persoane, apoi luară amploare până când deveniră un vuiet continuu.

— VIZSLA! VIZSLA! VIZSLA!

Vizsla privi spre Satine, cu ochii lui albaştri înghețați şi triumfători, şi Ducesa îşi dădu brusc seama că nu mai era nevoie ca el să o ucidă. Deja câştigase.

Capitolul 18

La docurile de transport, mai mulți ofițeri de poliție dezarmați, lucrători portuari şi droizi se treziră conduşi de huligani într-un container de marfă gol. Uşile se închiseră în urma lor şi auziră cum erau încuiate.

— Ce ar trebui să facem? întrebă un droid.

— Nu putem face nimic, îi răspunse un ofițer de poliție. Forțele Ducesei sunt copleşite pe întreaga planetă.

Dintr-o dată, sunetul exploziilor laser răsună în jurul containerului, urmat de gemetele şi trosnetele unei lupte feroce. Toți cei din interiorul containerului ascultară cu nerăbdare. Apoi se făcu linişte. Uşile se deschiseră şi captivii ieşiră din nou, timizi, în lumina aspră a soarelui. Tâlharii erau dezarmați, stând nemişcați. Priveau cu melancolie un grup de războinici în armuri Mandaloriene, cu blasterele în mâini.

— Ce se întâmplă? se bâlbâi ofițerul de poliție.

— Acest port este acum securizat, răspunse un războinic, cu vocea filtrată de cască.

— Îți mulțumesc, soldat, spuse ofițerul.

— Nu, răspunse bărbatul. Mulțumiți-i lui Pre Vizsla.

* * *

În Parcul Păcii, poliția Mandaloriană, depăşită numeric şi ca armament, nu putea face mare lucru pentru a opri domnia de teroare a *Colectivului Umbrelor*. Dar, deodată, huliganii lumii interlope se zbătură şi se zvârcoliră, cu brațele prinse pe lângă coaste de lasourile apărute din senin, de la lansatoarele de încheietură ale războinicilor din *Garda Morții*, care coborâseră în picaj de sus.

Soldații aterizară şi îşi opriră propulsoarele. Un grup de copii înspăimântați se uitară la Bo-Katan în timp ce *Bufnițele Nopții* îi luau de acolo pe agenții *Colectivului Umbrelor*. Bo-Katan îi întinse mâna unui copil care căzuse.

— Eşti în siguranță acum, spuse ea liniştită.

* * *

Echipa lui Lom Pyke se îndepărtă în grabă de centrul bancar jefuit, cu valizele metalice aruncate pe umeri. Ofițerii de poliție care răspunseseră la apelurile urgente de ajutor alergară după ei, cu ochii pe silueta uriaşă a lui Savage Opress.

Mandalorienii se holbau la bătăuşii care se veneau spre ei, încercând să îşi dea seama încotro să fugă.

O femeie se trezi în calea lui Savage. Abia ezitând, uriaşul Zabrak o aruncă într-o parte, suficient de tare încât zbură pe un acoperiş. Femeia țipă, abia reuşind să se prindă de o balustradă şi salvându-se de la o cădere fatală.

Ofițerii de poliție încetară să-i mai urmărească pe cei din *Sindicatul Pyke* suficient pentru a o trage pe femeia îngrozită în siguranță. Continuându-şi urmărirea, trecură de un colț pentru a descoperi că sosise *Garda Morții*, condusă de Pre Vizsla însuşi. Comandantul Mandalorian îşi scoase *Sabia Întunecată* şi privea la Savage, care îl ocolea precaut, cu sabia cu două lame activată.

Cei doi se întâlniră într-o ciocnire de săbii şi gemete de efort. Polițiştii tresăriră, temându-se că Vizsla va fi tăiat, aşa cum fuseseră atâția dintre colegii lor. Dar Vizsla pară împunsăturile şi loviturile sălbatice ale lui Savage, aşteptând până când văzu o deschidere şi declanşă un atac al său. Mandalorianul şi Zabrakul loveau şi se fereau, cu săbiile zbârnâind, în timp ce *Sindicatul Pyke* şi *Garda Morții* priveau fascinați, iar cetățenii din Sundari se uitau de jur împrejurul lor de la o distanță sigură.

Vizsla nu doar rezista; polițiştii îşi dădură seama că învingea.

Vizsla îşi mişcă abil încheieturile mâinilor şi îi smulse sabia lui Savage din mâini, apoi îl trânti pe războinicul Sith la pământ şi rămase deasupra lui. Învins, Savage nu opuse nicio rezistență. Cei din *Sindicatul Pyke* scăpară lăzile cu creditele furate şi ridicară brațele în timp ce *Garda Morții* avansa cu blasterele scoase.

— Acest monstru nu va mai tulbura oamenii de pe Mandalore, spuse Vizsla, asigurându-se că mulțimea adunată îl auzea. Ia-l de aici, Căpitane.

* * *

Satine stătea amorțită pe tronul ei din palatul Regal din Sundari, privind umbrele geometrice aruncate de soarele după-amiezii şi ascultând mulțimea de afară care scanda pentru Vizsla şi *Garda Morții.*

— Ducesă, Pre Vizsla şi oamenii lui au intrat în palat, spuse Primul Ministru Armatan. Ar trebui să-i oprim?

Satine se întrebă dacă părea la fel de uimită ca şi consilierii ei şi gărzile Regale.

— Cum am putea? întrebă ea. Poporul este de partea lor acum.

Uşile se deschiseră, dezvăluind un şir de războinici ai *Gărzii Morții.* Vizsla îi conduse în încăperea Regală, cu ochii ațintiți asupra locului unde stătea şi îl aştepta Ducesa. Gărzile ei se mişcară pentru a-l intercepta pe Vizsla, cu armele ridicate.

— Nu! spuse Satine brusc. Nu va fi nicio vărsare de sânge.

— Dar, Ducesă..., protestă Armatan.

Satine îl privi cu tristețe. Era un om bun şi se temea să se gândească la modul în care l-ar fi putut răsplăti *Garda Morții* pentru serviciile aduse cauzei Noilor Mandalorieni. Dar nu avea să-i permită lui Armatan să moară pentru ea – şi nici altcuiva din cameră.

— Nu mă voi lăsa provocată la violență de aceşti terorişti, spuse Satine cu încrâncenare, privindu-l pe Vizsla.

Vizsla nu se deranjă să recunoască insulta. Era goală şi amândoi ştiau asta. Străbătu camera, ascultând scandările de afară, savurând momentul la care lucrase atât de mult timp.

— Ascultă, Ducesă, spuse Vizsla. Îi auzi pe oameni? Strigă pentru schimbare. Guvernarea ta slabă de minte a luat sfârşit. Învierea trecutului nostru războinic este pe cale să înceapă.

* * *

După ce preluă controlul camerei Regale, *Garda Morții* îi conduse pe Savage, Ziton Moj şi Lom Pyke pe balconul care dădea spre piața principală din Sundari, cu încheieturile mâinilor imobilizate de brățări de energie incandescentă. Bo-Katan trecu pe lângă ei, cu blasterul greu prins pe un umăr, şi privi mulțimea.

— Ducesa Satine şi liderii Noilor Mandaloriani au fugit ca nişte laşi, în timp ce

Garda Morții i-a adus pe aceşti criminali în fața justiției, anunță ea.

Mandalorienii adunați îi huiduiră pe membrii *Colectivului Umbrelor*. Strigătele se transformară apoi în urale când Vizsla ieşi pe balcon. Bo-Katan lăsă aplauzele să se adune şi să crească, apoi se adresă din nou mulțimii.

— Noul vostru Prim-Ministru, Pre Vizsla – liderul *Gărzii Morții*, guvernator exilat al Concordiei, fiu adevărat al lui Mandalore – vă prezintă pe Lorzii celor mai temute familii criminale din galaxie, spuse ea.

Mulțimea vui de aprobare. Vizsla, noul *Mand'alor*, rămase în centrul strigătelor şi al aplauzelor şi absorbi totul.

Capitolul 19

O conduseră pe Satine într-o celulă de închisoare din propriul ei palat, închizând-o într-o cămăruță cu un pat de campanie, un birou şi un scaun, în spatele unei uşi făcute din fier Mandalorian, unde se plimbă de colo-colo până când agitația ei deveni prea mult de suportat.

— Nu mă puteți ține aici! strigă Satine, cu vocea gâtuită de furie. Sunt Ducesa de Mandalore! Acțiunile voastre vor duce civilizația noastră la ruină!

Gărzile nu îi răspunseră. Dar o făcu altcineva.

— Tu eşti, Satine? se auzi o voce din celula alăturată.

Satine se opri din mers. Vocea îi era cunoscută.

— Almec? întrebă ea uimită.

Era exact el – Almec, fostul ei Prim-Ministru. O slujise cu credință ani de zile, dar războiul dintre Republică şi Separatişti îi adusese sfârşitul. Când restricțiile comerciale din timpul războiului întrerupseseră fluxul de bunuri din galaxie către oraşele de pe Mandalore, Almec conspirase cu elementele criminale Mandaloriene pentru consolidarea pieței negre. Susținuse că făcuse acest lucru, deoarece contrabanda era singura modalitate de a împiedica Mandalore să ajungă înfometată. Dar comerțul ilicit îi adusese credite în propriile buzunare, în timp ce tot mai puține transporturi ajungeau la oamenii pe care pretindea că îi ajută. În curând, singurii care profitau fuseseră Almec, contrabandiştii şi oficialii corupți plătiți să nu vadă.

Cel puțin aşa hotărâse tribunalul din Sundari. Sau poate că Almec fusese corupt de la început – Satine nu ştia ce să mai creadă. Almec cumpărase membri ai gărzii sale Regale, o întemnițase şi încercase să o forțeze să semneze o mărturisire. Dar complotul său eşuase, iar de atunci lâncezea în închisoare.

— Ai venit în vizită? întrebă Almec, iar Satine îl putu auzi rânjind. Sau pacea te-a trădat şi pe tine, Ducesă?

— Pacea există doar în mintea credincioşilor, spuse Satine.

— Iar credința a fost cea mai mare dezamăgire, ripostă Almec.

— Doar atunci când este încălcată, spuse Satine. Ceea ce ai făcut pentru popor le-a trădat încrederea.

— Iar tu ai trădat-o pe a mea, spuse Almec. Sărăcia lasă puțin loc pentru credință. Acțiunile mele au permis oamenilor să spere în conducerea ta. Proviziile pe care le-am cumpărat de pe piața neagră te-au menținut la putere.

— O altă eroare de judecată, spuse Satine. Oamenii au făcut sacrificii de bunăvoie pentru libertatea lor. Corupția nu este răspunsul.

Almec începu să râdă. Ducesa nu-şi pierduse capacitatea de a ține discursuri mărețe – nici măcar de pe tronul mai degrabă diminuat la un scaun ieftin dintr-o celulă în care avea să-şi petreacă tot restul vieții, oricât de lungă ar fi fost decizia *Gărzii Morții* să fie această viață.

— Atunci bucură-te de libertate, Ducesă, spuse Almec în batjocură. Vei avea destul timp să-mi povesteşti totul despre ea.

* * *

Darth Maul găsi că Sundari era un loc ciudat.

Spațiul de sub cupola orașului era alveolat de clădiri făcute din blocuri mari de permacretă, oțel transparent și fier Mandalorian, străbătut de benzi de circulație pline de speedere, sănii antigrav și swoopuri. Vehiculele Mandaloriene erau elegante și puternice – nu erau făcute pentru război, dar puteau fi transformate cu ușurință pentru a acoperi acea nevoie. Orașul era frumos și verde, iar fiecare centimetru din acea verdeață era îngrijit cu meticulozitate. Chiar și copacii și arbuștii din grădinile de pe acoperișuri și din piețe fuseseră tăiați în forme geometrice.

Maul putea simți potențialul Mandalorienilor în tot ceea ce făceau și putea simți, de asemenea, cum acest potențial fusese redirecționat în mod rigid și menținut sugrumat. *Când va fi eliberat din nou*, gândi el, *vor fi niște slujitori buni ai noului Sith.*

Bo-Katan și o echipă de soldați îl conduseră pe Maul prin palat și apoi în camera Regală. Pre Vizsla stătea tolănit pe tron, cu un fundal din oțel transparent care strălucea ușor în spatele lui.

— Tranziția de putere va fi fără probleme, spuse Vizsla. Avem acum sprijinul poporului și pe Satine pentru a-l momi pe Kenobi. Odată cu dispariția lui, înțelegerea noastră va fi completă.

Maul făcu un pas înainte.

— Omisiunea ta necesită o corecție, îi spuse el lui Vizsla. Acum avem o bază, o armată și mijloacele pentru a ne extinde în alte sisteme neutre.

Vizsla dădu din mână.

— Nu a fost o omisiune, spuse el. A fost ceva intenționat. Nu mă interesează celelalte sisteme.

Vizsla se aplecă în față, fixându-l pe Maul cu privirea.

— Viziunea ta nu mai contează, spuse el.

Bo-Katan și un alt executant își îndreptară blasterele spre capul lui Maul. Un soldat îl deposedă pe războinicul Sith de sabie și îi blocă încheieturile mâinilor la spate cu legături energetice. Maul nu spuse nimic. Se simțea ușurat că Vizsla reușise să aștepte atât de mult, că își stăpânise nerăbdarea. Dacă liderul *Gărzii Morții* ar fi acționat mai devreme împotriva lui, planul ar fi fost ruinat. Acum, Vizsla nu mai avea decât un singur rol de jucat – și în curând avea să vină vremea să îl joace.

— Oh, nu te neliniști, îl asigură Vizsla. Voi onora în continuare înțelegerea noastră. Ne voi ocupa de Kenobi. Dar acum vei face cum *îți spun eu.*

* * *

Mulțimea de afară, din piață, văzuse deja o serie de lucruri extraordinare în acea zi. Dar acum, Pre Vizsla – noul lor Prim-Ministru și *Mand'alor* – venise să li se adreseze din nou. De data asta, soldații săi păzeau un Zabrak cu tatuaje roșii și negre. Războinicul captiv radia practic amenințare și pericol, iar mulțimea fu ușurată să vadă că avea brațele legate la spate.

— Violența s-a terminat! îi asigură Vizsla. Ultimul dintre paraziții care infectau Mandalore a fost prins!

Vizsla rânji în timp ce Bo-Katan și executorii ei îl forțară pe Maul să înainteze, arătându-l mulțimii de jos.

— Ducesa și-a abandonat datoria de a proteja Mandalore, le spuse Vizsla. Visul ei politic nu făcea decât să încurajeze agresiunea împotriva planetei noastre.

Bo-Katan își ridică pușca blaster și îl lovi pe Maul în cap cu ea, stârnind un urlet de aprobare din partea mulțimii. Maul se întrebă de cât timp așteptase să facă

asta şi dacă avea vreo idee că tocmai îşi garantase o moarte deosebit de urâtă.

— Am învățat de la această bestie consecințele principiilor pacifiste, spuse Vizsla. Acum este timpul să restaurăm tradițiile de pe Mandalore. Nimeni nu ne va mai amenința vreodată!

Garda Morții îl conduse pe Maul în coruri de aplauze.

Capitolul 20

Îl închiseră pe Maul într-o celulă, împreună cu fratele său.

Savage, agitat, se plimba înainte şi înapoi cât putea de bine în celula mică. Maul alese să mediteze, lăsându-şi mintea să plutească printre curenții şi vârtejurile Forței, testând probabilitățile pentru a vedea cum se schimba evoluția evenimentelor. În marea majoritate, văzu el, planul său încă funcționa aşa cum apăruse în viziunile sale.

Savage continuă să se plimbe. Maul se hotărî să încerce să-l calmeze pe ucenicul său. Emoțiile lui Savage erau puternice şi era o risipă să lase frustrarea şi furia să se scurgă într-o celulă, în loc să le folosească pentru a-şi distruge duşmanii.

— Vizsla a căpătat sprijinul poporului său, exact aşa cum am plănuit, spuse Maul. Cu toate astea, el încă nu este liderul lor consacrat. Încă mai avem timp să punem în locul lui un lider sub controlul nostru.

— Atunci să scăpăm şi vom găsi unul, spuse Savage, înflăcărat.

Maul aruncă o privire la gardianul care staționa în fața uşii celulei.

— Răbdare, spuse Maul. Trebuie să ne mişcăm cu prudență. Punându-ne în închisoare, Vizsla ne-a pus fără să vrea în apropierea mai multor candidați pentru succesorul său.

Asta îl făcu pe Savage să se oprească din mers. Se uită la Maul, curios.

— Ce vrei să spui, frate? întrebă el.

— Vizsla a întemnițat-o pe Ducesă aici, spuse Maul. Şi alți consilieri politici de-ai ei vor ajunge între aceste ziduri. Ei se vor potrivi mai bine scopurilor noastre.

Gardianul le auzi conversația şi se întoarse.

— Hei! strigă el. Linişte, voi doi!

Maul şi Savage îi aruncară paznicului privire înghețată, apoi se uitară unul la celălalt. Maul zâmbi slab.

— Ucenicule, vreau să fac un tur al acestei închisori, spuse el.

O clipă mai târziu, uşa celulei lor explodă în afară, smulsă de un val imens de Forță. Uimit de explozie, gardianul se împletici înainte şi se prăbuşi peste balustradă, țipând inutil în timp ce cădea. Maul şi Savage se îndreptară spre blocul de celule, uitându-se la prizonieri. Se opriră în fața unei celule ocupate de o femeie frumoasă cu părul blond.

— Sunteți fosta Ducesă Satine, nu-i aşa? întrebă Maul.

În ochii femeii se citi frica pentru o clipă, dar apoi o îndepărtă şi îi privi pe cei doi Zabraki.

— Ce vrei, monstrule? întrebă ea.

Este cu siguranță Ducesa, gândi Maul, admirându-i curajul.

— Nimic pentru moment, spuse Maul. Dar voi avea ceva pentru tine când va veni timpul. Unde sunt ceilalți conducători ai poporului tău?

— Ar trebui să ştii deja, spuse Satine cu amărăciune. Fie au trecut de partea lui Vizsla, fie au fost ucişi. Nu a mai rămas nimeni în afară de Almec şi de mine – dar el este la fel de corupt şi de josnic ca şi tine.

— Serios? zâmbi Maul. Mulțumesc că ai fost atât de cooperantă.

Un bărbat cu bărbie şi nas puternice stătea în celula alăturată. Maul descuie uşa şi el şi Savage intrară în spațiul strâmt. Almec se ridică în picioare, apoi se dădu

înapoi, lovindu-se de perete. Nu avea unde să fugă.

— Almec? întrebă Maul.

— Da, spuse Almec, evident speriat.

— Te pot elibera din această închisoare, spuse Maul. Care a fost poziția ta în guvern?

Acum că ştia că nu urma să moară, Almec reuşi să-şi controleze frica.

Bine, gândi Maul. *Poate că nu va fi atât de nefolositor pe cât părea la început.*

— Sunt fostul Prim-Ministru, spuse Almec cu cât de multă demnitate putu aduna. Satine m-a întemnițat sub acuzația de corupție şi conspirație pentru folosirea pieței negre.

Maul zâmbi. Omul era perfect pentru proiectele sale – mult mai bun decât Pre Vizsla, de fapt.

Satine ascultase din celula ei. Acum, nu mai putu suporta.

— Este un criminal! obiectă Satine. A provocat moartea unor copii!

Savage se întoarse în direcția celulei ei, cu ochii arzând în portocaliu şi roşu.

— Linişte! urlă el.

Un gardian de la nivelul imediat inferior auzi vacarmul şi îi reperă pe cei doi Zabraki afară din celulă. Trase, dar proiectilul blaster ratǎ cu mult. Savage coborî cu Forța şi îl trase pe om în aer, sufocându-l. Picioarele paznicului se zbătură cu disperare în timp ce se lupta să respire.

Maul se apropie de Almec.

— Ce vreți de la mine? întrebă fostul Prim-Ministru.

— Mandalore are nevoie de un Prim-Ministru, spuse Maul.

— Credeam că eşti aliat cu Pre Vizsla, spuse Almec, confuz.

— Am fost, spuse Maul.

Savage se sătură să-l chinuie pe gardian şi îi rupse gâtul cu Forța, apoi îl eliberă pe om şi trupul său dispăru din raza vizuală, în timp ce Satine privea îngrozită.

— Este clar că sunteți puternici, spuse Almec, încercând să-i liniştească pe cei doi războinici mortali. Dar cum puteți voi doi să-l răsturnați pe Vizsla şi pe susținătorii săi?

— Vizsla este un soldat şi, ca toți soldații, este legat de onoare, spuse Maul. Îl voi provoca la o luptă corp la corp în fața oamenilor săi. Nu mă poate refuza.

Almec aprobă din cap.

— Dacă îl învingi, conform legilor străvechi de pe Mandalore, soldații lui vor fi obligați de onoare să te urmeze, spuse el.

— Exact, spuse Maul.

Capitolul 21

Vizsla stătea cu Bo-Katan şi un grup de războinici când începu agitaţia în afara camerei Regale. O hologramă se materializă deasupra transmiţătorului din podea şi un soldat al *Gărzii Morţii* apăru în faţa lor.

— Domnule, ne atacă…, avertiză el, apoi începu să se sufoce.

Holograma se întrerupse şi uşile din capătul îndepărtat al camerei Regale se deschiseră. Vizsla se ridică în picioare, neîncrezător, în timp ce Maul păşea în cameră, urmat de Savage şi – dintre toţi oamenii – de Almec.

— Te provoc, ca de la războinic la războinic, spuse Maul. Şi doar cel mai puternic va conduce Mandalore.

— Aşa să fie, spuse Vizsla. Făcu un gest către luptătorii din *Garda Morţii*. Daţi-i arma, continuă Vizsla.

Mandalorianul îşi aprinse *Sabia Întunecată*, care sfârâi în pumnul său, lama fiind ca o falie de spaţiu adânc. Părea să pulseze cu o foame teribilă. Maul se uită fix la Vizsla peste lama stacojie care zumzăia. Mandalorienii priveau fascinaţi.

Privind de unde stătea lângă Savage, Almec zâmbi la capcana pe care Vizsla şi-o întinsese singur. Comandantul *Gărzii Morţii* petrecuse ani de zile visând să restabilească vechile coduri nemiloase ale războinicilor, care legaseră clanurile de pe Mandalore timp de mii de ani. Acum că reuşise, trebuia să trăiască – sau să moară – după ele.

În ceea ce-l privea, Almec crescuse ca un Nou Mandalorian, dispreţuind vechile obiceiuri, duşmăniile, pofta de sânge şi vieţile pierdute în lupte barbare pentru presupusa onoare. Dar acum, tronul lui Mandalore aparţinea *Gărzii Morţii*, iar camera Regală din Sundari era un teren de duel. Vechile obiceiuri erau moarte – şi Almec îşi va îngropa trecutul odată cu ele.

— Pentru Mandalore! strigă Vizsla, lovindu-l pe Maul cu o furie criminală.

Războinicul Sith pară atacul şi îşi învârti sabia într-un arc zumzăitor, dar Mandalorianul îi pară lovitura. Se ocoliră unul pe celălalt cu grijă, fiecare căutând o breşă în apărarea celuilalt, apoi se întâlniră, cu lamele încrucişate, scânteile şi stropi de lumină marcând locurile în care plasma mortală a *Sabiei Întunecate* intră în contact cu sabia de lumină.

Maul îl împinse pe Vizsla înapoi, *Sabia Întunecată* începând să vibreze în timp ce şuiera prin aer, şi se uită fix la Comandantul *Gărzii Morţii*. Vizsla era un duelist excelent – puternic, graţios, şi capabil să simtă care era cea mai mică mişcare a unui adversar care să indice ce va urma. Dar, cu toate astea, nu putea simţi Forţa. Niciodată nu ar fi putut să vadă lucrurile înainte să se întâmple, sau să poruncească legilor universului să se îndoaie pentru el.

Savage ştia şi el asta – Maul zări zâmbetul uşor al ucenicului său acolo unde stătea, privindu-i pe Maestru şi pe Mandalorian cum îşi continuau dansul mortal. Cei doi se eschivau şi se loveau în timp ce lamele lor bâzâiau şi vâjâiau, întâlnindu-se şi despărţindu-se în arcuri înceţoşate, în timp ce Maul şi Vizsla mârâiau de efort.

Dintr-o dată, mâna lui Vizsla se duse la toc. Îşi scoase blasterul şi trase dintr-o singură mişcare. Tragerea rapidă ar fi lăsat majoritatea duşmanilor zăcând pe podeaua lustruită cu o gaură fumegândă în piept, iar pe Maul îl luă prin surprindere.

Dar îl salvă Forţa, oferindu-i viteza de a simţi atacul, de a ridica sabia şi de a

intercepta proiectilul înainte ca acesta să-l ucidă. Totuşi, lovitura îi smulse sabia din mâini, iar Vizsla se repezi să ucidă, cu *Sabia Întunecată* ridicată pentru a-l tăia pe Maul în două.

Lovitura ucigaşă nu mai veni. Maul rămase pe loc, cu încheieturile lui Vizsla în mâinile lui. *Sabia Întunecată* zbură din mâinile Mandalorianului şi patină pe marmura lustruită, în timp ce Maul îl arunca pe Vizsla la podea. Acesta reuşi să se ridice în genunchi, dar nu se mai putu ridica. Savage rânji. Bo-Katan făcu un pas înainte, întinzând mâna după arme, dar unul dintre soldați o opri. Codul războinicilor îi interzicea să intervină. Privi frustrată cum Maul sări pe Vizsla cu pumnii ridicați, lovindu-l pe Comandantul *Gărzii Morții* iar şi iar.

Maul întinse mâna şi *Sabia Întunecată* zbură în palma sa. Vizsla, legănându-se uşor pe genunchi, privi lama neagră din mâna lui Maul. Era frumoasă.

— Aşa cum ai spus, doar cei puternici ar trebui să conducă, spuse Vizsla.

Sabia Întunecată urlă şi trupul fără cap al lui Vizsla se prăbuşi pe podea.

Maul ridică lama neagră, privirea lui fixând fiecare războinic în parte.

— Revendic această sabie şi locul meu de drept ca şi conducător al *Gărzii Morții*, proclamă el.

Unul câte unul, Mandalorienii căzură în genunchi, supunându-se codului şi recunoscând pretențiile lui Maul. Dar Bo-Katan rămase în picioare, la fel şi alți şapte războinici. Maul îşi îndreptă ochii arzători spre ea, asigurându-se că putea citi mesajul din ei. *Supune-te – sau plăteşte prețul.*

— Niciodată! strigă Bo-Katan. Niciun străin nu va conduce Mandalore!

— Dacă nu vă veți alătura mie, veți muri cu toții, îi avertiză Maul.

Războinicii care îngenuncheaseră se ridicară acum încet, întorcându-se până când ajunseră cu fața la Bo-Katan şi la soldații care refuzaseră să-l recunoască pe Maul. Ambele părți îşi ridicară armele.

— Sunteți cu toții nişte trădători! strigă Bo-Katan.

— Din nefericire, istoria nu o va vedea aşa, spuse Maul. Executați-i.

Dar războinicii lui Bo-Katan traseră primii, forțându-şi foştii camarazi să se ferească. Bo-Katan trase furioasă cu blasterul spre Maul şi Savage, dar aceştia se feriră, iar cei opt Mandalorieni răzvrătiți îşi croiră drum prin camera Regală. Bo-Katan îşi mişcă încheieturile mâinilor şi trimise un trio de detonatoare termice care săriră pe podea. Apoi ea şi tovarăşii ei îşi aprinseră propulsoarele şi zburară spre cer.

Ridicându-se de pe podeaua sălii tronului după explozia detonatoarelor, Maul se uită o clipă după Mandalorienii care fugeau, apoi se întoarse. Erau o pacoste – dar nu chiar atât de mare. *Garda Morții* era sub comanda lui. El era noul *Mand'alor*.

Capitolul 22

Almec ieşi pe balconul Regal şi găsi piața principală din Sundari plină de Mandalorieni, care priveau palatul cu o teamă, anxietate şi confuzie amestecate sălbatic.

— Linişte, vă rog – linişte! strigă el. Ascultați-mă!

Mulțimea se linişti încet. Almec văzu cum oamenii se uitau la el cu neîncredere şi dispreț, amintindu-şi circumstanțele arestării şi condamnării sale la închisoare. Avea să abordeze imediat acel aspect particular. Mai întâi, avea altceva să le spună.

— Ducesa Satine, aşa-zisa pacifistă, care nu v-a putut proteja când viețile voastre erau în joc, l-a ucis pe Pre Vizsla, adevăratul erou al lui Mandalore, spuse el.

Jos se auziră icnete şi strigăte. Almec aşteptă ca mulțimea să se liniştească puțin şi să treacă peste şocul veştii.

— Satine este acum arestată, spuse el. Şi a fost ultima poruncă a lui Pre Vizsla ca eu să fiu repus în funcția de Prim-Ministru.

Câțiva aplaudară, dar mulți alții se îndoiră în mod clar de el.

— Ştiu că trecutul meu este zbuciumat, spuse Almec. Dar vă promit că îmi asum întreaga responsabilitate pentru poporul meu, iar inima mea sângerează acum pentru durerea voastră. Cu toate astea, de acum înainte, Mandalore va fi puternică şi vom fi cunoscuți ca războinicii care am fost mereu meniți să fim.

Aplauzele răsunară ici şi colo, apoi începură să se răspândească. El rămase pe loc şi aşteptă în timp ce sunetul crescu încet, ajungând la apogeu atunci când o unitate de războinici puternic înarmați mărşălui pe balcon şi îl flancă pe Prim-Ministrul lor de o parte şi de alta.

* * *

Almec încă mai putea auzi uralele după ce se întorsese în camera Regală. Îl găsi pe Maul aşezat pe tronul Mandalorian, cu panourile de oțel transparent strălucind în spatele lui. Maul îl privi lung, până când Almec începu să-şi mişte picioarele cu nelinişte. În cele din urmă, războinicul Sith vorbi.

— V-ați descurcat bine, domnule Prim-Ministru, spuse Maul.

Almec încercă să nu-şi arate uşurarea.

— Nu voi pierde timpul şi îmi voi reconstrui administrația, îi spuse el lui Maul.

— Alege cu înțelepciune, spuse Maul. Te voi considera personal responsabil pentru eşecurile lor.

Almec înghiți nervos.

— Da, Stăpâne, spuse el. Uh, mai este ceva ce aveți de spus?

Maul flutură o mână nepăsător.

— Du-te şi condu-mi poporul, spuse el.

Almec se înclină şi se îndepărtă de Maul cât de repede îi permise demnitatea.

Maul se gândi o vreme la tot ceea ce se întâmplase. Mandalore era a lui. Acum aveau să urmeze alte lumi. Apoi se aşeză mai bine pe tron, îşi uni degetele şi zâmbi.

NELEGIUITUL

Capitolul 23

Sub palatul Regal Sundari, ocupat acum de Darth Maul, Ducesa Satine Kryze stătea în celula ei şi aştepta să se schimbe ceva. Gărzile îi povestiseră evenimentele uimitoare pe măsură ce se desfăşuraseră, dornice să se laude cu fiecare nouă înfrângere a cauzei ei pacifiste. În săptămânile care trecuseră de la moartea lui Vizsla, Maul şi Almec scăpaseră de toţi cei care ar mai fi putut fi loiali regimului lui Satine şi umpluseră ministerele cu proprii lor adepţi. Fuseseră ocupaţi, dar, mai devreme sau mai târziu, atenţia lor avea să se întoarcă la Ducesa lăsată să putrezească în propria închisoare. O vor ucide, desigur. Satine era sigură de asta. Singura întrebare era dacă o vor dezonora public mai întâi. Lui Almec i-ar fi plăcut un proces-spectacol, văzându-l ca pe o şansă de a regla conturile pentru propria arestare şi condamnare pentru corupţie şi conspiraţie. Dar cum rămânea cu Sithul? Satine se îndoia că Maul credea prea mult în procedurile judiciare.

Ducesa inspiră şi expiră încet, calmându-se cât de bine putu. Orice ar fi urmat, îşi promise că va face faţă cu cât mai multă graţie şi demnitate cu putinţă. O va face pentru poporul şi pentru planeta ei. Când Mandalore respinsese pentru prima dată războiul şi barbaria, urmaseră mai mult de şapte secole de pace. Apoi, planeta întorsese din nou spatele violenţelor după *Marile Războaie ale Clanurilor*.

Când actualul spasm de nebunie va trece, Mandalore va găsi o cale de a alege din nou pacea. *Şi când se va întâmpla asta, poate că cineva îşi va aminti numele Ducesei Satine*. Gândul îi dădu o mică alinare, acolo unde nu avea altă speranţă, şi se aşeză să aştepte.

După cum se dovedi, nu trebui să aştepte mult timp.

La început, Satine ignoră paşii care veneau spre blocul de celule. Dar când se apropiară de celula ei, îşi ridică privirea. Un soldat Mandalorian se uita la ea prin oţelul transparent. Casca şi armura îi fuseseră vopsite în roşu şi negru – culorile lui Darth Maul.

Poate că m-am înşelat, gândi Satine cu părere de rău. Poate că se hotărâseră să o execute acum, pentru a rupe cu trecutul.

Uşa alunecă şi se deschise.

— Ce vrei, trădătorule? scuipă Satine.

Soldatul se clătină uşor şi apoi căzu în faţă, casca sa ricoşând pe podeaua celulei cu un zgomot de metal pe metal. Satine îl privi neîncrezătoare pe soldatul căzut pentru o clipă, înainte să-i treacă prin cap să se uite în spatele lui.

Ochii ei se măriră de uimire. În uşa celulei se afla nepotul ei, Korkie Kryze. Fiind student la Academia Regală de Guvernare Sundari, era la sfârşitul adolescenţei – aproape un bărbat, cu părul roşu-auriu şi un nas lung, cu aspect aristocratic.

— Nu te-aş trăda niciodată, mătuşă Satine, spuse Korkie. Sunt aici ca să te salvez.

— Korkie!

Satine se repezi şi îl îmbrăţişă, dar reîntâlnirea lor fu ruinată aproape instantaneu – unul dintre soldaţii lui Maul veni spre ei, cu blasterul ridicat.

— Nu mişcaţi! ordonă soldatul. Staţi pe loc!

Satine şi Korkie ridicară braţele în semn de predare – doar pentru a auzi o tuse de blaster şi pentru a vedea cum soldatul cade pe podea. Satine se întoarse şi văzu

un alt războinic apropiindu-se din direcția opusă, cu arma încă scoasă. Silueta blindată era subțire şi cu aspect letal – Satine îşi dădu seama că era o femeie purtând echipamentul tradițional Mandalorian,. Casca ei era curbată grațios, cu fațada albă. T-ul dur al vizierei era crestat şi înclinat pentru a sugera ochii şi ciocul păsărilor de noapte care încă mai vânau în puținele păduri rămase pe Mandalore.

— *Garda Morții!* spuse Satine. De ce ne ajuți?

Apoi îşi dădu seama că Korkie rânjea.

— E în regulă, mătuşă, spuse băiatul. E de partea noastră acum.

Bo-Katan veni să stea lângă băiat şi Ducesă, cu ochii căutând duşmani prin blocul de celule. Pentru moment, erau singuri. Bo-Katan privi la Ducesă, pierdută pentru o clipă în lunga istorie care îi lega. Îşi petrecuse ani de zile lucrând pentru a asigura căderea lui Satine. Acum, îşi risca viața pentru a o scoate din închisoare.

Galaxia, gândi Bo-Katan, *e mai ciudată decât şi-ar fi putut imagina cineva.*

Şi totuşi, iată-i aici. Şi într-o galaxie imprevizibilă, te întorceai la înțelepciunea celor care veniseră înaintea ta.

— Duşmanul duşmanului meu este prietenul meu, spuse Bo-Katan.

Satine îşi petrecuse viața respingând astfel de vorbe simple, îndemnându-i pe Mandalorieni să privească dincolo de filozofia care crescuse din țeava unei arme. Dar acum aprobă din cap în fața lui Bo-Katan.

— Pot fi de acord cu asta, spuse ea. Haide, să mergem.

* * *

Trioul improbabil – un cadet adolescent, un războinic din *Garda Morții* şi o fostă Ducesă pacifistă – ieşi pe platforma de aterizare care deservea închisoarea. Două dintre *Bufnițele Nopții* ale lui Bo-Katan îi aşteptau, precum şi trei dintre colegii lui Korkie de la academie – Amis, Soniee şi Lagos. Un speeder plutea pe platformă, gata să primească pasagerii, cu alte speedere mai mici aşteptând în apropiere.

Privindu-i pe cei patru adolescenți, Satine simți că o strânge ceva de inimă. Ar fi trebuit să fie la academie, pregătindu-se pentru absolvire şi pentru slujbe, creând un Mandalore mai bun. În schimb, îşi riscau viețile pentru o evadare din închisoare, într-un oraş devastat de lupte. Îndepărtă gândul. Lucruri mult mai rele îi aşteptau pe copiii de pe Mandalore sub conducerea lui Darth Maul.

Şi în plus, îşi aminti cu un zâmbet, aceşti patru cadeți o mai scoseseră o dată din închisoare. Cu doi ani în urmă, ei fuseseră cei care dejucaseră planurile lui Almec de a prelua puterea şi de a-i înscena fapte de corupție.

Poate că acela era un semn bun pentru planeta lor.

— Totul este în regulă, spuse Amis. Haideți!

Bineînțeles, gândi Satine, *ultima dată cadeții avuseseră un Jedi care să-i ajute. Fără Ahsoka Tano, ucenica lui Anakin Skywalker, poate că lucrurile nu vor merge la fel de bine. Apropo de Jedi…*

— Trebuie să luăm legătura cu Consiliul Jedi, spuse Satine. Korkie, dă-mi comunicatorul tău.

— Nu va fi de niciun folos dacă nu te ducem în afara oraşului, o avertiză Korkie. Toate celelalte frecvențe sunt blocate.

Satine se încruntă. Sperase ca Maul şi Almec să fi fost prea ocupați ca să oprească comunicațiile, dar nu avusese noroc.

— Vă asumați cu toții un risc teribil ajutându-mă, spuse Satine.

Korkie zâmbi.

— Am mai făcut asta deja, nu-i aşa, mătuşă? spuse el.

Bo-Katan clătină din cap, făcându-i semn lui Satine să urce în speederul din faţă. Măcar o trimiseseră la închisoare într-una dintre ţinutele ei rezonabile, în loc de o rochie de ceremonie ridicolă, plină de bijuterii.

— Să mergem, spuse Bo-Katan cu asprime.

Korkie îi înmână lui Satine comunicatorul său şi i se alătură în speederul din frunte, în timp ce colegii săi cadeţi îşi găsiră locuri în celelalte speedere. În timp ce porneau motoarele, Satine auzi şuieratul propulsoarelor şi îşi ridică privirea pentru a vedea comandouri în armuri roşii şi negre venind spre ei, cu focul ieşind din propulsoare. Bo-Katan îi auzi şi ea venind şi le făcu semn războinicilor ei să decoleze.

Speederele zburară printre zgârie-norii din Sundari. Războinicii lui Bo-Katan îi urmară, cu propulsoarele în flăcări. Pasarelele şi turnurile blocurilor oraşului Sundari erau o ceaţă în timp ce treceau în viteză, îndreptându-se spre platformele de aterizare care se întindeau ca nişte degete din perimetrul domului Sundari. Comandourile loiale lui Maul erau în spatele lor, ca nişte rachetele umane străbătând oraşul. Propulsoarele lor ardeau ca nişte torţe. Satine îşi simţi stomacul protestând când speederul trecu de un colţ cu o viteză periculoasă.

Ploiectilele laser trecură pe lângă speeder în timp ce soldaţii lui Maul deschideau focul, încercând să le taie calea înainte să ajungă la platformele de aterizare. Satine tresări şi le ceru piloţilor de speedere să accelereze. Laserele scânteiau în jurul lor, strălucirea lor lăsându-i pete pe vedere.

În spatele fostei Ducese, Bo-Katan încerca să calculeze distanţa rămasă până la platforma de aterizare, punând-o în balanţă cu viteza şi îndemânarea soldaţilor care îi urmăreau. Nu-i plăcea ceea ce îi spuneau acele calcule.

Bo-Katan făcu un gest urgent către cei doi războinici ai ei.

— Scăpaţi de ei! strigă ea. Trebuie să o salvăm pe Ducesă!

Cei doi războinici ţâşniră în sus şi îşi arcuiră spatele, lansându-se înapoi într-o buclă ordonată pentru a intercepta soldaţii care se apropiau, pe care îi atacară în aer. Blocaţi într-o îmbrăţişare mortală, cei patru Mandalorieni se rotiră pe cer, lovindu-se unii pe alţii. Unul dintre soldaţii lui Maul încă îi urmărea. Bo-Katan lansă un cablu, prinzându-l cu lasoul. Ţinând bine de frânghie, îl învârti pe soldat într-un arc care se termină cu un impact teribil în una dintre clădiri. Pentru o clipă, Bo-Katan se întrebă ce fost camarad de-al ei fusese, apoi îşi alungă gândul din minte. Nu era o zi în care să fie sentimentală în legătură cu soarta trădătorilor.

Aproape ajunseseră la platforma de aterizare. Bo-Katan începu să se relaxeze, dar deveni rigidă când auzi vuietul mai multor propulsoare în spatele ei.

Încă şase dintre soldaţii lui Maul se alăturaseră urmăririi.

Speederele ajunseră la platforma de aterizare, iar Bo-Katan şi războinicii ei aterizară în spatele lor, îndemnându-i pe Satine şi pe cadeţi să se adăpostească în timp ce se întorceau să tragă în urmăritorii lor aeropurtaţi.

Satine îşi porni comunicatorul.

— Transmisia este încă blocată, îi spuse ea lui Korkie, cu vocea încordată de frustrare.

Fulgerele laser cântau prin aer în timp ce cele două echipe de războinici se împuşcau reciproc. Satine sări în picioare, fără să ţină cont de pericol. Korkie alergă chiar în spatele ei, trăgând în soldaţii lui Maul pentru a o acoperi pe mătuşa sa.

Bo-Katan privi cu uimire cum fosta Ducesă alerga pe platformă, încercând să

găsească un loc unde să aibă semnal.

În cele din urmă, comunicatorul indică faptul că se conectase la emițătoarele HoloNet de pe orbita de deasupra lui Mandalore.

— Acesta este un mesaj pentru Obi-Wan Kenobi, spuse Satine pe un ton urgent, ridicându-şi vocea pentru a se face auzită peste pocnetul focurilor de armă. Am pierdut Mandalore. Oamenii mei au fost masacrați…

Un soldat îl trânti pe Korkie la pământ. Satine îşi ridică privirea şi văzu mai mulți loialişti de-ai lui Maul aterizând în jurul ei. Bătălia fusese pierdută.

— Obi-Wan, spuse Satine în comunicator, am nevoie de ajutorul tău.

Soldații lui Maul o înconjurară. Satine îşi ridică bărbia, cu ochii strălucind de sfidare, în timp ce se îndreptau spre ea.

Capitolul 24

Pe Coruscant, Obi-Wan Kenobi intră în sala de război a Templului Jedi, unde îl aşteptau Yoda şi Ki-Adi-Mundi.

— M-aţi chemat, Maeştri? întrebă el politicos.

Privirea de pe feţele lor îi spuseră că nu-i va plăcea vestea.

Ki-Adi-Mundi întinse mâna spre comenzile proiectorului, apoi se dădu înapoi când începu să fie redat mesajul. Apăru o hologramă şi un portret tridimensional al Ducesei Satine se materializă în faţa lui. Părea hotărâtă, aşa cum arăta întotdeauna. Dar părea, de asemenea, epuizată şi profund îngrijorată, iar Obi-Wan ştiu că ceva nu era în regulă.

Acesta este un mesaj pentru Obi-Wan Kenobi, spuse Satine. *Am pierdut Mandalore. Oamenii mei au fost masacraţi, iar Almec este acum Prim-Ministru. Nu pot explica totul acum, dar Almec are sprijinul familiilor criminale. Obi-Wan, am nevoie de ajutorul tău…*

Soldaţii Mandaloriene în armuri roşii cu negru păşiră în faţa lui Satine şi o clipă mai târziu holograma se întrerupse. Obi-Wan privi în întunericul din sala de război, sperând că mesajul ar putea cumva să se reia, că imaginea prevestitoare nu va fi sfârşitul comunicării.

— Despre asta, ce părere ai, Maestre Kenobi? întrebă Yoda.

Obi-Wan privi holoproiectorul dezactivat. Când fusese Padawan, Mandalore fusese cuprinsă de lupte nesfârşite între liderii clanurilor sale. Tatăl lui Satine, cel mai mare războinic al Clanului Kryze, îşi trimisese fiica pe Coruscant pentru a se antrena în arta conducerii statului şi în diplomaţie. După ce murise, Satine fusese cea mai mare speranţă a clanului ei. Consiliul Jedi le ordonase lui Obi-Wan şi Maestrului său, Qui-Gon Jinn, să o ducă înapoi pe Mandalore şi să o ţină în siguranţă. Asta se dovedi a fi dificil. Cei trei petrecuseră luni întregi pe fugă, cei doi Jedi protejând-o pe Satine de duşmanii aparent nesfârşiţi. După ce pericolul trecuse, Qui-Gon şi Obi-Wan rămăseseră să monitorizeze situaţia, urmărind cum tânăra şi carismatica Ducesă îi aduna pe războinicii obosiţi la cauza *Noului Mandalorian*.

Spre amuzamentul lui Qui-Gon, Satine şi Obi-Wan se certaseră în legătură cu aproape orice. De asemenea, se îndrăgostiseră profund, în ciuda jurămintelor de a evita acest lucru – sau poate din cauza lor. Când Satine fu din nou în siguranţă, Obi-Wan sperase îi va cere să rămână cu ea şi se temuse că ar fi putut să o facă. Ataşamentele emoţionale erau interzise pentru Jedi, ca să nu mai vorbim despre căsătoria cu o nobilă Mandaloriană. Ar fi fost expulzat din Ordinul Jedi – şi asta era o soartă pe care ar fi fost dispus să o accepte.

Dar Satine nu-l întrebase. Obi-Wan îşi continuase antrenamentul Jedi şi îşi îndesase gândul la Satine atât de adânc în memorie încât regretele veneau rar. În cea mai mare parte, era recunoscător pentru viaţa de serviciu care urmase.

În cea mai mare parte, dar nu în întregime.

Dintr-o dată, se simţi teribil de vinovat. Ea îl iubise şi el o abandonase.

Întâlni privirea cu ochi verzi a lui Yoda şi ştiu că nu-i va spune înţeleptului Mare Maestru Jedi nimic din toate astea. Yoda putea fi bun şi înţelegător, dar Obi-Wan se îndoia că înţelegea cu adevărat inima umană sau că îi accepta slăbiciunile.

Nu te axa pe fricile tale, gândi Obi-Wan. *Frica, gelozia, suferinţa... acestea*

deschid uşile către partea întunecată.

— Satine a fost în dezacord cu *Garda Morții* timp de ani de zile, spuse Obi-Wan, păstrându-şi vocea neutră. Şi, conform unui raport al Padawanei Tano, nu mai sunt de mult timp în alianță cu Separatiştii. Dacă a existat o preluare a puterii pe Mandalore, cel mai probabil a fost un act independent cauzat doar de *Garda Morții.*

Yoda aprobă din cap şi se uită la Ki-Adi-Mundi.

— Fără implicarea Separatiştilor, dacă aceasta este o chestiune internă a Mandalorienilor, mă tem că nu-i putem ajuta, spuse Jediul Cerean cu cap conic.

Obi-Wan văzu că problema era închisă în ceea ce-i privea – mii de lumi erau înghițite de război, iar Jedii erau necesari pe mai multe câmpuri de luptă decât ar fi putut vizita. Dar nu era atât de simplu – cel puțin nu pentru Obi-Wan.

— Nu putem să predăm Mandalore acestor familii criminale şi să o lăsăm pe Satine să devină o martiră, insistă Obi-Wan.

Cei doi Jedi mai în vârstă îl priviră cu răbdare.

— Mă tem că decizia ei de a păstra Mandalore neutră face ca situația să fie dificilă, spuse Ki-Adi-Mundi cu diplomație.

Ah, da, gândi Obi-Wan. *Politica, duşmanul acțiunii decisive*.

Din păcate, Ki-Adi-Mundi avea dreptate. Cu ajutorul lui Obi-Wan şi al lui Padme Amidala, Satine dejucase un complot obscur care ar fi trimis forțele de menținere a păcii ale Republicii pe Mandalore. Flota Republicii se retrăsese în ultimele ore de pregătire, lăsând necontestată neutralitatea acelei lumi. *Satine câştigase – iar Republica fusese profund stânjenită – şi din această cauză, de data asta nu va primi niciun ajutor*.

— Sentimentele îți înțeleg, Obi-Wan, spuse Yoda. Dar pentru a acționa, de sprijin din partea Senatului, nevoie vom avea.

Mă îndoiesc foarte mult că îmi înțelegi sentimentele, gândi Obi-Wan. Dădu la o parte gândul, închizându-l alături de multe alte lucruri pe care un Jedi nu avea voie să le spună şi nu trebuia să le simtă.

— Ştiți ce va decide Senatul, spuse Obi-Wan. Nu vor trimite ajutor într-un sistem neutru.

— În acest moment, nimic nu mai putem face, spuse Yoda.

Tu nu mai poți face nimic, Maestre Yoda, gândi Obi-Wan. *Dar eu am o idee*.

* * *

Obi-Wan îl găsi pe Anakin lângă nava sa de luptă din hangarul Jedi, vorbind entuziasmat cu R2-D2 şi cu o gaşcă de mecanici despre relația dintre cârmele eterice şi compensatoarele de accelerație. Obi-Wan aşteptă nerăbdător să se termine acea conversație de neînțeles.

Nu văzu semne că s-ar putea întâmpla, până când Anakin îl văzu pe fostul său Maestrul aşteptând. Ochii i se făcură mari când văzu că Obi-Wan purta armura confiscată de la vânătorul de recompense Rako Hardeen. Anakin se scuză, lăsându-l pe R2 să bipăie indignat la mecanici în legătură cu cine ştie ce problemă.

— Nu-ți înscenezi din nou propria moarte, nu-i aşa? întrebă Anakin.

Obi-Wan îi explică rapid situația.

— Iar Consiliul Jedi nu va face nimic, bineînțeles, spuse Anakin dezgustat.

— Nu e chiar aşa de simplu, spuse Obi-Wan cu reticență. Senatul…

— Senatul va face şi mai puțin, spuse Anakin. Dar noi nu suntem Senatul sau

Consiliul, nu-i aşa? Sunt gata când vei fi şi tu, Obi-Wan.

Obi-Wan simţi un val de recunoştinţă. Anakin era loial şi un bun prieten. Dar nu asta îşi dorea de la fostul său Padawan.

— Voi auzi destule de la Maestrul Yoda fără să te implici şi tu, spuse Obi-Wan. Hai să menţinem nivelul de agitaţie la un nivel *aproape enorm*, bine?

Anakin clătină din cap.

— Anakin, asta e povara mea de purtat, spuse Obi-Wan. Apreciez că vrei să mă ajuţi, dar trebuie să fac asta singur.

Anakin se uită la Obi-Wan, văzu că nu se va răzgândi şi aprobă nefericit.

— Mă întrebam dacă aş putea împrumuta vechiul tău cargobot, zise Obi-Wan.

— *Apusul*? întrebă Anakin. Sigur. Deşi ar trebui să ştii...

— Este capabilă să zboare prin hiperspaţiu? întrebă Obi-Wan.

— Motoarele au nevoie de reglare, iar ea se înclină mai mult decât mi-aş dori şi mai există o listă de alte mici probleme, spuse Anakin încruntat. Dacă ne acorzi mie şi lui R2 o oră...

— Atâta timp cât va zbura – şi va ateriza – este suficient, spuse Obi-Wan. Nu plănuiesc să fac Cursa Kessel sau să-mi încerc mâna cu cele cinci *Inele de Foc* de pe Fornax.

— Atunci este a ta, spuse Anakin, amuzat la ideea ca Obi-Wan să se afle în oricare dintre acele locuri.

Călătoria spaţială ideală pentru Obi-Wan era să o petreacă meditând până când pilotul droid i-ar fi spus că ajunseseră la destinaţie.

Obi-Wan zâmbi şi se întoarse să traverseze hangarul, cu casca lui Hardeen ţinută sub un braţ.

— Mulţumesc, Anakin, strigă el peste umăr. Îţi promit că ţi-o voi înapoia fără nicio zgârietură.

— Zgârieturile îi dau caracter, spuse Anakin. Nu-ţi face griji în privinţa asta, Obi-Wan. Du-te şi salvează-ţi prietena.

— Ţi-am spus, Anakin, nu e...

Obi-Wan îl văzu pe Anakin zâmbindu-i. Aprobă din cap şi îi zâmbi şi el.

— Fie ca Forţa să fie cu tine, spuse Anakin.

Capitolul 25

Doi dintre soldații lui Maul o conduseră pe Satine în camera Regală, cu Prim-Ministrul Almec mergând în fruntea procesiunii. Darth Maul stătea pe tronul care fusese cândva al lui Satine, iar ochii lui arzători păreau să îi găurească creierul. Îşi înfrână dezgustul la vederea acelui criminal amoral stând într-o sală în care se străduise atât de mult să promoveze cauza păcii.

— Complicii lui Satine au scăpat, inclusiv renegații din *Garda Morții*, dar îi vom găsi, spuse Almec. Ducesa se pare că a luat legătura cu justițiarii Jedi. Aşa cum am anticipat.

Satine se uită la Maul cu groază. Lordul Sith zâmbi cu o bucurie teribilă.

— Bine! spuse Maul. Te-ai descurcat bine.

— Cum rămâne cu lumea? întrebă Almec.

— Eşti Prim-Ministrul legitim, spuse Maul. Mandalore este o planetă suverană, iar tu îi vei menține neutralitatea.

Părea aproape rezonabil, mai ales când era spus cu vocea fină şi cultă a lui Maul. Dar Satine ştia că era modul lui de a ascunde un complot îngrozitor. Dacă Mandalore nu urma să facă parte din Confederația Sistemelor Independente a Contelui Dooku, poate că Maul intenționa să predea planeta aliaților săi criminali – pirații, contrabandiştii şi negustorii de sclavi care terorizaseră lumea din Sundari.

— Și cum rămâne cu Jediul? întrebă Almec.

— Suntem pregătiți pentru Kenobi, spuse Maul.

Oh, Obi-Wan, gândi Satine. *Ce am făcut?*

* * *

Nu era nimic în neregulă cu *Apusul*, decise Obi-Wan, care să nu poată fi reparat dacă dădeai unei armate de mecanici o duzină de droizi de reparații şi piesele pentru o navă complet nouă. Nava ponosită pierduse mai multe plăci de fuzelaj în atmosfera superioară a Coruscantului, porturile de descărcare statică erau murdare, navicomputerul insista că se afla la trei parseci de Devaron, iar consola pilotului era plină de lumini roşii de alertă. Dar cargobotul ajunse pe orbita lui Mandalore fără să se dezmembreze, iar Obi-Wan stabili un curs spre Sundari. Împinse nava prăpădită peste nisipul alb şi orbitor, încercând să o împiedice să se ridice în timp ce luminile de avertizare clipeau şi instrumentele defecte cereau atenție.

Luna Concordia răsări, ca o jumătate de cerc verde pe cerul luminos.

Apusul tresări în apropierea sa finală de Sundari, încercând să se învârtă, înainte ca Obi-Wan să convingă nava să plutească la joasă înălțime deasupra docurilor. Cargobotul se cutremură şi un zgomot puternic începu să se audă undeva sub punți. În timp ce începea să fumege, Obi-Wan o coborî pe ultimii câțiva metri. Fu mai mult o cădere controlată decât o aterizare, dar ajunseseră jos.

Obi-Wan convinse rampa să coboare singură şi apoi debarcă, privind Sundari prin lentilele blurate ale căştii lui Rako Hardeen. Un soldat Mandalorian se apropie, purtând o armură roşie cu negru. Bărbatul înclină curios capul spre cargobotul fumegând.

— Ai bine face să-ți verifici nava, spuse soldatul.

O bucată din navă căzu cu zgomot. În spatele căştii de protecție, Obi-Wan tresări.

— Oh, e nava prietenului meu, spuse Obi-Wan. Mi-a spus că e perfect în regulă. Îmi pare teribil de rău pentru asta.

— Ai permis de aterizare? întrebă soldatul, după ce decise că nu era iminentă nicio altă defecțiune.

Obi-Wan se pipăi în buzunarele salopetei sale.

— Um, cred că l-am lăsat în navă, spuse el. Vino cu mine şi ți-l dau.

Soldatul îl urmă pe Obi-Wan înapoi pe rampă. Urmară sunetele unei lupte scurte şi dure. Câteva minute mai târziu, o siluetă în armură Mandaloriană roşie cu negru coborî înapoi pe rampă, ajustându-şi casca.

De la distanță, Bo-Katan şi *Bufnițele Nopții* priviră cum Obi-Wan intra în oraşul ocupat Sundari.

Capitolul 26

Satine stătea din nou singură în celula ei, dorindu-şi să existe o modalitate de a-şi trimite gândurile peste stele, pentru a-l avertiza pe Obi-Wan că intră într-o capcană.

Uşa celulei ei zăngăni, apoi se deschise. Un soldat stătea acolo, în armură roşie şi neagră.

— Ai venit să îndeplineşti alte ordine ale stăpânului tău? întrebă Satine, cu o voce plină de dispreț.

Soldatul făcu un pas mai aproape.

— Eu îmi urmez propriile ordine, spuse el, filtrul căştii făcând vocea aspră – dar şi oarecum familiară.

Apoi, soldatul se întinse şi îşi scoase casca.

— Obi-Wan! oftă Satine.

Înainte ca Jediul să se poată mişca, Satine îl luă în brațe. Obi-Wan zâmbi. Apoi Satine se uită la el, bucuria ei inițială dispărând şi lăsând-o să arate îngrijorată şi speriată.

— Eşti singur? întrebă ea,

— Da, spuse Obi-Wan. Consiliul Jedi şi Senatul Galactic nu ne vor fi de niciun ajutor aici.

O conduse prin blocul de celule spre lifturi, asigurându-se că nu sunt urmăriți.

— Sper că ai un plan de evadare, atunci? întrebă Satine.

— Ca întotdeauna, draga mea, spuse Obi-Wan, punându-şi casca la locul ei.

Uşile liftului se deschiseră, dezvăluind pe unul dintre soldații lui Maul. Obi-Wan o împinse pe Satine înăuntru într-o tăcere aspră. Soldatul le aruncă o privire de ansamblu în timp ce liftul începea să coboare.

— Nu există nicio înregistrare a unui transfer din închisoare, spuse el.

— Ordinele au venit de sus, explică Obi-Wan.

Aparent mulțumit, soldatul se uită în altă parte. Umerii lui Satine se lăsară în jos, uşurați. Apoi, bărbatul se întoarse spre Obi-Wan.

— Care este codul de autorizare? întrebă el.

Obi-Wan îşi ridică pumnul cu viteza unui Jedi. Soldatul deveni inconştient înainte ca trupul său să atingă podeaua.

Întotdeauna violență, gândi Satine, dar nu spuse nimic.

Uşile se deschiseră, iar Satine şi Obi-Wan traversară în fugă platforma de aterizare până la motocicleta speeder a lui Obi-Wan care îi aştepta. Un alt soldat alergă după ei, strigându-le să se oprească.

— E Ducesa! spuse el în comunicator. Scapă!

Motocicleta speeder deveni un punct minuscul în mijlocul traficului din Sundari înainte ca soldatul să-şi poată scoate blasterul.

Obi-Wan traversă oraşul în viteză, trecând pe lângă speedere şi vehicule de livrări de marfă şi şoferi de swoopuri speriați, în timp ce Satine se lipise de spatele lui. Acum auzea sunetul focurilor de armă şi vuietul propulsoarelor pe deasupra vântului care îi şuiera pe lângă urechi. Intră şi ieşi de pe benzile de circulație ale capitalei, având încredere în Forță pentru a-l feri de pericol şi întrebându-se dacă această încredere va fi suficientă. Soldații clone ai Republicii jurau că nu auzeai

niciodată fulgerul de blaster care te omora. Lui Obi-Wan nu îi era clar cum puteau fi siguri de asta, din moment ce nimeni care ştia cu siguranță nu mai putea împărtăşi informația. Dar era reticent să afle pe pielea sa.

Trecură prin tunelul care făcea legătura între docuri şi restul oraşului şi se opriră brusc, sărind de pe speeder în timp ce salvele de blaster şuierau pe lângă ei. În fața lor se afla *Apusul*, care aştepta cu rampa coborâtă. Obi-Wan o grăbi pe Satine să urce pe rampă şi se aruncă în scaunul pilotului, acționând tunurile laser ale cargobotului şi sperând că nu vor decide că acesta era un moment bun pentru a se defecta.

Funcționară, iar salvele de tun forțară soldații să se împrăştie. *Apusul* decolă încet, focurile de blaster lovind armura ventrală şi aripile.

— Chestia asta o să zboare? întrebă Satine cu îndoială.

— Bineînțeles că va zbura! răspunse Obi-Wan, adăugând o rugăciune tăcută pentru ca nava ponosită să nu-i demonstreze că se înşală.

Doi soldați îşi plecară capetele şi se aplecară, îndreptând rachetele de pe propulsoare direct spre navă. Obi-Wan păli şi încercă să obțină mai multă putere de ridicare de la cargobot. Blasterele nu erau o amenințare pentru navă, dar rachetele puteau provoca pagube substanțiale.

Auzi rachetele fluierând prin aer, apoi nava se cutremură. Scânteile zburară din consolele cabinei de pilotaj şi electricitatea începu să circule pe instrumente. Alarmele sunară şi cargoul începu să se învârtă.

— Ține-te bine, o avertiză Obi-Wan pe Satine.

Încercă să readucă *Apusul* pe o traiectorie corectă, dar constată că direcția era complet insensibilă. Era o bucată de metal, care nu răspundea la nicio comandă în afară de cele ale fizicii. Nasul navei coborî şi platforma de aterizare păru să se rotească nebuneşte sub ei.

— Să plecăm de aici! strigă Obi-Wan, împingând-o pe Satine în fața lui.

Năvăliră pe coridorul care făcea legătura între cabina de pilotaj şi cala de marfă din spate, cu nava învârtindu-se în jurul lor. Satine se împiedică şi Obi-Wan abia reuşi să o prindă şi să o oprească să nu fie aruncată prin partea din spate, deschisă, a cargobotului. Fumul gros se scurgea acum din fiecare conductă şi cusătură a fuzelajului. Obi-Wan îşi puse brațul în jurul lui Satine şi sări prin partea din spate navei. Nu avu timp să apeleze la Forță pentru a amortiza căderea, iar impactul cu platforma de aterizare îi scoase aerul din plămâni. Nava se izbi de puntea din apropiere şi se răsturnă peste partea laterală a platformei cu un scrâşnet de metal. O clipă mai târziu, auzi bubuitura unei explozii sub ei.

Obi-Wan încercă să se ridice. Trebuia să vadă dacă Satine fusese grav rănită. Dar nu putu. Vederea îi era încețoşată, iar corpul refuza să se supună. Se strădui să se concentreze asupra a două siluete care veneau pe platformă spre ei.

— Nu, murmură el. Nu se poate.

Dar aşa era. Darth Maul şi Savage Opress fuseseră în spatele căderii lui Satine.

Obi-Wan se deschise către Forță, lăsând-o să curgă prin el şi apelând la ea pentru putere. Se ridică nesigur în picioare, încă amețit, şi îşi aprinse sabia. Satine era întinsă pe platformă, în apropiere. Nu avu timp să verifice dacă era în regulă.

Obi-Wan se împletici spre cei doi frați, cu sabia ținută nesigur în fața lui, ca un om cu un baston. Maul întinse mâna şi Obi-Wan înlemni, picioarele lovind inutil în timp ce Maul îl ținea în aer. Încercă să rupă strânsoarea de Forță a lui Maul, dar nu avu puterea necesară. Savage ridică trupul moale al lui Satine şi o aruncă pe fosta

Ducesă inconştientă peste umărul său lat. Maul îl privi dispreţuitor pe Obi-Wan, apoi îl aruncă pe Jedi înapoi pe platformă. Obi-Wan ateriză grămadă la picioarele soldaţilor Lordului Sith.

— Ne întâlnim din nou, Kenobi, rânji Maul. Bine ai venit pe lumea mea. Duceţi-i înapoi la palat.

Soldaţii îl târâră pe Jediul neajutorat în urma lor. Obi-Wan încercă să se opună, dar vederea îi deveni din nou înceţoşată, iar în urechi auzi doar un vuiet. Se lovise la cap şi acum totul deveni negru.

* * *

Până când Obi-Wan reuşi să gândească şi să se mişte din nou, soldaţii lui Maul îi puseseră cătuşe şi îl duseseră în camera Regală a palatului, unde Savage o păzea pe Satine. Almec stătea într-o parte, cu un aer precaut, în timp ce Maul se plimba prin faţa lui Obi-Wan, cu picioarele sale mecanice care vâjâiau şi scânceau.

— Defectul ăsta nobil este o slăbiciune împărtăşită de tine şi de Ducesă, spuse Maul.

Îşi ridică mâna, iar Obi-Wan aşteptă ca degetele invizibile ale părţii întunecate să se închidă în jurul gâtului său. Dar nu se întâmplă nimic.

Satine începu să icnească şi îşi ridică mâinile la gât, cu ochii înnebuniţi.

Obi-Wan se uită fix la Maul, cu faţa palidă, iar Sithul zâmbi.

— Ar fi trebuit să alegi partea întunecată, Maestre Jedi, spuse el.

Satine trase aer în piept, iar ochii lui Obi-Wan îi găsiră pe ai ei.

— Obi-Wan…, reuşi ea să spună, luptându-se cu efortul.

Maul îşi transformă degetele întinse într-o gheară şi Obi-Wan văzu că Satine se străduia să i se opună.

— Emoţiile te trădează, spuse Maul. Frica ta… şi da, furia ta. Lasă-ţi furia să-ţi adâncească ura.

— Nu-l asculta, Obi-Wan, spuse Satine între două gâfâieli.

— Linişte, mârâi Savage la ea.

— Mă poţi ucide, dar nu mă vei distruge niciodată, îi spuse Obi-Wan lui Maul. E nevoie de putere pentru a rezista părţii întunecate. Doar cei slabi o îmbrăţişează.

— Este mai puternică decât crezi, răspunse Maul, refuzând să se lase momit.

— Iar cei care i se opun sunt mai puternici decât vei fi tu vreodată, spuse Obi-Wan.

Îşi ridică bărbia şi se uită fix la Maul.

— Ştiu de unde vii, spuse Obi-Wan. Am fost în satul tău. Ştiu că decizia de a te alătura părţii întunecate nu a fost a ta. *Surorile Nopţii* au luat-o pentru tine.

Savage îşi întoarse atenţia de la Satine la Stăpânul său. Maul se întoarse spre Obi-Wan, cu furie în ochii lui arzători.

— Linişte! lătră Maul.

Satine se luptă pentru aer.

— Crezi că mă cunoşti? întrebă Maul. Eu am fost cel care a stat ani de zile gândindu-se numai la tine, numai la acest moment. Iar acum, instrumentul perfect pentru răzbunarea mea este în faţa noastră.

Mâna lui întinsă era acum un pumn, iar Satine era frenetică, neajutorată.

— Poate că nu te voi ucide, spuse Maul. Dar te voi face să-mi împărtăşeşti durerea, Kenobi.

Soldații îl forțară pe Obi-Wan să îngenuncheze, iar Maul aprinse *Sabia Întunecată*. Îl privi pe Obi-Wan pentru o clipă, apoi se întoarse şi merse încet spre Satine. Lama *Sabiei Întunecate* gemu cu nerăbdare în mâna lui.

Satine îl văzu pe Maul venind. Privirea ei trecu pe lângă el, fixându-şi ochii pe Obi-Wan în timp ce Maul ridica *Sabia Întunecată* şi i-o înfigea în corp.

Soldații îl eliberară pe Obi-Wan în timp ce Maul se dădea înapoi şi Satine se prăbuşea pe podeaua strălucitoare şi lustruită. Obi-Wan se repezi lângă Ducesă, legănându-i capul în brațe. Ea se întinse ezitantă şi îi mângâie barba.

— Satine, reuşi el să spună, cu vocea frântă.

— Ține minte, dragul meu Obi-Wan, spuse ea încet, cu ochii deja umbriți. Orice s-ar întâmpla, nu renunța la ceea ce crezi. Eu n-am făcut-o niciodată.

Obi-Wan reuşi să aprobe din cap.

Savage se uită la Maul, care îi privea pe Maestrul Jedi şi pe Ducesa moartă.

— Îl omorâm, frate? întrebă Savage.

— Nu, spuse Maul. Închide-l jos. Lasă-l să se înece în mizeria lui.

Capitolul 27

Mas Amedda sosi la întâlnirea de după-amiază cu Cancelarul Palpatine şi îl găsi pe liderul Republicii privind pe fereastra biroului său, ronțăindu-şi buza inferioară în timp ce speederele, navetele şi vehiculele militare treceau pe lângă zgârie-norii impunători ai Coruscantului.

— Stăpâne? întrebă Vicecancelarul Chagrian, pielea sa albastră întunecându-se de îngrijorare.

— Există o tulburare în Forță, spuse Palpatine. Pregătiți-mi nava.

Amedda păstra multe dintre secretele lui Palpatine de ani de zile şi îi cunoştea stările de spirit mai bine decât oricine altcineva de pe planeta capitală a Republicii. Indiferent ce-l preocupa pe Cancelarul Suprem, era urgent; şi pentru o ființă care gândea adesea în termeni de decenii sau chiar secole, puține lucruri erau considerate urgente.

Amedda se grăbi să iasă din birou, activându-şi deja comunicatorul.

* * *

O echipă de soldați îl conduse pe Obi-Wan încătuşat în blocul de celule al palatului Regal, întunecat şi sumbru, acum că se lăsase noaptea.

Dintr-o dată, o siluetă subțire în armură Mandaloriană îşi făcu apariția de nicăieri, lovindu-l cu piciorul în față pe soldatul din frunte şi dându-i casca pe spate.

— Sunt rebelii! strigă bărbatul, în timp ce războinicii cu armuri de oțel îi înghesuiau pe loialiştii lui Maul.

În câteva secunde, gărzile zăceau nemişcate pe podea. Obi-Wan privi surprins în jur, în timp ce femeia care condusese atacul îi desfăcu legăturile.

— Îmi pare rău, nu cred că ne-am mai întâlnit, spuse Obi-Wan. Tu eşti?

— Bo-Katan, zise femeia cu asprime. Am venit să te salvez. Asta e tot ce trebuie să ştii.

Îi înmână sabia de lumină.

— Mie îmi sună bine, spuse Obi-Wan, punând arma la locul ei normal de la centură.

Unul dintre războinici îi întinse un propulsor Mandalorian.

— Ai mai folosit vreodată aşa ceva? întrebă Bo-Katan.

— Nu, spuse Obi-Wan. Dar, în acest caz, voi învăța repede.

Ea îl privi sceptică, apoi aprobă din cap.

— Să mergem, spuse Bo-Katan.

* * *

Nava nemarcată ateriză pe platforma palatului Regal, rezervată conducătorilor lui Mandalore şi celor mai importanți consilieri ai acestora. Rampa se lăsă în jos şi coborî o siluetă în robe întunecate şi cu glugă. Soldații care se grăbiseră să îl intercepteze îşi duseră mâinile la gât, gâfâind, iar silueta cu mantie trecu pe lângă ei, cu privirea fixată drept înainte.

* * *

Ridicându-se de la palat alături de Bo-Katan şi de soldaţii ei, Obi-Wan fu pentru scurt timp îngrijorat că nu-şi va putea controla propulsorul Mandalorian. Ar fi fost ridicol să evadeze din închisoare doar pentru a zbura imediat în direcţia greşită şi să se izbească de peretele unei clădiri. Din fericire, reuşi să se descurce destul de repede. Şmecheria era să-ţi înclini uşor corpul în direcţia în care voiai să mergi şi să-ţi menţii braţele şi picioarele în acelaşi plan, astfel încât să nu creeze rezistenţă la aer şi să te trimită să te prăbuşeşti sau să te învârţi prin aer. În circumstanţe foarte diferite, ar fi putut fi chiar distractiv.

Dar îndemânarea lui Obi-Wan nu era nimic în comparaţie cu ceea ce puteau face Bo-Katan şi războinicii ei. Erau adevăraţi acrobaţi, capabili să facă întoarceri în aer în timp ce trăgeau spre soldaţii care îi urmăreau, cu o înţelegere perfectă a trupurilor lor, a propulsoarelor şi a ceea ce însemna cea mai mică mişcare sau schimbare de poziţie. Era uimitor că strămoşii lui Jedi luptaseră cu planete întregi pline de Mandalorieni cu astfel de arme şi pregătire. Nu le invidia misiunea.

Bo-Katan şi soldaţii ei se feriră de o puzderie de proiectile blaster de la un nou grup de soldaţi ai lui Maul care se alăturară urmăririi, apoi intrară în tunelul de transport care ducea la docuri, trecând în viteză pe lângă un cărăuş condus de un Rodian îngrozit. Ieşiră din el pentru a găsi o bătălie crâncenă între luptătorii lui Bo-Katan şi loialiştii lui Maul. Bo-Katan analiză numărul de soldaţi pe care îi trimisese Maul după ei şi clătină din cap mirată.

— Maul chiar te vrea mort, spuse ea.

— Nici n-ai idee, răspunse Obi-Wan.

* * *

Sentimentul începu ca o agitaţie slabă în Forţă, ca cea mai mică ondulaţie a ceva care se mişca încet prin adâncuri, departe, dar apropiindu-se din ce în ce mai mult. Se intensifică, până când se simţi ca şi cum Forţa însăşi se agita ca marea în bătaia unei furtuni uriaşe.

— Simt o prezenţă, îl avertiză Maul pe Savage. O prezenţă pe care nu am mai simţit-o de când…

Şi atunci Maul ştiu.

— Stăpânul, spuse el, aplecându-se în faţă pe tron.

Soldaţii care păzeau camera Regală îşi duseră mâinile spre gât. În timp ce Maul privea, o forţă nevăzută îi ridică în aer, apoi îi trânti pe podea, unde rămaseră nemişcaţi în armura lor roşie cu negru.

Uşile se deschiseră, apoi se închiseră în spatele unei siluete în robe întunecate. O glugă adâncă îi ascundea cea mai mare parte a feţei, lăsând la vedere doar o bărbie palidă şi o gură cu colţurile căzute. Pentru cei mai mulţi ochi, bărbatul în acele robe simple din pânză aspră nu era remarcabil, doar o altă fiinţă care îşi croia drum prin univers. Dar pentru cei care puteau simţi Forţa, era orice altceva în afară de obişnuit. Pentru ei, era un soare întunecat care strălucea cu o putere care era în acelaşi timp hipnotizantă şi terifiantă de privit.

Darth Sidious, Lordul Întunecat Sith, venise pe Mandalore.

Savage se uită uimit la noul sosit, transpus de privelişte. Maul simţi că sare de pe tron, cu picioarele sale mecanice coborând treptele şi îndreptându-se spre vechiul

său Stăpân. Mişcarea fu aproape automată, involuntară. Primele amintiri ale lui Maul erau legate de acea siluetă cu glugă – testele sale, învățăturile sale, dar şi chinurile sale. Fusese tatăl lui Maul, protectorul şi torționarul său. Fusese *totul*.

Maul se opri în fața lui Sidious şi îngenunche, plecându-şi capul.

— Stăpâne, spuse el simplu.

Sidious se opri. Pentru o clipă, totul fu tăcut.

— Sunt foarte impresionat să văd că ai supraviețuit rănilor tale, spuse el, cu o voce la fel de aspră şi dură cum îşi amintea Maul.

— M-am folosit de antrenamentul tău, Stăpâne, spuse Maul. Şi am construit toate astea în speranța că mă voi întoarce lângă tine.

Sidious îşi ridică uşor capul, iar Maul îi văzu ochii galbeni sub glugă. Erau la fel de reci ca spațiul.

— Ce păcat că încerci să mă păcăleşti, spuse Sidious.

— Stăpâne? întrebă Maul.

— Ai devenit un rival, declară Sidious.

Îşi ridică brațele şi atât Maul, cât şi Savage, zburară prin aer, izbindu-se de pereții cu modele elegante ai camerei Regale şi prăbuşindu-se pe podea. Maul sări în picioare şi îşi aprinse sabia, iar Savage făcu acelaşi lucru. Cei doi Zabraki priviră cu ochi răi silueta cu glugă.

Sidious scoase o pereche de săbii cu aspect elegant din adâncurile robei sale şi le aprinse. Lamele îi colorară fața palidă într-un roşu infernal.

Maul şi Savage nu pierdură timpul căutând o poziție avantajoasă. Pur şi simplu atacară, cu lame zumzăind, încercând să-l copleşească pe Sidious cu ferocitatea animalică a atacului lor. Sidious le pară săbiile cu ale lui, armele urlând şi trosnind acolo unde se atingeau. Maul văzu că Savage era uimit de puterea uriaşă a omului aparent fragil. Se uită fix la fața Stăpânului său. Văzu tensiunea cu care Sidious îşi chema Forța pentru a-i ține pe frați la distanță. Dar mai era şi altceva acolo – o plăcere teribilă. Sidious începu să rânjească.

* * *

La docuri, totul era haos. Mandalorienii loiali lui Bo-Katan trăgeau cu blasterele spre foştii lor camarazi în armuri roşii cu negru, sau încercau să-i incinereze cu aruncătoarele de flăcări, sau se luptau cu ei, cu cuțitele strânse în pumni. Focurile de laser vuiau şi oamenii țipau.

O navă de atac Mandaloriană se aşeză pe platformă. Rampa coborî şi mai mulți soldați de-ai lui Maul ieşiră în fugă pentru a se alătura luptei.

Lui Bo-Katan nu-i plăcuseră şansele când ajunseseră prima dată la docuri, iar acum îi plăceau şi mai puțin. Îşi închipuise că ar putea să moară în timpul unui schimb de focuri – orice războinic ştia că asta era o posibilitate. Îşi imaginase chiar că ar putea fi un sacrificiu necesar, prețul pentru a-i vedea pe Noii Mandalorieni răsturnați şi tradițiile poporului ei restaurate. Dar nu îşi imaginase niciodată că cei care vor încerca să o ucidă vor fi alți membri ai *Gărzii Morții* – bărbați şi femei cu care se antrenase şi alături de care luptase.

E un mod prostesc şi inutil de a muri, gândi Bo-Katan, dar părea din ce în ce mai probabil că aceasta urma să fie soarta ei – şi curând după aceea, Mandalore va fi condusă de un Sith renegat, un *Mand'alor* fals care va folosi *Garda Morții* ca pe nişte executanți în imperiul său – al crimei şi dezonoarei – în continuă expansiune. Nu la

asta visase Pre Vizsla, şi nu era nici ceea ce spere ea atunci când luptase pentru el.

Există o altă cale, îşi dădu seama Bo-Katan – una care s-ar putea să nu-i salveze viața, dar care i-ar putea refuza victoria lui Maul. Ar fi fost de neconceput chiar şi cu o zi în urmă, dar acum, era cumva singura cale.

Îşi activă comunicatorul şi lansă o comandă scurtă şi tăioasă.

Când Bo-Katan auzi vuietul motoarelor transportorului de clasă *Kow'rk* coborând deasupra lor, prinse privirea lui Obi-Wan care stătea în picioare, deviind proiectilele blaster cu lama albastră a sabiei sale. Făcu un gest către navă în timp ce pilotul acesteia o aducea pe platforma de aterizare. Obi-Wan aprobă din cap şi îşi ridică sabia. Cei doi alergară spre rampă, cu proiectilele blaster sfârâind în jurul lor.

Obi-Wan era la jumătatea rampei când îşi dădu seama că femeia Mandaloriană nu-l urmase.

— Întoarce-te la Republica ta şi spune-le ce s-a întâmplat, strigă Bo-Katan.

Obi-Wan înclină capul spre ea, surprins.

— Asta ar duce probabil la o invazie a Republicii pe Mandalore, spuse el.

— Da... şi Maul va muri, spuse Bo-Katan. Dar Mandalore va supravieţui. Noi supravieţuim întotdeauna. Acum, pleacă!

Bo-Katan alergă înapoi în luptă, cu blasterele scuipând foc, fără să privească înapoi.

* * *

Duelul dintre Sidious, Maul şi Savage se mutase, ca un balet mortal, din sala tronului pe treptele palatului. Săbiile lui Sidious se roteau rapid şi elegant, respingând loviturile furioase pe care Maul şi Savage le plouau asupra lui în timp ce cei trei Sith săreau şi se învârteau.

Maul luptase de multe ori cu Maestrul său, începând de când era puţin mai mult decât un copil şi continuând pe parcursul uceniciei sale. Corpul său purta nenumărate cicatrici de pe urma acelor dueluri – lecţii despre pericolul de a fi prea lent sau prea rapid, prea slab sau prea distrat. În timpul uceniciei lui, Maul ştiuse întotdeauna că Sidious era dispus să-l ucidă. Sithul nu supravieţuise secolelor de exil fiind sentimentali, iar un elev care nu putea să ţină piept Maestrului său într-un simplu exerciţiu de antrenament era mai rău decât inutil – era o risipă de resurse valoroase care puteau fi folosite mai bine în altă parte. Dar Maul nu-şi înfruntase niciodată Maestrul atunci când acesta *chiar încerca* să-l ucidă. Devenise mai puternic faţă de ultima dată când fusese în prezenţa lui Sidious, înainte ca invazia Neimoidiană de pe Naboo să se dovedească dezastruoasă, iar Obi-Wan să-l învingă în nucleul de putere Theed. Pustnicia lui pe Lotho Minor, lecţiile de pe Umbara, restaurarea lui de către Mama Talzin şi antrenamentul lui Savage îl întăriseră, făcându-l un vas mai demn de a fi umplut cu puterea părţii întunecate.

Dar, aşa puternic cum devenise, Maul se trezi că îl admira pe Sidious. Lordul Sith era uimitor de rapid şi eficient, iar Forţa curgea prin el fără efort. Săbiile sale înjunghiau şi tăiau prin cea mai mică gaură din garda unui adversar, mişcările sale nu-l duceau niciodată cu un milimetru în afara poziţiei, iar el putea simţi fiecare atac al lui Maul sau Savage înainte ca aceştia să îl dezvolte.

Maul încercă să-şi treacă sabia de garda lui Sidious, doar pentru a descoperi că Maestrul său cedase teren, făcându-l pe Maul să-şi întindă prea mult braţele şi să se lase uşor dezechilibrat. Era o foarte mică poticnire, uşor de corectat, dar Sidious o

văzu – şi se năpusti înainte ca Maul să se poată retrage. Mârâind, se întinse cu Forța şi îl trânti pe Maul de perete, lăsându-l amețit.

Savage cunoştea pericolele de a-l înfrunta singur pe Lordul Sith şi continuă atacul înainte ca Sidious să-şi retragă mâna de la împingerea lui Maul cu Forța în perete. Cu dinții dezgoliți, Savage îşi învârti sabia dublă, sperând să-l dezarmeze pe Sidious sau să-l forțeze să cedeze teren. Dacă reuşea, asta i-ar fi permis Zabrakului galben cu negru să urmeze atacul inițial cu o lovitură rapidă ca un fulger care ar fi penetrat apărarea lui Sidious şi l-ar fi rănit sau chiar ucis.

Maul încercă să se scuture din atac, ridicându-se de la podea. Sidious evită cu grijă asaltul lui Savage, retrăgându-se în timp ce masivul Zabrak îşi ridica sabia cu două lame în sus pentru a încerca să-l lovească cu ea. Savage nu crezuse că Sidious era suficient de rapid pentru a profita de scurta deschidere în apărarea sa, dar se înşelă. Sidious îşi înfipse una dintre lamele sale în armura neagră a lui Savage, vârful roşu aprins al sabiei apărând între omoplați. Savage tresări, sabia căzându-i din mână. Sidious îşi trase arma înapoi şi Savage păru suspendat pentru o clipă, ca şi cum ar fi fost levitat de Forță. Apoi se prăbuşi la pământ.

Sidious făcu un pas înapoi în timp ce Maul se grăbea spre fratele său căzut.

O ceață păru să se ridice din trupul lui Savage, ieşind din rănile sale şi apoi din ochi, urechi, nas şi gură. În timp ce Maul şi Sidious priveau, coarnele lui Savage se micşorară şi benzile masive de muşchi se topiră pe piept şi umeri. Ultimele rămăşițe încețoşate ale magiei Mamei Talzin deveniră firave şi zdrențuite, apoi se dispersară şi dispărură, lăsându-l pe Savage muribund întins în carapacea armurii sale acum supradimensionate.

Ochii lui se întoarseră spre Maul.

— Frate, sunt un ucenic nedemn, spuse Savage. Eu nu sunt ca tine. Nu am fost niciodată.

Îşi dădu ultima suflare şi rămase nemişcat. Maul îşi ridică privirea, cu sabia în mână, şi văzu ochii strălucitori ai lui Darth Sidious.

— Aminteşte-ți prima şi singura realitate a Sithului, spuse Sidious. Nu pot fi decât doi, iar tu nu mai eşti ucenicul meu. Ai fost înlocuit.

Sidious îşi ridică sabia şi zbură spre Maul, care pară cu disperare, picioarele sale mecanice zbârnâind în timp ce încerca să contracareze loviturile fostului său Stăpân. Săbiile lui Sidious erau o ceață, o cuşcă de plasmă mortală. Maul se eschivă pentru a scăpa de o lovitură, apoi îşi inversă mişcarea pentru a evita o alta, apoi fură prea multe pentru a le număra, şi apoi chiar şi mai multe decât atât.

Sabia sări din mâna lui Maul, ricoşând pe podea. Apoi Sidious îl prinse pe fostul său ucenic cu Forța, aruncându-l iar de perete. Vederea lui Maul se încețoşă.

Încercă să se ridice, dar îşi dădu seama că era deja în aer, ținut de Forță. Sidious îl trânti pe podea. Apoi Maul se ridică din nou, picioarele lovind în gol aerul. Simțea gustul sângelui în gură, apoi capul lui lovi peretele cu o pocnitură dură.

O rimă i se strecură în minte, o poezie cântată, sâcâitoare.

Departe sus, departe sus,
Nu ştim unde vom cădea,
Departe sus, departe sus,
Ce a fost odată mare, a devenit mic.

Maul nu-şi mai amintea unde o auzise sau ce însemna. Era distrus,

neajutorat, nefolositor.

— Nu, se auzi Maul pe sine însuşi gâfâind. Ai milă. Te rog…

— Nu există milă, spuse Sidious.

Fulgerele de energie se desprinseră din degetele Lordului Sith, în şuvițe de un albastru-violet strălucitor care dansară pe pielea tatuată a lui Maul şi îi sfâşiară muşchii şi organele. Picioarele sale mecanice avură convulsii, scurtcircuitându-se.

— Îmi aparții, spuse Sidious. Existența ta este acum perfect lipsită de sens.

Îşi întinse degetele şi energia sfâşie din nou prin Maul. Sidious privi fulgerele crescând în intensitate, cu ochii care nu clipeau şi dinții strânşi într-un zâmbet triumfător şi teribil.

SFÂRŞIT

UNIVERSUL STAR WARS
ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi

sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost

înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat

capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

